సంపుటి: 34
సంచిక: 2

ఫోన్ నెం.
64843

అపరాధ పరిశోధన

సచిత్ర డిటెక్టివ్ మాస పత్రిక

ఏడాది చందా (పత్రిక లేదా సప్లిమెంట్) 60 రూపాయలు.
హోమ్ డెలివరీ (పత్రిక మరియు సప్లిమెంట్) 10 రూపాయలు.

మార్చి, 1982

Kattukolu Subba Reddy
Home Library,

శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

అసిస్టెంట్ ఎడిటర్:
నండూరి శైలజ

సీనియర్ ఎడిటర్స్:
వి. ఎస్. చెన్నూరి
వాసవదత్త
ఏ. వీ. మోహన్రావ్
విద్వాన్ షీలాదేవి

తొలిమాట

నమస్కారం. 'కాంచన గ్రహం', 'రక్తంత్రాగే పిశాచం' సీరియల్స్ రెండూ పాఠకులకు విశేషంగా ఆకట్టుకొంటున్నట్లు పాఠకుల అసంఖ్యాక ఉత్తరాలవల్ల తెలుస్తుంది. ఇప్పుడు మరో సీరియల్ 'మృత్యుతార' యీ సంచికలోనే ప్రారంభించాము. ఈ కొత్త సీరియల్ మీ అభిమాన రచయిత గిరిజ శ్రీ భగవాన్ గారి కలం నుండి వెలువడింది.

'రక్తంత్రాగే పిశాచం' సీరియల్ త్వరలో పూర్తవుతుంది. దాని స్థానంలో మరో కొత్త సీరియల్ వచ్చే సంచికలో ప్రారంభిస్తున్నాము. ఇది అపన పాఠకుల అభిమాన రచయిత్రి వసుంధర గారి మరో వినూత్న సృష్టి!

అపనలో కార్టూన్లు తొలగించటం చాలామంది బాధను వ్యక్తం చేశారు. మాకూ బాధగానే వుంది. అయితే అపనలో కథలకే ప్రాధాన్యత కాబట్టి, కథలను ఎక్కువ వేసే ఉద్దేశ్యంతో ఆ నిర్ణయం తీసుకోక తప్పలేదు.

'జీవిత చందా'ను పునరుద్ధరించమని అనేకమంది కోరుతున్నారు. పత్రిక నిర్వహణ వ్యయం రోజు రోజుకు పెరుగుతుండటంవల్ల అది ఇప్పట్లో సాధ్యంకాదని మనవి

సెలవా మరి—

మీ

—శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

ఈ నెలలో...

కథలు (మాసపత్రిక)

4. గురువుగారిమాట—జొన్నలగడ్డ రామలక్ష్మి
21. హోమ్స్ & జేమ్స్—శ్రీధర్
38. డబ్బు సింహాసనం—వాణిశ్రీ
53. ఘరానా దొంగలు—ఇమందిరామారావు
84. శత్రువు—బి. రాజేశ్వరి
99. మృత్యుతార (సీరియల్)—గిరిజ శ్రీ భగవాన్
121. మోసపోయిన మోసకత్తె—కనకమేడల
135. పులి సవారీ—వసుంధర
152. అమ్మాయి తప్పిపోయింది—బొమ్మిడి అచ్చారావు
170. ఏదో నెంబర్ ఫైల్—ఎమ్.వి.వి. సత్యనారాయణ
189. కాంచన గ్రహం (సీరియల్)—వాణిశ్రీ

నవలలు (సప్లిమెంట్)

3. వెంటవెళ్ళిన దెయ్యం—వసుంధర
48. మూడు పొడి అక్షరాలు—బొమ్మిడి అచ్చారావు
87. నగ్న పురుషులు—ఎమ్.వి.వి. సత్యనారాయణ
126. బ్రతకాలంటే పారిపో—సికిందర్
180. రక్తం త్రాగే పిశాచం(సీరియల్)—వసుంధర

ఇవిగాక — క్రైమ్‌లో తమాషాలు, ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ, మీ తీర్పు ఏమిటి, అపరాధ పరిశోధన పోటీ, జోక్స్, మరెన్నో ఆకర్షణలు!!

జొన్నలగడ్డ రామలక్ష్మి

గురువుగారి మాట

సరళ లోపల ఏదో పనిలో వుంది. ఎవరో తలుపుతట్టారు.

వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

గుమ్మం బయట ఇద్దరు యువకులున్నారు. ఒకడి

చేతిలో రివాల్వర్ ఆమెవైపు గురిపెట్టబడి వుంది "కొంచెం వెనక్కు తప్పుకో—మేము లోపలకు వస్తాం" అన్నాడో యువకుడు.

సరళ అప్రతిభురాలై వెనుకడుగు వేసింది. ఇద్దరు యువకులూ లోపలకు ప్రవేశించి తలుపులు మూశారు.

"ఎవరు మీరు?" అంది సరళ తేరుకుని.

"దొంగలం కాదు" అన్నాడో యువకుడు.

అయితే ఎవరన్నట్లు చూసింది సరళ.

"మానభంగాలు చేసేవాళ్ళమూ కాదు" అన్నాడో యువకుడు మళ్ళీ.

సరళ చూపులో ప్రశ్నార్థకం ఇంకా అలాగే వుంది.

"నా పేరు రాము. ఇతడి పేరు శ్యాము...." అన్నాడో యువకుడు.

"ఎవరు మీరు?" అంది సరళ.

"హంతకులం" అన్నాడు రాము.

"ఆః" అని అరిచింది సరళ.

"అరవకు. నా చేతిలోనిది అసలైన రివాల్వర్...." అన్నాడు శ్యాము.

"నా జేబులో ఇంకోటుంది. మా వాడి గురి తప్పితే నా రివాల్వర్ పేల్తుంది."

"అయితే ఇంతవరకూ మా రామూకి తన రివాల్వర్ ఉపయోగించాల్సిన అవసరం రాలేదు" అన్నాడు శ్యామూ తన చేతిలోని రివాల్వర్‌ను తమాషాగా కదుపుతూ.

"మీరెందుకొచ్చారు?" అంది సరళ. ఆమె ముఖంలో జీవకళ తప్పింది.

"హత్య చేయడానికి" అన్నాడు రాము.

"ఆః" సరళ మళ్ళీ అరిచింది.

"అరవద్దని రెండుసార్లు కంటే హెచ్చరించే అలవాటు మాకు లేదు. ఇంకోసారి అరిచి నీ ప్రాణాలు పోగొట్టుకోకు" అని హెచ్చరించాడు శ్యాము.

హత్య చేయడానికి వచ్చానంటున్నారు. తనని ప్రాణాలు పోగొట్టుకొన వద్దని హెచ్చరిస్తున్నారు. అంటే వీళ్ళు చంపేది తనని కాదు. మరి ఎవరిని?

"ఎవర్ని చంపుతారు?"

"ఇంకా నిర్ణయించుకోలేదు. ఆ విషయం నీతో చర్చించాలి" అన్నాడు రాము.

"నాతో చర్చలా? అదీ హత్య గురించా?" కంగారుగా అంది సరళ.

"ముందలా కూర్చో" అన్నాడు శ్యాము.

అంతా అక్కడున్న తలో కుర్చీలోనూ కూర్చున్నారు.

"ఈ మానవ శరీరానికి ప్రాణంపోతే విలువ లేదనుకుంటారు. కానీ అది చాలా పొరపాటు. ఒక రేడియో పాడైపోతే అందులోని స్పేర్‌పార్ట్సుపయోగించి ఇంకో రేడియోని బాగు చేయవచ్చు. అలాగే చనిపోయిన వెంటనే మనిషి శరీరం ఉపయోగించుకుంటే కళ్ళు, హృదయం, మూత్రపిండాలు వగైరాలెన్నో స్పేర్‌పార్ట్సుగా ఉపయోగించుకోవచ్చు. ఈ స్పేర్‌పార్ట్సు అంత సులభంగా దొరకవు. ఎందరో అభాగ్యులు డబ్బుండీ ఇవి దొరక్క అవస్థపడుతున్నారు. అలాంటి వారికి సాయపడడమే మా ఆశయం...." అని ఆగాడు రాము.

"మా వాడు చెప్పింది నీ కర్థమయిందా?" అనడిగాడు శ్యాము.

"లేదు" అంది సరళ.

"మాకు మనిషి శరీరంలోని విడిభాగాలు కావాలి.

వాటిని ఎప్పటికప్పుడు ఫ్రెష్‌గా సంపాదించడంకోసం హత్యలు చేస్తాం. ఇప్పుడూ ఆ పనిమీదనే వచ్చాం—" అన్నాడు రాము.

"అంటే?" అని అర్థోక్తిలో ఆగిపోయింది సరళ. గుండె మార్పిడి, మూత్రపిండాల మార్పిడి వగైరాల గురించి ఆమె విని వుంది. తనని చంపి తన కళ్ళు, గుండె, మూత్రపిండాలు—అన్నీ అమ్ముకుంటారా? ఆమె శరీరం ఆ ఆలోచనకే వణికిపోయింది.

"అదే నీతో ఇప్పుడు చర్చించాలి" అన్నాడు రాము.

తనతో ఏం చర్చిస్తారు. చంపడానికి చర్చ ఎందుకు? చర్చిస్తే మాత్రం తనను చంపమని సలహా యిస్తుందా!

"మీ యింట్లో యిద్దరే మనుషులున్నారు. నువ్వు, నీ భర్త. మీ యిద్దరిలో ఎవరిని చంపమంటావ్?....అదీ మేము నిన్నడగాలనుకుంటున్నది" అన్నాడు శ్యాము.

"మా యిద్దరికీ బ్రతకాలని వుంది" అంది సరళ.

"లాభం లేదు. నీ భర్త యాభై వేలకు ఇన్సూర్ చేశాడు. ఆయన పోతే నీకా డబ్బు వస్తుంది. ఆయన తాలూకు పెన్షన్ వస్తుంది. ఆయనాఫీసులో ఉద్యోగంకూడా వస్తుంది. అందం, వయసు, డబ్బు, ఉద్యోగం వున్న ఆడదానికి మళ్ళీ పెళ్ళి ఈ రోజుల్లో పెద్ద కష్టమేం కాదు. అదలాగుంచు—నీ భర్త నీకు తగినవాడు కూడా కాదు" అన్నాడు శ్యాము.

"అది చెప్పడానికి మీరెవరు?" అంది సరళ.

"చదువుకునే రోజుల్లో నువ్వో కుర్రాడిని ప్రేమించావు. ఆ పెళ్ళికి నీ తలిదండ్రులు ఒప్పుకోలేదు. ఆ దౌర్భాగ్యుడు నీ మీద ప్రేమతో ఇంకా పెళ్ళి చేసుకోకుండానే ఉన్నాడు. నువ్వు మీ అమ్మా నాన్నల మాట విని నీ మనసుమార్చుకుని

శేషారావుని పెళ్ళాడావు. అలాగే ఇప్పుడూ శేషారావుని మర్చిపోయి నీ పాత ప్రేమికుణ్ణి పెళ్ళిచేసుకో."

సరళ ఒప్పుకోలేదు. పెళ్ళి కాకముందు తానెవరిని ప్రేమించినప్పటికీ అది బాల్యచాపల్యం అంది. పెళ్ళయ్యాక తను త్రికరణశుద్ధిగా శేషారావునే ప్రేమించానంది. శేషారావును తప్ప మరో పురుషుణ్ని కలలోకూడా తలవనంది. అతడు లేనిదే బ్రతకలేనంది.

"అయితే మమ్మల్నేం చెయ్యమంటావ్? నిన్ను చంపి నీ భర్తను వదిలిపెట్టమంటావా? త్వరగా చెప్పు...." అన్నాడు శ్యాము

"వద్దు. నన్నూ చంపొద్దు. నా భర్తనూ చంపొద్దు" అంది సరళ.

"అదేం కుదరదు. ఇద్దరిలో ఒకరు చావాల్సిందే" అన్నాడు రాము.

"నీ నిర్ణయం త్వరగా చెప్పు" విసుగ్గా అన్నాడు శ్యాము.

"నేనేం చెప్పను—మీ యిష్టం వచ్చినట్లు చేసుకోండి" అంది సరళ.

"మా గురువుగారి ఆంక్ష లేకపోతే ఆ పని ఏనాడో చేసి వుండేవాళ్ళం. ఎవరిని చంపాలనుకున్నా అందుకు ఆ మనిషికి అత్యంత ఆత్మీయులైన వారి అనుమతి తీసుకొమ్మని, అదే మాకు రక్ష అని గురువుగారు చెప్పారు. అందుకే నిన్నింతగా అడుగుతున్నాం" అన్నాడు రాము.

"తనవాళ్ళను చంపమనేవాడు ఆత్మీయుడెలాగౌతాడు? ఆత్మీయుడైనవాడు తనవాళ్ళను చంపమని ఎలా అనగల్గుతాడు?" అంది సరళ.

"ఈ ధర్మసందేహం మాకూ వచ్చింది. కానీ మొదటి హత్యతోనే అది తీరిపోయింది. ఉదాహరణకు భర్తకు

భార్యా, భార్యకు భర్తా ఆత్మీయులే కదా-కానీ ప్రాణాలు నిలబెట్టుకునే అవసరం కలిగితే ఆత్మీయతలు పక్కకు వెడతాయి'' అన్నాడు శ్యాము.

"మా మొదటికేసు కూడా భార్యాభర్తలే! లేడీస్ ఫస్టు గదా అని ముందు భార్యను అడిగాం. ఆవిడ తనైనా చచ్చిపోతానందిగానీ భర్తను చంపడానికి వీల్లేదంది. ఏం చేస్తాం-ఇక భర్తనే అడిగాం. ఆయన భార్యనే చంపమన్నాడు. అంతే ఆవిణ్ణి తీసుకుపోయాం. త్వరగా ఏ నిర్ణయం తీసుకోకపోతే నీ విషయంలోనూ అంతే జరుగుతుంది. నీకిచ్చిన అవకాశం వుపయోగించుకో'' అన్నాడు రాము.

"నా భర్త అలాంటి వాడుకాదు. ఉంటే ఇద్దరం కలిసి వుంటాం. లేదా ఇద్దరం కలిసి చస్తాం. అప్పుడు మీకు ఇద్దరు మనుషులు దొరుకుతారు. స్పేర్‌పార్ట్స్ పెరుగుతాయి'' అంది సరళ.

"ఈ ఆఫర్ బాగుంది కదూ!'' అన్నాడు రాము.

"బాగుంది కానీ ఇది జరిగేపని కాదు. ఈమె భర్త చావడానికి ఒప్పుకోడు. అంతా ఈవిడ భ్రమ. ఈ దేశంలో నూటికి తొంభై మంది ఆడవాళ్ళు ఇలాంటి భ్రమలోనే జీవిస్తున్నారు'' అని నిట్టూర్చాడు శ్యాము.

"నాది భ్రమకాదు'' అంది సరళ.

"ముమ్మాటికీ భ్రమ'' అన్నాడు శ్యాము.

"నాది భ్రమ కాదని ఋజువుచేస్తాను'' అంది సరళ.

"నీది భ్రమ కాదని ఋజువు చేయగలిగితే మీ యిద్దర్నీ వదిలి యింకో యింటికి పోతాం'' అన్నాడు శ్యాము.

"ఏయ్ శ్యామూ-ఆవేశంలో వచ్చిన పని మర్చిపోతున్నావు. అనవసరంగా వాగ్దానాలు చేయకు. ఇచ్చిన

వాగ్దానం తప్పడానికి మానం రాజకీయ నాయకులం కాదు. ఆ విషయం మర్చిపోకు'' అన్నాడు రాము.

"కంగారుపడకు. నే నావేశపడడంలేదు. మన పని సుకరం చేస్తున్నాను...." అని సరళవంక తిరిగి "నువ్వను కుంటున్నది అబద్ధమని ఋజువైతే నువ్వు నీ భర్తను సంతోషంగా మాకు అప్పగించగలగాలి'' అన్నాడు శ్యాము.

"అలాగే!'' అన్నది సరళ నిబ్బరంగా.

"సరే-అయితే అతణ్ణి రానీ-వచ్చేదాకా వేచివుంటాం!''

సరళ తేలికగా నిట్టూర్చింది. సమస్య ఎంత సులభంగా తేలిపోయింది? తనంటే ప్రాణం భర్తకు. తను లేకుండా జీవించలేనని ఎన్నోమార్లు అన్నాడాయన. అవి ముఖప్రీతి మాటలు కాదనీ హృదయంలోంచీ వస్తున్నవనీ తనకు తెలుసును.

ఈ రామూ, శ్యామూ కావడానికి హంతకులే అయినా మంచివారులాగున్నారు. వీరి షరతు చాలా తమాషాగా వుంది. అసలు వీరు హంతకులా, లేక ఏదైనా తమాషా చేస్తున్నారా అని కూడా ఆమెకు అనుమానం కలిగింది. అలా అనుమానం కలగగానే ఆమెకు గోపాలం గుర్తు కొచ్చాడు.

గోపాలం కాలేజీలో రెండేళ్ళు సీనియర్ ఆమెకు. సన్నగా, పొడుగ్గా అమ్మాయిల నాకర్షించేలా వుండేవా డతను. క్లాసులో చాలా బుద్ధిమంతుడనీ, మంచి మార్కులు తెచ్చుకుంటాడనీ పేరెన్నికగన్నాడు. అతడంటే చాలా అమ్మాయిలు పడిచచ్చేవారు. ఎందరో ప్రేమలేఖలు రాశారు. అలా ప్రేమలేఖ రాసినవారిలో తనపేరు గల అమ్మాయొకామె వుంది.

గోపాలం ఆ లేఖ తనే రాశాననుకొని పొరబడి వచ్చి

తన్ను కలుసుకున్నాడు. అతను మొదటిసారి కలుసుకున్నప్పుడు ఏం మాట్లాడాడో ఇప్పటికీ గుర్తుంది. అది తలచుకున్నప్పుడు తన మనసు వశం తప్పుతూంటుంది.

"మీ అందాన్ని నేను ఆరాధిస్తున్నాను. మీ ప్రవర్తన నా కెంతో యిష్టం. మీతో కలిసి తిరగాలనీ, మీతో ఎన్నో చెప్పాలనీ వుంటుంది నాకు. కానీ నేను పిరికివాణ్ణి. అనుకున్నవేమీ చెయ్యలేను. కానీ నేనారాధించే మీరు నాకు ప్రేమలేఖ వ్రాసారు. ఇది నాకు సంతోషాన్ని కలిగించలేదు సరిగదా-భరించలేకపోతున్నాను. మీరు మీ సౌందర్యాన్నీ, వ్యక్తిత్వాన్నీ అనుమానించుకున్నారా లేఖవ్రాసి? మీకు పదిమందీ లేఖలు వ్రాయాలి, మీ చుట్టూ పదిమందీ తిరగాలి....తప్పితే మీ రెవరి కోసమూ ఆత్రుతపడకూడదు. మీ అందానికి అహం జోడైతే తప్ప మీ వ్యక్తిత్వానికి న్యాయం జరుగదు."

ఈ మాటలు ఎప్పటికీ సరళకి సంతోషాన్ని కలిగిస్తాయి. ఎంత బాగా, చెప్పాడతను? అతడికోసం అహంకారిగా మారాలనిపించినా-అలా మాట్లాడిన అతడిముందు అహాన్నెలా ప్రదర్శించగలను? అందుకే దాసోహం అందామె.

ఆ లేఖ వ్రాసింది సరళ కాదని తెలిపి అతడు ప్రదర్శించిన ఆనందం తెచ్చిపెట్టుకున్నది కాదనిపించింది.

ఆ తర్వాత రెండు సంవత్సరాలు వారి ప్రేమ వర్ధిల్లింది. అప్పటికి సరళ బియ్యే పూర్తయింది. తండ్రి ఆమెను పిలిచి ప్రేమ గురించి హెచ్చరించాడు. గోపాలంతో పెళ్ళి కుదరదన్నాడు. సరళ కలవరపడింది. తలిదండ్రుల్ని కాదని గోపాలంతో వెళ్ళిపోవాలనుకుంది. ఆమె రహస్యంగా అతడితో మాట్లాడింది. గోపాలం అటూ యిటూ ఊగిసలాడాడు.

ఈలోగా సరళ తండ్రి గోపాలాన్ని పిలిచి ఒకసారి గట్టిగా హెచ్చరించాడు. ఆయనేమన్నాడో తెలియదు కానీ గోపాలం సరళకు మళ్ళీ కనబడలేదు.

చివరకు సరళ మనసు రాయి చేసుకుని తండ్రి కుదిర్చిన సంబంధం ఒప్పుకుంది. శేషారావుతో ఆమె పెళ్ళి జరిగింది. ముందు కొంత మధనపడినా తర్వాత ఆమె మనసు సరిపెట్టుకోగలిగింది. సంసార జీవితం ప్రారంభమయినాక ఆమె శేషారావుని ప్రేమించడం మొదలు పెట్టింది. తొలిసారిగా తన్నుతాను శేషారావుకు అర్పించుకుంది. అతడి నారాధించసాగింది. క్రమంగా గోపాలం ఆమె హృదయవీధుల్లోంచి తప్పుకున్నాడు.

అయితే గోపాలం తనమీద ప్రేమతో ఇంకా పెళ్ళి చేసుకోలేదు. తనకు పెళ్ళై నాలుగేళ్ళయింది. గోపాలం యింకా రోజూ తన్ను తల్చుకుంటున్నాడా? మరే ఆడదీ అతడి నాకర్షించలేకపోతున్నదా? అతడి ప్రేమ అంత వున్నతమైనదా?

ఇప్పుడీ రామూ, శ్యాములు మొత్తం తన గతచరిత్ర తవ్వుతున్నారు. ఒకవేళ వీళ్ళను గోపాలం పంపించాడా? లేనిపక్షంలో వీళ్ళకు తన కథ ఎలా తెలిసింది? గోపాలం తన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాడా? ఈ విధంగా తన భర్త అడ్డు తొలగించుకుని—ఆ స్థానంలోకి తను రావాలనుకుంటున్నాడా? అతడి ఉన్నతప్రేమ చివరికి ఈ స్థాయికి దిగజారిపోయిందా?

"మిమ్మల్ని గోపాలం పంపించాడా?" అంది సరళ.

"ఎవరూ మమ్మల్ని పంపించలేరు. మేమొకరికింద పనిచేసే మనుషులం కాదు. ఎవరినైనా చంపాలనుకున్నప్పుడు వారి జీవిత చరిత్ర తెలుసుకుని వెళ్ళడం మా అల

వాటు. నీ మాజీ ప్రియుడి గురించి తెలిసినంత మాత్రాన—ఆ ప్రియుడే మమ్మల్ని పంపించే దనుకోవడం నీ తెలివి తక్కువ—" అన్నాడు రాము.

సరళ యింక మాట్లాడలేదు. అయినా వీళ్ళు నిజమెందుకు చెబుతారు? వీళ్ళు తప్పక గోపాలం మనుషులే అయుంటారు. గోపాలం తన ప్రేమను పరీక్షిస్తున్నాడు. తామిద్దరూ ఒకరికోసం ఒకరు ప్రాణాలు వదలాలనుకుంటే అతను తమ జోలికి రాడు. ఇద్దరిలో ఆయనకు స్వార్ధ పిశాచి వున్నదా—అంతే అతడు విజయం సాధిస్తాడు.

గోపాలం పరాజయం పొందుతాడన్న విషయంలో సరళకు ఎటువంటి అనుమానమూ లేదు.

2

సరళ ఆత్రుతగా భర్త రాక కోసం ఎదురు చూస్తోంది.

ఆమెను అలా కుర్చీలోనే కూర్చోమన్నాడు రాము. ఇద్దరూ ఆమెను జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తున్నారు. శ్యాము చేతిలో రివాల్వర్ ఆమెవైపునే గురి పెట్టబడి వుంది.

సరళ యిప్పుడు భయపడడంలేదు. ఆమె ఆత్రుతగా భర్త రాకకోసం చూస్తోంది. అతగాడు రాగానే తన కష్టం గట్టెక్కినట్లే అనుకుంటోంది.

ఎదురుచూడ్డం కారణంగా ఓ పట్టాన టైము గడవ లేదు. ఆమె మటుక్కు ఆమెకు భర్త ఆ రోజు చాలా ఆలస్యం చేస్తున్నా డనిపిస్తున్నప్పటికీ రోజూ టైముకే వీధి తలుపు తట్టబడింది.

"ఎవరూ?" అంది సరళ అప్రయత్నంగా.

"నేను...." వీధిలోంచి శేషారావు కంఠం వినిపించింది.

సరళ లేచి నిలబడి వీధివైపు రెండడుగులు వేసింది.

ఉన్నట్లుండి రాము ఆమెమీదకు ఉరికి ఒక చేత్తో నోరు మూశాడు. వాళ్ళేం చేస్తున్నారో గ్రహించేలోపున శ్యాము ఆమెను సమీపించాడు. ఆమె ఎంత పెనుగులాడినా లాభం లేకపోయింది. ఆమె వంటిమీద నూలుపోగు కూడా మిగులలేదు.

ఊహించని ఈ పరిణామానికి సరళ అప్రతిభురాల యింది. ఆమెలో ప్రతిఘటించే శక్తి కూడా లేక పోయింది. అయితే శ్యాము ఆమె చెవిలో నెమ్మదిగా గొణిగాడు—"కంగారుపడకు. మేము మానభంగం చేసే రకం కాదు—"

రాము ఆమె నోటిమీద చేయితీయకుండానే నెమ్మదిగా సరళను నడిపించుకుని బెడ్రూంవైపుకి నడిపించాడు. శ్యాము నెమ్మదిగా వీధి గుమ్మాన్ని సమీపించాడు.

"సరళా—ఏమిటాలశ్యం?" గద్దించాడు బయట నుంచి శేషారావు.

శ్యాము మాట్లాడకుండా అక్కడే నిలబడ్డాడు.

"సరళా—తలుపు తీయ్—" శేషారావు అసహనంగా కేకేశాడు.

శ్యాము తలుపు తీశాడు.... "రామూ—వచ్చేసేయ్—ఆమె భర్త వచ్చాడు—" అని అరిచి తను బయటకు పరుగెత్తాడు.

శేషారావుకు సంగతి ఏం జరిగిందో అర్థం కాలేదు. అలా నిశ్చేష్టుడై ఉండిపోగా బెడ్రూంలోంచీ రాము పరుగెత్తుకుని వచ్చాడు. శేషారావుని దాటుకుని అక్కణ్ణించి పారిపోయాడు.

శేషారావు ఒక్క క్షణం వారివంక చూసి చటుక్కున బెడ్రూంలోకి పరుగెత్తాడు. అక్కడి దృశ్యం చూసి

స్థంభించి పోయాడతను.

సరళ అక్కడ నిలబడి యేడుస్తోంది. నగ్నంగా వున్న దామె.

శేషారావుకు ఒక్క క్షణం బుర్ర పని చేయలేదు.

సరళ చటుక్కున భర్తను సమీపించి అతడి ఛాతీపై తల పెట్టుకుని ఏడ్వసాగింది.

శేషారావు ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు. ఏం జరిగిందీ అతడికి అర్థమవుతోంది. అలా అర్థంకాగానే శరీరంలో మార్పులు రాసాగాయి. మార్పులు వస్తూనే సరళ స్పర్శ అతడికి కంపరం కలిగించింది.

"అసలేం జరిగింది?" అని అడగబోయి అక్కడ నేల మీద పడివున్న వుత్తరం చూసి చటుక్కున వంగి తీశాడు. అదో కవరు. దానిమీద సరళ పేరు వుంది. కవర్లో ఓ వుత్తరం వుంది. ఆ ఉత్తరంలో:

"డియర్ సరళా!

పెళ్ళికి ముందు గోపాలంతో నువ్వెలా గడిపావో నీ భర్తకు తెలియకుండా వుండాలంటే ఒక్కరోజు నువ్వు మాతోనూ అలా గడపాలి. నీకు అంగీకారమే నని మాకు తెలును. రేపు వస్తాం—

నీ కోసం అలమటించే
రాము, శ్యాము—"

ఉత్తరంమీద తేదీనిబట్టి అది సరళకు నిన్న అంది వుండాలి.

"ఆ పారిపోయినవాళ్ళు రాము, శ్యాములా?" అన్నాడు శేషారావు.

"అవునండీ—" అంది సరళ. ఆమె ముందు బట్టలు

వేసుకోసాగింది. ఆమె బట్టలు వేసుకుంటూంటే శేషారావు మాట్లాడకుండా పరీక్షగానే ఆమెవంక చూసి ఆఖరున—"నువ్వెంత నయవంచకివి?" అన్నాడు.

"జరిగినదంతా చెబుతా నుండండి—" అంది సరళ.

ఆమె అంత తాపీగా మాట్లాడడడం శేషారావుకు నచ్చ లేదు — "నువ్వేమీ చెప్పక్కర్లేదు. అంతా తెలుస్తూనే వుంది—" అన్నాడు.

"ఏమిటండీ మీకు తెలిసింది?" అంది సరళ.

"సిగ్గులేదూ—ఇద్దరు పరాయి మగాళ్ళ దగ్గర.... నగ్నంగా....ఛీ—నా నోటితో ఏం చెప్పను?" అన్నాడు శేషారావు.

"అది కాదండీ....నేను కావాలని వాళ్ళ ఎదుట బట్టలు విప్పుకున్నానా? వాళ్ళే బలవంతంగా...." అని ఆగింది సరళ.

"ఆహా....బలవంతంగా........" అని వెటకారంగా నవ్వాడు శేషారావు. "ఇప్పుడు నువ్వు కట్టుకున్న బట్టల్లో ఒక్కటి కూడా నలగలేదు. చిరగలేదు. నువ్వు బల వంతంగా కాక కావాలని విప్పినట్లే ఉంది—"

"అది కాదండీ—ఇదంతా పెద్ద నాటకం. మీకూ నాకూ మధ్య అగాధం సృష్టించాలని వాళ్ళ ప్రయత్నం. జరిగిం దంతా చెబుతాను వినండి...."

"ఆగు...." అన్నాడు శేషారావు. "నీ కట్టుకథలు నేను నమ్మను. నేను తలుపు తట్టగానే ఎవరూ—అన్నావు. అది నీ కంఠమే—నేను గుర్తుపట్టాను. అంతవరకూ వ్యవహారం అక్కడే నడుస్తున్నట్లుంది. అప్పుడు కంగారు పడి బెడ్రూంలోకి దూరావు. వాళ్ళిద్దర్నీ తెలివిగా పంపించే యాలని అనుకున్నావు. అయితే వాళ్ళు కంగారుపడ్డారు.

నీమాట వినలేదు. నా కళ్ళముందే పారిపోయారు. నీ వ్యవహారం బయటపడింది. ఆ వెధవల బెదిరింపుకు లొంగిపోయి యింతకు తెగించావంటే అర్థమేమిటి? పెళ్ళికి ముందు నీకు ఆ గోపాలంగాడితో కూడా సంబంధం వుండి వుండాలి. ఇన్నాళ్ళూ నిన్నెంతగానో నమ్మాను. ఈరోజు నా నమ్మకమంతా భ్రమ అని తెలిసిపోయింది. నువ్వు వంచకివి. పాపివి. నమ్మక ద్రోహివి ..."

"ఆగండి!" అంది సరళ.

శేషారావు ఆగలేదు. ఆమె అతణ్ని ఆపలేకపోయింది. ఆమెను ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడనివ్వకుండా అతడామెను కసితీరా తిట్టేడు.

సరళకు మాట్లాడే అవకాశం రావడంలేదు. ఆమె మౌనంగానే భర్త తిట్టిన తిట్లన్నీ భరించింది. ఆఖరున— "నాలుగేళ్ళుగా కాపురం చేస్తున్నారు. నా సంగతి మీరు ఇంకేమీ తెలుసుకోలేదా? మీ తిట్లన్నీ న్యాయమైనవే అని మీకు అనిపిస్తోందా?" అంది.

"ఇంకేమీ మాట్లాడవద్దు. ఈ క్షణంనుంచీ మనమధ్య భార్యాభర్తల సంబంధం తెగిపోయింది. నువ్వు బయటకు పో...." అన్నాడు శేషారావు.

"బయటకు పోనా?" ఏడుస్తూ అంది సరళ.

"ఏడు పెందుకు? నీలో యింకా అందం మిగిలివుంది. శరీరాన్నమ్ముకుని బ్రతికావంటే నా యింటిముందే మేడ కట్టుకుని నన్నెగతాళి చేయవచ్చు—" అన్నాడు శేషారావు.

"నామాట వినండి—ఇదంతా మనమధ్య వివాదం చెలరేగాలని విరోధులు పన్నిన పన్నాగనండీ. నేను చెప్పేది పూర్తిగా విని....అప్పుడు నన్ను గెంటేయండి" అంది

సరళ.

శేషారావు ఆమె చెప్పేది పూర్తిగా వినమూలేదు. ఒక వేళ వినివున్నా అతనామె కథను నమ్మలేడు.

అతనింటికి వచ్చేసరికి ముందు భార్య పలికింది. తరువాత కొంత జాప్యం జరిగేక తలుపు తెరుచుకుంది. ఇద్దరు మగాళ్ళు పారిపోయారు. ఆమె నగ్నంగా వుంది. ఆమెపై బలవంతం జరిగిన సూచనలులేవు. ఆమె వంటిమీద లేని గుడ్డల్లో ఒక్కటీ చిరిగినట్లు లేదు. పారిపోయిన మగాళ్ళ ఉద్దేశ్యాన్ని సూచించే వుత్తరం వుంది.

ఏ మగాడు మాత్రం ఈ పరిస్థితుల్లో భార్య మాటలు నమ్ముతాడు?

అయితే ఏ మగాడికీ స్ఫురించనిది ఒక్కటే! తన్ను ఏళ్ళతరబడి ప్రేమించిన ఆడదాని అసలు స్వరూపం—అన్నేళ్ళలోనూకాక ఇలాంటి దురదృష్టకర సందర్భాల్లో మాత్రమే—కనబడినట్లు ఎందుకు భావిస్తాడు? ఆమెవైపు నుంచి కథ పూర్తిగా విని అందులోని నిజానిజాలు తేల్చుకోవాలని ఎందు కనుకోడు?

అతడు తన మాటలు వినడని తెలిసేక సరళ నిస్పృహగా — "నన్నేం చేయమంటారో మీరే చెప్పండి!" అంది.

"చచ్చిపో—ఎలా చచ్చిపోవాలనిమాత్రం నన్నడక్కు" అన్నాడు శేషారావు.

"నేను లేందే బ్రతకలేనన్నారు. ఇంతేనా?"

"ఆ నువ్వూ ఈ నువ్వూ ఒకటికాదు."

"ఈ నువ్వు గురించి నేను చెప్పేది వినరా?"

"వినను.... వినను.... వినను...." శేషారావు అరిచాడు.

సరళ ఏడుస్తూ కూర్చుంది.

తన భర్త గురించి తను ఎంత వున్నతంగా ఊహించు కుంది? ఇందులో అంతా అతడి తప్పేనా? ఆ పరిస్థితుల్లో ఏ మగాడు మాత్రం ఏమనుకుంటాడు? ఇదంతా ఆ రాము, శ్యాముల కారణంగా జరిగింది.

అయితే అలాంటి దుర్మార్గులు తన బ్రతుకు బజారుపాలు చేయాలనుకున్నప్పుడు—తనకు రక్షణ నివ్వడానికిబదులు వారి ఆలోచనకు సహకరించేవాడు భర్త అవుతాడా? ఆడ దానికి భర్త ఎందుకు? నిష్కళంకంగా ఆమెచేసే సేవలు అందుకోవడమూ, కళంకిని అనిపించుకుంటే వదిలిపెట్ట డమూ—ఇందుకేనా భర్త?

సరళ బుర్ర పనిచేయలేదు.

"నేను తెల్లారి లేచేసరికి యింట్లో కనబడ్డావో—నేనే స్వయంగా నిన్ను వీధిలోకి గెంటేస్తాను...." అన్నాడు శేషారావు. అతడామెను బెడ్రూంలోంచి బయటకు తోసి తను తలుపులు వేసుకున్నాడు.

సరళ చాలాసేపు అక్కడే పడివుంది. రకరకాల ఆలో చనలతో ఆమెకు నిద్ర పట్టలేదు. బెడ్రూంకీ, వంటింటికీ గుమ్మం వుంది. లోపల భర్త భోంచేస్తున్నట్లు తెలుస్తోంది. ఆ తర్వాత పడుకున్నట్లూ తెలిసింది. సరళకు ఆకలి తెలియ లేదు.

ఎప్పుడో ఆమెకు నిద్ర పట్టినట్లుంది. ఓ రాత్రివేళ ఎవరో ఆమెను పలకరించి—"చెప్పు—మేము నీ భర్తను తీసుకుని వెళ్ళేదా?" అని అడిగినట్లయింది.

"నా భ్రమ తొలగింది. ఆయనపై నాకు ప్రేమలేదు, మోజులేదు. మీ రాయన్ని తీసుకుని వెడితే నేనెంతో సంతో షిస్తాను...." అంది సరళ.

"చెప్పానుగా—మా గురువుగారు చెప్పినమాట వృథా పోదని! ఎంత ఆత్మీయులయినా ఏదో ఒకరోజు వారి అసలు రంగు బయటపడుతుంది. పరీక్షలకు నిలబడే ఆత్మీయతలు తక్కువ...." అన్నా రెవరో.

అది కలో, నిజమో సరళకు తెలియలేదు.

మర్నాడు సరళకు మెలకువ వచ్చేసరికి బారెడు పొద్దు ఎక్కింది. వెంటనే వెళ్ళకపోతే భర్త వీధిలోకి గెంటేస్తా నన్నాడు. కంగారుగా లేచింది సరళ.

అయితే ఆమెకు ఇంట్లో ఎక్కడా భర్త కనపడలేదు. ఆ రోజేకాదు....ఎప్పటికీ కనిపించలేదు. □

ఎలా చస్తాను?

ఇద్దరు రాజకీయ ప్రత్యర్థులు పరస్పరం కోపంగా వాదించుకుంటున్నారు.

"మీరు ఉరికంబం మీదనైనా చస్తారు! లేదా సుఖ వ్యాధివల్లనైనా చస్తారు!" అన్నాడు ఒకాయన విసుగెత్తి.

వెంటనే రెండో ఆయన అందుకొని "కావచ్చు. కానీ దేనిమీద చస్తాను అనేది - నేను మీ సిద్ధాంతాలను చేరదీస్తానా, మీ భార్యను చేరదీస్తానా! అనే విషయం మీద ఆధారపడి ఉంది" అన్నాడు.

—డి. మహబూబ్ భాషా, ఆదోని.

శ్రీధర్

హోమ్స్ & జేమ్స్

డిటెక్టివ్స్, హోమ్స్ అండ్ జేమ్స్ ఇన్‌కార్పొరేషన్ వారి ఆఫీసు అది.

కుర్చీలో కూర్చుని రింగులు రింగులుగా పొగని వదు

లుతూ ఎదో ఆలోచిస్తున్నాడు హోమ్స్. తలమీద హ్యాట్ లేదు. ముందున్న టేబుల్‌మీద వుంది. నాలుగయిదు అడుగుల దూరంలో పార్టనర్ జేమ్స్ బస్కీలు తీస్తున్నాడు.

ఎదురుగావున్న కిటికీలోంచి దృష్టిని ముందుకు సారించాడు హోమ్స్. వెంటనే హ్యాట్ అందుకుని తలమీద పెట్టుకున్నాడు. కిటికీ వైపుగా నడిచాడు.

బస్కీలు తీస్తున్నవాడల్లా ఒక్కసారి ఆగిపోయాడు జేమ్స్. హోమ్స్ తలమీద హ్యాట్ పెట్టుకున్నాడంటే ఏదో గొప్ప ఆలోచన వచ్చి వుండాలి. అందుకే తనూ దగ్గరగా నడిచాడు.

"లుక్ మైడియర్ వాట్సన్" పిలిచాడు హోమ్స్, జేమ్స్‌ని.

"నా పేరు వాట్సన్ కాదు. జేమ్స్‌బాండ్."

"ఆ సంగతి నాకూ తెలుసులేవోయ్. కానీ నేను తలమీద హ్యాట్ పెట్టుకున్నప్పుడు షెర్లాక్ హోమ్స్‌ని. అప్పుడు నువ్వు వాట్సన్‌గా మారిపోతావు. తప్పదు అంతే. నిన్ను అలాగే పిలుస్తాను. నచ్చకపోతే చెప్పు. ఇప్పుడే నీతో పార్టనర్‌షిప్ రద్దు చేసుకుంటాను."

"అబ్బ! మరీ అంత కోపమైతే ఎలా? కనీసం, డాక్టర్ వాట్సన్ అని పిలువు. అదికూడా నువ్వు హ్యాట్ పెట్టుకున్నపుడు మాత్రమే. మిగతా సమయాల్లో జేమ్స్ అని మాత్రమే పిలవాలి. సరేనా!"

"సరే! ఇంతకీ నిన్నెందుకు పిలిచానో తెలుసా?"

"నువ్వు చెప్పందే ఎలా తెలుస్తుంది?"

"అదేనోయ్, నీకూ నాకూ మధ్య డిఫరెన్సు! నాకు చెప్పక ముందే, అన్ని విషయాలు నేనే తెలుసుకుంటాను. ఇంతకీ నిన్నెందుకు పిలిచానో విను. అలా దూరంలో

మన యింటివైపే వస్తున్న ఆ గుండుమనిషిని చూశావా! అతన్ని నేను ఇంతకుముందు ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఇదే మొదటిసారి. కానీ అతని గురించిన వివరాలు విను.

అతని పేరు సింహాచలం. విశాఖపట్టణం జిల్లాలో చిన్నపల్లె అతని ఊరు. వృత్తి వ్యవసాయం. ఈ మధ్యనే విపరీతమైన రోగం నుండి కోలుకున్నాడు. అతని భార్య ఎత్తు నాలుగున్నర అడుగులు. ఇంకా ఏమైనా వివరాలు కావాలా, మై డియర్ వాట్సన్!"

"బాప్‌రే! నువ్వు చెప్పిన వన్నీ నిజాలేనంటావా! నీకు నిజం షెర్లాక్ హోమ్స్ పూనలేదు కదా! లేదా ఈ మధ్య...."

ఓ చిన్న పోజిచ్చాడు హోమ్స్. స్టైయిల్‌గా చెయ్యి ఎత్తాడు. ఆగమన్నట్లుగా సిగ్నల్ ఇచ్చి, ఓ చిరునవ్వు చిందించాడు.

"మైడియర్ వాట్సన్! నేను ఈ హ్యాట్ తలమీద పెట్టుకున్నపుడు నిజం షెర్లాక్ హోమ్స్ బాబులాగా ఆలోచిస్తానని నీవు ఇంతవరకూ తెలుసుకోలేక పోయినందుకు మన సారా చింతిస్తూ, నీ వివేకాన్ని పెంపొందించమని భగవంతుణ్ని నీ తరపున మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థిస్తూ, నీవు ఈ ప్రపంచంలో చిరకాలం...."

"అమ్మో, అంత పెద్దపెద్ద వాక్యాలూ, మాటలూ నాకు అర్థం కావు. వినే ఓపిక అసలే లేదు. ఇంతకీ ఆ గుండు గాడిని గురించి ఇన్ని వివరాలు ఎలా చెప్పావో చెప్పు."

"ఏముందోయ్! వాడి ముక్కున చిన్న పుడక వుంది చూశావా. అది తూరుపు జిల్లాల వాళ్ళ ట్రేడ్‌మార్కు. అందుకే వాడిది విశాఖపట్టణం జిల్లా అని చెప్పాను. మనిషిని చూస్తే అమాయకంగా కనిపిస్తున్నాడు కదా అని

పల్లెటూరి వాడని ఊహించాను. పైగా నడక చూస్తే తెలుస్తుంది—ఈ ఊరికి క్రొత్తని.

విశాఖపట్టణం జిల్లాలోని మగాళ్ళలో సగంమంది అప్పారావులు. మిగతా సగంమంది సింహాచలాలు. అందుకే కొంత రిస్కు తీసుకుని వాడి పేరు సింహాచలం అని చెప్పాను. పల్లెటూరి వాడు కనుక, వాడి వృత్తి వ్యవసాయం అని ఊహించడంలో పెద్ద కష్టమేమీ లేదు. మనిషి కొద్దిగా డబ్బున్నవాడిలా కనిపిస్తున్నాడు, బహుశా మోతుబరి అయి వుండవచ్చు.

ఇకపోతే, వాడి ఎత్తు సుమారు నాలుగు అడుగుల ఎనిమిది అంగుళాలు. ఆంధ్రదేశంలోని మొగాళ్ళందరూ, ఆ మాటకొస్తే ఏ మొగాడైనా, తనకంటే ఎత్తు తక్కువగా వున్న ఆడదాన్నే పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. అందుకే అతని భార్య సుమారు నాలుగున్నర అడుగుల ఎత్తు వుంటుందని ఊహిస్తున్నాను."

"ఓరి బాబోయ్! నీకెంత ఆలోచన! మరి రోగం సంగతి ఏవిఁటి?"

"ఓస్, అదా! వాడి గుండు చూశావా! ఇప్పుడే మన యిల్లు దాటుతున్నాడు. నున్నగా వుంది. అంటే ఈ మధ్యనే గుండు చేయించుకున్నాడన్న మాట. మనుషులు గుండు ఎందుకు చేయించుకుంటారంటావు?"

"చెప్పు, వింటాను."

"విను, మైడియర్ వాట్సన్! దేవుడికి మొక్కుకుంటే గుండు చేయించుకుంటారు. దేవుడికి ఎందుకు మొక్కుకుంటారు? చెప్పు."

"అర్థమైంది. వీడు ఈ మధ్య మంచానపడి వుంటాడు. అప్పుడు వీడి నాలుగున్నర అడుగుల భార్య దేవుడికి

మొక్కుకుని వుంటుంది. అంతేనా! మరి, నువ్వు చెప్పద
మైతే చెప్పేశావు. కరక్టో, కాదో ఇప్పుడే తేల్చేసు
కుంటాను."

రెండు అంగల్లో వీధిలోకి ఉరికాడు జేమ్స్‌బాండ్. రయ్యిమని అడ్డు వస్తున్న రిక్షాలనీ, సైకిళ్ళనీ తప్పించుకుంటూ, ఒలంపిక్ స్ప్రింటర్‌లా పరిగెత్తాడు. గుండు మనిషిని పట్టుకుని ఆపాడు.

"ఏవిఁటయ్యా ఇది! చొక్కా పుచ్చుకు ఆపావు. పైగా మాట్లాడకుండా, అలా రొప్పుతావేమిటి, ఉబ్బసం రోగిలాగా?" ఆగంతకుడు గదమాయించాడు.

కొద్దిగా ఊపిరి పీల్చుకుని, జేమ్స్ అన్నాడు, "చూడండి సింహాచలంగారూ! మీరు...."

"ఏవిఁటీ! సింహాఁచలవాఁ! వాడెవడు? ఎవడ్ని చూసి ఎవడనుకున్నావో! నాపేరు సింహాచలవ్వూఁ కాదు, గింవాఁచలవ్వూ కాదు. నా పేరు వెంకటేశ్వర్రావ్."

పటపట పళ్ళు కొరికాడు జేమ్స్. "ఈ హోమ్స్‌గాడి తెలివితేటలు మండిపోను. నన్ను అనవసరంగా వెధవని చేశాడు. వాడిని పట్టుకుని వాయించేయాలి" గొణుక్కుంటున్నాడు. భగ్గుభగ్గుమని మండిపోతున్నాడు జేమ్స్. టెంపరేచర్ 100°, 101°, 102°.... పెరిగిపోతోంది. బ్లడ్ ప్రెషర్ 80, 100, 120....

"ఏవిటయ్యోయ్! ఇంకా నా చొక్కా వదలవేమిటీ? పైగా పూనకం వచ్చినవాడిలా అలా ఊగిపోతున్నావేమిటి? అరరే, నా చొక్కా అలా గుంజకయ్యా బాబూ! నీతో ఛస్తున్నాను. నాకు ఇప్పుడు వున్న కష్టాలు చాలనవట్లు ఇప్పుడు ఇదో తద్దినం."

"కష్టాలు" అన్నమాట వినగానే ఒక్కసారిగా ఈ

లోకంలోకి వచ్చిపడ్డాడు జేమ్స్. టెంపరేచర్ తిరిగి 98.4° ఫారెన్‌హీట్‌కు చేరుకుంది. బ్లడ్ ప్రెషర్ నార్మల్‌కు వచ్చేసింది.

"మనిషి కొద్దిగా డబ్బున్న వాడిలాగానే కనిపిస్తున్నాడు. కష్టాలూ, అదీ అంటున్నాడు. వీడిని చూడబోతే ప్రోస్పెక్టివ్ క్లయింట్‌లా వున్నాడు. వీడిని వదలకూడదు. పైగా వీడిని హోమ్స్ ముందుకు తీసుకుపోయి వాడు చెప్పినవన్నీ శుద్ధ అబద్ధాలని నిరూపించాలి" స్వగతంలోనే గొణుక్కున్నాడు జేమ్స్.

"చూడండి వెంకటేశ్వర్రావ్‌గారూ! మీకు ఏ కష్టాలున్నా సరే తీర్చడానికె మేము బోర్డు కట్టుకుని ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నాం. మీరు మా ఆఫీసుకు తప్పక దయచేసి, మీ సేవచేసే భాగ్యం మాకు కలుగజేయండి. రండి, రండి, రండి, రండి...."

"అబ్బబ్బ! చొక్కా వదలమంటే వినకుండా అలా గుంజుతా వేమయ్యా, రండీ అంటూ. నా చొక్కా చినిగి పోతుంది. నా పెళ్ళప్పుడు మా అత్తగారు కొనిపెట్టారు. ఇన్నాళ్ళూ జాగ్రత్తగా దాచి వాడుతున్నాను. ఇంకా కొన్నాళ్ళు వాడనియ్యవయ్యా! అయినా నాకు తెలీక అడుగుతాను, నా చొక్కామీద నీకంత కోపమెందుకయ్యా!"

గబుక్కున చొక్కా వదిలేసి, నాలిక్కరుచుకున్నాడు జేమ్స్. "అయ్యయ్యయ్యయో! క్షమించండి. మా ఆఫీస్ ఇక్కడే. ఈ వీధిలోనే. ఒక్కసారి రండి. మీ కష్టాలేమిటో వచ్చి చెప్పండి. మీకు సేవ చేయడానికే మేము బోర్డ్ కట్టుకుని...."

"బంగారంలాంటి చొక్కా పాడుచేశావు. నీ ఆఫీసుకు రానుగాక రాను" బింకంగా అన్నాడు వెంకటేశ్వర్రావు. రానంటే మళ్ళీ చొక్కా పుచ్చుకు గుంజుతాడేమోనని మన

సులో గుబులుగానే వుంది వెంకటేశ్వర్రావ్‌కి. అందుకే ఒక అడుగు వెనక్కి వేశాడు. తప్పనిసరి అయితే పారి పోవడానికికూడా సన్నద్ధమవుతున్నాడు.

సిక్త్స్ సెన్స్ మనిషికి వరం లాంటిది. ఆ సిక్త్స్ సెన్స్ కారణంగానే జేమ్స్ బుఱ్ఱ ఈ సంగతిని ముందుగానే ఊహించింది. ఒక్కసారి నిజం జేమ్స్‌బాండ్‌ని మనసులో తల్చుకుని తటాలున ముందుకు ఉరికి—లేడిని పట్టుకున్న సింహంలా—వెంకటేశ్వర్రావ్ చొక్కా పుచ్చుకున్నాడు జేమ్స్.

"చూడండి వెంకటేశ్వర్రావ్‌గారూ! మీరు పారిపోవ డానికి ప్రయత్నిస్తున్నారేమో! అదేం కుదర్దు. అటువంటి ప్రయత్నాలేమైనా చేస్తే మీ చొక్కా నలిపేస్తాను. ఇంకా గట్టిగా మాట్లాడితే గుండీలు ఫట్‌ఫట్‌మని తెంపేస్తాను. కాబట్టి మర్యాదగా మా ఆఫీసుకు రండి."

"ఇదెక్కడి ఖర్మరా బాబూ! ఎరక్కపోయి ఈ ఊరు వచ్చాను. ఇలా కష్టాలు తరుముకొస్తున్నాయి."

2

మహర్షులు ఎంతో ఆలోచనాపరులు. వారి ఆలోచనా—మృతసారమే భారతీయ కర్మ సిద్ధాంతం. కర్మ ననుసరించి ప్రాప్తం వుంటుంది. ప్రపంచంలో ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఏది ఎలా జరగాలో, అప్పుడు, అక్కడ, అది, అలా జరిగి తీరుతుంది అని మన వేదాలు, ఉపనిషత్తులు చెపుతున్నాయి.

ఆ కర్మ సిద్ధాంతం కారణంగానే 15 సంవత్సరాలలో 150 ఉద్యోగాలు చేసిన హోమ్స్, 10 సంవత్సరాలలో ఏ ఉద్యోగం చేయాలో తెలీక, తెలిసినా ఇచ్చేవాళ్ళు లేక, ఊరుమీద పడి తిరిగిన జేమ్స్, "హోమ్స్ అండ్ జేమ్స్ ఇన్‌కార్పొరేషన్" పార్ట్‌నర్స్‌గా మారారు. ఆ కర్మ

సిద్ధాంతం కారణంగానే ప్రాక్టీస్ పెట్టిన నెల రోజుల్లో ఒక్క కేసుకూడా తగల్లేదు. చివరకు ఆ కర్మ సిద్ధాంతం కారణంగానే వెంకటేశ్వర్రావు హోమ్స్, జేమ్స్‌ల చేతిలో చిక్కాడు.

కర్మ సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదించిన మహానుభావులకు మనస్సులోనే నమస్కారాలు అర్పిస్తున్నాడు వెంకటేశ్వర్రావు. అతనిప్పుడు "హోమ్స్ అండ్ జేమ్స్ ఇన్‌కార్పొరేషన్" వారి ఆఫీసులో, కుర్చీలో కూర్చుని వున్నాడు.

నమస్కారాలు అర్పిస్తూ, తల పైకెత్తి చూశాడు. పైన ఫ్యాన్ గిరాగిరా తిరుగుతోంది, తిరగనా, వద్దా అన్నట్లు. న్యూటన్ భూమ్యాకర్షణ సిత్థాంతాన్ని మరోసారి నిర్ధారించడానికి కంకణం కట్టుకున్నట్లుగా వుంది ఫ్యాన్.

"న్యూటన్ భూమ్యాకర్షణ సిద్ధాంతం, భారతీయ కర్మ సిద్ధాంతం కలిసి, ఈ ఫ్యాన్ నా నెత్తిన పడితే! అమ్మబాబోయ్!" అనుకున్నాడు కాబోలు, వెంటనే కుర్చీ ప్రక్కకు జరిపి కూర్చున్నాడు వెంకటేశ్వర్రావు.

"మనిషి మంచి జాగ్రత్తపరుడు" మనసులోనే కామెంట్ చేసుకున్నాడు హోమ్స్.

వెంకటేశ్వర్రావుని గురించి హోమ్స్ చెప్పిన విషయాలన్నీ జేమ్స్‌కు గుర్తు వున్నాయి. హోమ్స్ చెప్పినవన్నీ శుద్ధ అబద్ధాలని నిరూపించాలని ఎంతో తపనగా వుంది జేమ్స్‌కు. కానీ క్లయింట్ ముందు పార్ట్‌నర్‌ని చిన్నబుచ్చడం ఇష్టంలేదు. హోమ్స్ తెలివితేటలమీద నమ్మకం లేకపోతే వెంకటేశ్వర్రావ్ తన కష్టాలేమిటో బయటపెట్టకపోవచ్చు.

ఇటు క్లయింట్‌ని పోగొట్టుకోకూడదు. అటు పార్ట్‌నర్‌ని పరోక్షంగా దెబ్బతీయాలి. అందుకే తెలివిగా సంభా

షణ మొదలుపెట్టాడు.

"చూడండి వెంకటేశ్వర్రావ్‌గారూ!...." అంటూ హోమ్స్‌వైపు చూసి చిన్నగా నవ్వాడు జేమ్స్, అతని పేరు సింహాచలంకాదు అన్నట్లుగా. ఆ తరువాత కంటిన్యూ చేశాడు...."మీ ఊరేమిటో, మీకు వచ్చిన కష్టాలేమిటో అన్నీ సవివరంగా చెప్పండి."

వెంటనే అందుకున్నాడు హోమ్స్, "మీరు ఈ ఊరు ఎందుకు వచ్చారో, మీరు ఈ మధ్య ఎందుకు జబ్బుపడ్డారో అదికూడా చెప్పండి కోటేశ్వర్రావుగారూ!"

"ఏంవిటయ్యా ఇది! ఆయన నన్ను సింహాచలం అని పిలిచాడు. నువ్వేమో కోటేశ్వర్రావ్ అని పిలుస్తున్నావు. నా పేరు వెంకటేశ్వర్రావయ్యా, బాబూ. మీకుగానీ మతి పోలేదుకదా. పైగా నేను జబ్బు పడడమేమిటి? తిరగలి రాయిలా వుంటేను."

"క్షమించండి కోటేశ్వ....అహహ....వెవెవెంకటేశ్వ ర్రావ్‌గారూ...."

"నా పేరు వెవెవె వెంకటేశ్వర్రావ్ గాదు. ఉత్త వెంకటేశ్వర్రావ్."

"చూడండి, ఉత్త వెంకటేశ్వర్రావ్‌గారూ! పేరులో ఏముందండీ పెన్నిధి. ఇంతకీ సంగతి తేల్చండి. మీకొచ్చిన కష్టమేమిటి? మేము తీర్చగలిగిన కష్టమైతే తప్పక సహాయం చేస్తాం. ఫీజు మరీ ఎక్కువచార్జీ చెయ్యం."

"నాయనలారా! మీ వాలకం చూడబోతే నా కష్టాలు తీర్చడం కంటే పెంచేటట్లు వున్నారు. అయినా నీటిలో కొట్టుకుపోతున్న వాడికి గడ్డిపోచ దొరికినా ఆశగా అందుకుంటాడట. అంచేత నా వివరాలన్నీ మీకు చెపుతాను.

"మాది విజయనగరం. (నే చెప్పలా, తూరుపు జిలా

వాడని'' అన్నట్లుగా చూపు విసిరాడు హోమ్స్ విజయ గర్వంతో.) వ్యాపారం చేసుకుంటున్నాను. (''చేసేది వ్యాపారం. వ్యవసాయం కాదు'' అన్నట్లుగా జేమ్స్ కళ్ళ ద్వారా కమ్యూనికేషన్ పంపాడు.) ఈ మధ్య నా ఒక్కగా నొక్క కూతురు సుజాతకు టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చి ఓ పట్టాన తగ్గలేదు. అందుకని తిరుపతి వెంకన్నకు మొక్కు కున్నాం నేనూ, మా ఆవిడ. (హోమ్స్ కళ్ళలో విజయ గర్వం — తను చెప్పింది పాక్షికంగానైనా కరెక్టయి నందుకు.) మొక్కుకున్న రెండు రోజుల్లో జ్వరం తగ్గి పోయింది. అంచేత, తిరుపతి వెళ్ళి వస్తున్నాము. మధ్య దారిలో విజయవాడ చూడాలనిపించి ఇక్కడ ఓ హోటల్లో దిగాం.

నిన్న కనకదుర్గ గుడికి, బ్యారేజీకి, గాంధీ హిల్‌కి వెళ్ళి వచ్చాం. హోటల్‌కు తిరిగి వెళ్ళిన తర్వాత రూమ్‌లో కూర్చుని నేనూ, మా ఆవిడ మాట్లాడుకుంటున్నాం. మా అమ్మాయి వరండాలోకి వెళ్ళింది. అంతే, ఆ తర్వాత మళ్ళీ కన్పించలేదు. నిన్న రాత్రే పోలీస్ స్టేషన్‌లో రిపోర్ట్ యిచ్చాను. కబురేమైనా తెలిసిందేమోనని ఇప్పుడే పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళవస్తున్నాను.

''మీ సుభద్రకు ఎన్నేళ్ళు?'' హోమ్స్ ప్రశ్న.

''సుభద్రా? అది ఎవత్తె?'' హాశ్చర్యపోయాడు వెంక టేశ్వర్రావు.

''అదేనండీ మీ అమ్మాయి సుభద్రకు.''

''అయ్యో, మా అమ్మాయి పేరు సుజాత. దానికి ఆరు సంవత్సరాల వయసు.''

''మీరు ఏ హోటల్లో బస చేస్తున్నారు?'' జేమ్స్ ప్రశ్న.

''గవర్నర్ పేట, లక్ష్మి హోటల్లో. రూమ్ నెంబర్

39."

మరికొన్ని వివరాలు అడిగి తెలుసుకున్నారు పార్ట్‌నర్స్.

"ఓకే, కేసు టేకప్ చేస్తున్నాం. అడ్వాన్సు రెండు వందలు ఇవ్వండి."

"కేసు తేలేవరకూ పైసా కూడా ఇవ్వను. నేనూ వ్యాపారస్థుడినే" ఖచ్చితంగా చెప్పాడు అతను.

3

"మన పూర్వీకులు చాలా గొప్పవాళ్ళోయ్, మిస్టర్ వాట్సన్."

"డాక్టర్ వాట్సన్, డాక్టర్ వాట్సన్" సరిజేశాడు జేమ్స్.

"మన పూర్వీకులు ఏం చెప్పారో తెలుసా, డాక్టర్ వాట్సన్? పోయిన చోటనే వెదకమన్నారు. ఇప్పుడు మన పరిశోధన ఎక్కడ మొదలవాలో అర్థమైంది కదా!"

తలూపాడు జేమ్స్.

"ఇదిగో యిది రూమ్ నెంబర్ 39. ఈ రూమ్‌లోనే మన క్లయింట్ వుండేది. ఇప్పుడు మనం ఈ చుట్టుప్రక్కల వున్న రూమ్స్‌లో యెవరైనా అనుమానాస్పదమైన వ్యక్తు లున్నారేమో చూడాలి. వీలైనంతవరకు ప్రతి రూములోకీ వెళ్ళి పరిశోధిస్తే మంచిది. కానీ ప్రతి రూములోకీ వెళ్ళి వెతకడానికి హోటల్ వాళ్ళు ఒప్పుకోరు. మన ప్రయత్నా లేవో మనమే చూసుకోవాలి.

నీ తెలివితేటలు వుపయోగించి ముందు రూం నెంబర్ 38 లోకి వెళ్ళు. ఆ తలుపులు వారగా వేసివున్నాయి. గడియపెట్టుకోవడం మరచిపోయినట్లున్నారు. నెమ్మదిగా తెరచిచూడు. లోపల అనుమానాస్పదమైన వస్తువులుగానీ

వ్యక్తులుగానీ వున్నారేమో పరిశోధించు" సూచనలిచ్చాడు హోమ్స్.

"హమ్మయ్య! ఇప్పటివరకూ యీ కేసుకు నీ బుర్రనే వుపయోగించావు. ఇక చూడు నా తడాఖా. నా జేమ్స్‌బాండ్ యాక్షన్ చూపిస్తాను" జేమ్స్ అటూ, ఇటూ చూసి రూమ్ నెంబర్ 38 దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

తలుపులు మెల్లగా తోశాడు.

"బాబురోయ్!" చటుక్కున వెనక్కి అడుగువేసి, రాకెట్ స్పీడ్‌లో క్రింది అంతస్థులోకి పారిపోయాడు జేమ్స్.

ఏమైందో, ఓ క్షణం అర్థంకాలేదు హోమ్స్‌కు. తను కూడా వెళ్ళి చూద్దామా అనుకున్నాడు. తలమీద హ్యాట్ లేదు. చేతిలో వుంది. వెంటనే తలమీద పెట్టుకున్నాడు. వెంటనే వివేకం హెచ్చరించింది.

చూడరానిదేదో జేమ్స్ చూసివుంటాడు. మళ్ళీ తను కూడా వెళ్ళి చూడడం కంటే బుద్ధి తక్కువ పని మరొకటుండదు.

ఇలా ఆలోచిస్తుండగానే, ఓ మగమనిషి రూంలోనుండి బయటకు దూసుకువచ్చాడు, అటూ, ఇటూ చూశాడు. గొణుక్కుంటూ బూతులు తిడుతున్నాడు. అతని వెనకాలే మరో ఆడమనిషి కూడా రూమ్‌లో నుండి తొంగిచూస్తోంది. ముఖం ఎర్రగా వుంది.

జేమ్స్ ఆ గదిలో వారిద్దరినీ ఏ సన్నివేశంలో చూశాడో ఊహించుకుంటున్నాడు హోమ్స్.

మెల్లగా మెట్లు దిగి క్రిందకు వెళ్ళాడు హోమ్స్. క్రింద రెస్టారెంట్‌లో ఓ టేబులు ముందు కూర్చుని జేమ్స్ గడగడ మంచినీళ్ళు తాగుతున్నాడు. ఒకటే రొప్పుతున్నాడు.

హోమ్స్ మెల్లగా ఆ టేబిల్‌ని సమీపించాడు.

"యూ ఇడియట్! ఇటువంటి సలహాలా నువ్వు యిచ్చేది? వాళ్ళిద్దరూ గదిలో ఏం చేస్తున్నారో తెలుసా? సిగ్గుతో చచ్చిపోయాను. మంచి సమయస్ఫూర్తిని కల వాడిని కాబట్టి వాళ్ళకంట పడకుండా, వాళ్ళకు చిక్క పోకుండా క్రిందకు పారిపోయి వచ్చాను" కారాలు, మిరి యాలు కలిపి నమిలేస్తున్నాడు జేమ్స్.

"కూల్, మై డియర్ కూల్! అలా ఆవేశపడకు. మన అపరాధ పరిశోధక వృత్తిలో అప్పుడప్పుడూ యిటువంటి ప్రమాదాలను, విపత్కర పరిస్థితులనూ ఎదుర్కొనవలసి వస్తుంది. కంగారుపడటం నీ వంటి వీరుల లక్షణంకాదు" బుజ్జగించాడు హోమ్స్.

తనిని వీరుడని హోమ్స్ అంతటి మేధావి పొగడటంతో జేమ్స్ యెంతో సంబరపడిపోయాడు.

"సరే, ఇప్పుడేం చేద్దాం? ఆ హ్యాట్ తలమీద పెట్టు కుని ఆలోచించు" ప్రశ్నిస్తూనే సజెషన్ కూడా యిచ్చాడు జేమ్స్.

"మళ్ళీ ఒకసారి పై అంతస్థులోకి వెళ్ళి పరిశీలిద్దాం. ఈసారి రూముల్లోకి వెళ్ళవద్దు. బయటనుండే పరిశీలిద్దాం."

"ఓకే."

ఇద్దరూ పైకి నడిచారు. అప్పుడే యిద్దరు వ్యక్తులు, వేగంగా వాళ్ళను దాటుకుంటూ రూం నెంబర్ 35 ముందుకు వెళ్ళారు. వాళ్ళ చేతుల్లో నల్లటి సూట్‌కేసులు వున్నాయి. రూం తలుపులు తెరిచి, లోపలకు వెళ్ళి, వెంటనే గడియ వేసుకున్నారు.

"హోమ్స్! ఇప్పుడు మనని దాటుకుని ఆ రూం నెంబర్

35 లోకి వెళ్ళిన ఇద్దరు ఆగంతకులను చూశావా? వాళ్ళను చూస్తే నాకు చాలా అనుమానాస్పదమైన వ్యక్తులుగా కనిపిస్తున్నారు." గుసగుసలాడాడు జేమ్స్.

"ఎందుకని?" అంతకంటే రహస్యంగా అడిగాడు హోమ్స్.

"వాళ్ళలో ఒకడు నన్ను రాసుకుంటూ వెళ్ళినప్పుడు, వాడి ప్యాంటు జేబులో ఓ పిస్తోలు వున్నదేమో అనిపించింది. ఆ స్పర్శ నాకు చాలా స్పష్టంగా తెలిసింది. సందేహంలేదు. ఈ ఇద్దరు దొంగ వెధవలు సుజాతను కిడ్నాప్‌చేసి గల్ఫ్‌దేశాలకు పంపిస్తారు కాబోలు."

"అదీ సంగతి. వాడి జేబులో పిస్తోలు వున్నదన్న మాట. పోయినచోటనే వెదకాలని, పైగా దొంగలు హోటల్లోనే వుంటారని, నేను చెప్పానా, లేదా? నా ఊహ అక్షరాలా కరెక్ట్. ఇప్పుడే పోలీసులకు ఫోన్ చేసి వస్తాను. నువ్వు ఇక్కడే కాచుకుని వుండు."

హోమ్స్ మెట్లు దిగి రిసెప్షన్ కౌంటర్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. పోలీసులకు ఫోన్‌చేసి వెంటనే పైకి వచ్చాడు.

అక్కడ జేమ్స్ కాలుగాలిన పిల్లిలా, మగ్గంలోకి కండెలా, ఆడపిల్లల హాస్టల్ ముందు రోమియోలా, రూం నెంబర్ 35 ముందు అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు.

ఇంతలో రూం నెంబర్ 35 నుండి ఇద్దరు వ్యక్తులు బయటకు వచ్చారు. ఇద్దరి చేతుల్లోనూ రెండేసి సూట్‌కేసులు వున్నాయి. రూం ఖాళీ చేస్తున్నట్లున్నారు.

"హోమ్స్, వాళ్ళిద్దరినీ చూడు దొంగ వెధవలు, మన చేతిలో నుండి తప్పించుకు పారిపోవాలని చూస్తున్నారు. పోలీసులు వచ్చేదాకా వీళ్ళను ఎలాగైనా ఆపాలి. టట్టడాంయ్! ఇప్పుడు నేను ఆ యిద్దరు దొంగవెధవలతో

తలపడుతున్నాను. చంపెయ్యనులే. ప్రాణాలతోనే పట్టు కుంటాను.'' జేమ్స్ ముందుకు వురికాడు, హోమ్స్ చెప్ప బోయేది వినిపించుకోకుండా.

ఫటాఫట్. ఫటాఫట్. ఫటాఫట్.

ధన్‌ధనా. ధన్‌ధనా. ధన్‌ధనా.

4

"సమయానికి పోలీసులు వచ్చారు కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే నీతోపాటు వన్-బై-టూ కాఫీ తాగడం అసంభవ మయ్యేది పార్ట్‌నర్!'' గాద్గదికమైన స్వరంతో జేమ్స్‌ని హాస్పిటల్లో పలుకరిస్తున్నాడు హోమ్స్.

"నీవు జేమ్స్‌బాండ్ అంతటి వీరుడివైనా, ఒక్కడివే, ఏ ఆయుధాలూ చేతిలో లేకుండా ఇద్దరు గూండాలతో తల పడడం చాలా ప్రమాదకరం. ఏమయితేనేం! ఆ ఇద్దరు గూండాలు పోలీసులకు దొరికిపోయారు.''

"అమ్మో! అయ్యో!'' మూలుగుతున్నాడు జేమ్స్ బెడ్ మీద.

ఎలాగో ఓపిక చేసుకొని బెడ్‌మీద మెల్లగా లేచి అడి గాడు "ఇంతకీ సుజాతను యెక్కడ దాచారో తెలిసిందా? మన క్లయింటు ఫీజిచ్చాడా?''

"అన్నట్లు, అసలు సంగతి చెప్పడం మరిచాను. వాళ్ళి ద్దరూ పిల్లలను గల్ఫ్‌కు ఎగుమతి చేసే దొంగలు కాదు. స్మగుల్డ్ గూడ్స్‌ను గల్ఫ్ నుండి ఇండియాకు తెచ్చే స్మగ్లర్స్. వాళ్ళ చేతుల్లోని సూట్‌కేసుల్లో పోలీసులకు బంగారపు బిస్కెట్లు దొరికాయి.''

షాక్‌కి తట్టుకోలేక బెడ్‌మీద పడిపోయాడు జేమ్స్.

"ఛి ఛీ! ఈ విజిటర్స్‌కి అస్సలు సెన్స్ వుండదు'' విసుక్కుంటూ వచ్చింది నర్స్.

5

రెండు రోజులు పోయాక హోమ్స్, జేమ్స్ పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళారు. ఇనస్పెక్టర్ నారాయణరావు వాళ్ళిద్దరినీ కూర్చోపెట్టి కాఫీ యిచ్చాడు. పెద్ద స్మగ్లర్స్‌ని పట్టిఇచ్చి నందుకు ఇద్దరినీ మార్చి మార్చి పొగిడాడు. ప్రమోషన్ ఎక్స్‌పెక్ట్ చేస్తున్నాడు. అందుకే తెగ ఆనందపడిపోతు న్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

హోమ్స్, జేమ్స్ పరస్పర భజన మొదలుపెట్టారు. నోరు నొప్పి పుట్టినదాకా, జేమ్స్ ఈ కేసులో యెలా కష్ట పడ్డాడో చిలువలు పలువలుగా వర్ణించాడు హోమ్స్. జేమ్స్ కూడా తీర్చుకున్నాడు, దవడలు నొప్పి పుట్టేదాకా.

ఈ భజన పూర్తవుతుండగా ఎవరో పిలిస్తే ఇన్‌స్పెక్టర్ అవతలికి వెళ్ళాడు. అంతలో ఓ కానిస్టేబుల్ ఓ ఐదారుసంవత్సరాల పాపను ఎత్తుకుని ఇన్‌స్పెక్టర్ రూంలోకి వచ్చాడు.

హోమ్స్ బుర్ర షార్ప్‌గా పనిచేసింది.

"పాపా! నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు.

"సుజాత."

"ఆఁ! సుజాతా!" నోరు తెరిచాడు జేమ్స్.

"అవునండీ! ఈ పాపని నాకు గాంధీ నగరంలోని ఒక వ్యక్తి తెచ్చి అప్పగించాడు. మూడురోజుల క్రితం ఈ పాప తప్పిపోయి ఏడుస్తుంటే తన యింటికి తీసుకు పోయాడట. ఈ మూడు రోజులూ పాప జ్వరంతో బాధ పడుతున్నందువల్ల మా పోలీస్‌వారికి తెలియపర్చలేదట. జ్వరం తగ్గిన తర్వాత, ఇప్పుడే స్టేషన్‌లో అప్పగించాడు" వివరించాడు కాన్‌స్టేబుల్.

ప్రభుత్వోద్యోగులతో పని ఉన్నప్పుడు, వారితో ఎలా మాట్లాడాలో హోమ్స్ తన 15 సంవత్సరాల, 150 ఉద్యో

గాల సర్వీస్‌లో బాగా నేర్చుకున్నాడు.

హోమ్స్ కానిస్టేబుల్‌ని సమీపించాడు.

"చూడండి ఆఫీసర్‌గారూ! ఈ పాప మా పాపే. అంటే మా క్లయింట్ కోటేశ్వర్రావ్‌గారి అమ్మాయి. కాబట్టి మేము ఈ పాపను తీసుకువెళ్ళడానికి అనుమతించవలసిందిగా మిమ్మల్ని కోరుతున్నాను."

"తప్పకుండా. కానీ తీసుకువెళ్ళేముందు ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారితో చెప్పి తీసుకువెళ్ళండి" బ్యూరోక్రసీ ప్రదర్శించాడు కాన్‌స్టేబుల్.

"థాంక్యూ వెరీమచ్, ఆఫీసర్!"

* * *

"హల్లో, అది లక్ష్మీ హోటలేనా! రూం నెంబర్ 39 కి కనెక్షన్ ఇవ్వండి ప్లీజ్."

కొంతసేపు విరామం.

"హలో, ఎవరండీ మాట్లాడేది? కోటేశ్వర్రావుగారేనా?"

"............"

"అహహ, సారీ వెంకటేశ్వర్రావ్‌గారే కదా! నేను హోమ్స్‌ని మాట్లాడుతున్నాను. మీరోసారి వెంటనే మా యింటికి రండి. వచ్చేటప్పుడు ఐదువందల రూపాయలు జేబులో పెట్టుకురండి."

"............"

"ఆఁ, ఎందుకా? అది మా ఫీజు. మీ పాప యిప్పుడు మా దగ్గరే వుంది. ఎంతో కష్టపడి మీ అమ్మాయిని వెతికి పట్టుకున్నాం."

"............"

"అవును. వెంటనే రండి. ఐదు వందలు మర్చిపోవద్దు."

వాణిశ్రీ

డబ్బు సింహాసనం

బ్రిటిష్‌వాడు కనిపెట్టిన నికృష్టమైన కులంలో పుట్టాను నేను. అది ఏ కులమంటారా? మీ జీవితం ఎక్కడకు పోయినా వాడి చేతిలోనే యిరుక్కొని వుంటుంది. ఎంత

గొప్పవారి పిలకైనా కొంచెం వాడిచేతికి చిక్కి తీరుతుంది. అదే గుమస్తా కులం. గుమస్తా కులంకంటే చండాలమైన కులం మరొకటి లేదని యెవర్నడిగినా చెప్తారు.

సహజంగా నాకు నా గుమస్తా సోదరులంటే పడదు. రామనాథం అంటే అసలు సరిపడదు. అతగాడు లంచాలు మేసి తెగబలిశాడు. నేను లంచాలు తిసనని కాదు. వాడంత దారుణం నాకు చేతగాదు.

'ఇసుకలో తైలం తీస్తాడు రామనాథం' అని ఆఫీసర్లలో గొప్ప పేరుంది. కంట్రాక్టర్లు రామనాథం ముందు పిల్లుల్లా మసలుకుంటారు. అడిగిన కట్నం ఇచ్చుకుంటారు మరో మాట చెప్పకుండా.

ఆ సీటు నాకు వస్తే యెంత బాగుండునో అని కలలు కంటున్నాను. ఏం లాభం అతగాడు ఆఫీసులో వుండగా నాకా సీటురాదు. రోజూ యెందరో పుణ్యాత్ములు చస్తున్నారు కాని ఈ పాపాత్ముడికి చావు రావడంలేదు.

దేనికైనా కాలం కలసిరావాలంటారు. అలాగే కలసి వచ్చింది అదృష్టం. కంట్రాక్టర్ రామిరెడ్డి హార్ట్ ఎటాక్‌తో చనిపోయాడు. సూపర్ ఇంజనీరింగ్ కంపెనీ ఆయన కొడుకు నరసింహారెడ్డి చేతికి వచ్చింది.

రామనాథం వరస నరసింహారెడ్డికి నచ్చలేదు. నాకా సంగతి సీలిమా బార్‌లో తెలిసింది. నాతో పనివున్న ఒక ఫరం యజమాని నన్ను తృప్తిపరచడానికి బార్‌లోకి తీసుకెళ్ళాడు. అక్కడ నరసింహారెడ్డి కలిశాడు. వాళ్ళిద్దరూ స్నేహితులట. బాగు బాగు.

"ఎవడండీ ఆ రామనాథం. వెధవ ఫోజూ వాడూను" అన్నాడు నరసింహారెడ్డి.

"ఏం జరిగింది రెడ్డిగారూ?" అని అడిగాను.

"లంచాల రేటు విపరీతంగా పెంచేశాడు సార్. నూటికి పది అన్నిచోట్లా వున్నదే. ఈ గాడిద కొడుక్కి ఇరవై పర్సెంట్ యివ్వాలట. ఇంతకంటే దారుణం మరొకటి వుంటుందా! మేం పనిచేసి బిల్లు తీసుకుంటున్నాంగాని చెయ్యకుండా కాదు. నేనప్పుడు చెప్పాను. పని చెయ్యకుండా బిల్లు పాస్ చెయ్యండి. ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ అన్నాను. ఏమంటారు?" అన్నాడు నరసింహారెడ్డి.

"అయ్యో! నేనేమంటాను. లంచాలు తీసుకోవలసిందే గాని మరీ యింత ఘోరంగానా! మా బాగా అడిగారు. అసలు మా ఆఫీసు ఎట్మాస్ఫియర్ చెడగొడుతున్నదే ఈ రామనాధం రెడ్డిగారూ! ఆఫీసర్లకు నేర్పి మా ఆఫీసు పరువు తీస్తున్నాడు" అన్నాను.

"ఇలాగైతే ఎక్కువ రోజులు సాగదు సార్! మాకు ఏమీ చేతగాక వూరుకోవడంలేదు" అన్నాడు.

"అయ్యో! అంతేగదూ! మీ నాన్నగారి సంగతి నాకు తెలీదు గనుకనా. ఛీఫ్ మినిష్టర్‌గారి భుజంమీద చెయ్యేసి మాట్లాడేంత గొప్పవాడు. ఆయన తల్చుకుంటే రామనాధం ఎంత సార్? పిచ్చిక" అన్నాను.

"పిచ్చికమీద బ్రహ్మాస్త్రం ఎందుకు? అని వూరుకుంటున్నాను" అన్నాడు అతను.

"అయ్యో! ఈ కాలంలో అలా అనుకోగూడదండీ బాబూ! చిన్నపామునైనా పెద్దకర్రతో కొట్టాలన్నారు పెద్దలు. మీరు వూరుకోకండి" అని ఎక్కించాను రెడ్డికి లేకపోతే ఎక్కడ జారిపోతాడోనని.

"ఏం చెయ్యమంటారు చెప్పండి?" అన్నాడు రెడ్డి పెగ్గుమీద పెగ్గు ఎక్కిస్తూ.

"చెప్తానుగాని మీరు చెయ్యగలరా?" అన్నాను.

"ఏమిటీ నన్నే అనుమానిస్తున్నారా?" అన్నాడు గట్టిగా. యన్టీఆర్ దుర్యోధనుడి వేషంలా ఎగిరిపడ్డాడు.

"ట్రాన్సఫర్ చెయ్యించమంటారా?"

"అది లాభంలేదు. రామనాధం ఆఫీసర్ల బూట్లు నాగే కుక్క. నాలుగు రోజులు వూరుకుని మళ్ళీ అక్కడికే వచ్చి కూర్చుంటాడు. అది మీకు మరీ యిబ్బంది" అన్నాను.

"అవునవును...." అన్నాడు రెడ్డి.

"ఒక పని చెయ్యండి. లంచం యిస్తున్నప్పుడు పట్టి వ్వండి. దెబ్బకి ఔట్. సస్పెండయిపోతాడు. పీడా వదిలి పోతుంది" అన్నాను.

"గుడ్ ఐడియా" అని మెచ్చుకున్నాడు నరసింహారెడ్డి.

"అట్లాగే నా కొక చిన్న సహాయంగూడా చెయ్యాలి" అన్నాను.

"నేనా? మీకు సహాయం చెయ్యడమా? భలే జోక్ చేస్తున్నారే" అని పకపక నవ్వాడు రెడ్డి.

"అలా అనకండి. మీ శక్తి మీకు తెలియదు. హను మంతుడి అంతటివారు."

"ఇక చాల్లెండి. మీకేం కావాలో చెప్పండి."

"మరేంలేదు. రామనాధం సస్పెండై పోయాక ఆ సీట్లో నన్ను వేయించాలి మీ పలుకుబడి వుపయోగించి" అన్నాను.

"సర్లెండి. మీకు మా మీద అభిమానం వుంది. అంతే చాలు, అలాగే ప్రయత్నిస్తాను" అన్నాడు.

"ప్రయత్నించడం కాదు. గట్టిగా చెయ్యాలి. పిల్లలుగల వాడిని" అన్నాను.

"అలాగే లెండి. మీరు అంతగా చెప్పాలా!" అని అభయం ఇచ్చాడు నరసింహారెడ్డి.

2

ఇక అప్పట్నుంచి నా ఆనందానికి అంతులేదు. రామనాథం ఎప్పుడు పోతాడా? ఎప్పుడు అక్షయ పాత్ర లాంటి సీటు ఆక్రమిద్దామా? అని ఒకటే ఆతృత.

ఆ శుభసమయం రానేవచ్చింది.

నరసింహారెడ్డిగారి మేనేజర్ దగ్గర డబ్బు తీసుకుంటూ వుండగా రామనాథాన్ని యాంటీ కరప్షన్ డిపార్టుమెంట్ వాళ్ళు వచ్చి పట్టుకున్నారు. అతగాడు రెడ్ హేండెడ్‌గా దొరికిపోయాడు.

అప్పుడు చూడాలి రామనాథం ముఖం. కత్తితో కోసినా నెత్తురు రాదు. ప్రాణం లేని బొమ్మలా నిలబడి పోయాడు.

మా కొలిగ్స్ అంతా కంగారు పడుతున్నారు గాని నేను మాత్రం సంతోషంగా వున్నాను. నాకు తెలుసు గదా కాగల కార్యం.

రామనాథం సస్పెండై పోవడం మాపై ఆఫీసర్లకు గూడా యిష్టమే లాగుంది వాతావరణం. ఎందుకు యిష్టం వుండదు వాళ్ళకు మాత్రం. పెద్ద అఫీసర్లన్న గౌరవం చూపిస్తే గదూ యితగాడు. ఎవర్నీ లెక్క చెయ్యడయ్యె. చెప్పిన పనులు సజావుగా చేస్తే ఆఫీసర్లకి మనమంటే కోపం యెందుకుంటుంది? ఏమో బాబు నా మట్టుకు నేను పెద్ద ఆఫీసర్లకు యెదురుతిరగను. చెప్పిన పనులన్నీ చిటికెలో చేసి మెప్పు పొందుతాను.

రామనాథం సీటు చార్జి నాకు యివ్వాల్సిందని ఆర్డర్ యిచ్చారు. నాకు యెంత అనందంగా వుందో! వీరులో

స్నానం చేసినంత హాయి, ఏ.సి. బార్‌లో కాబరే చూస్తూ విస్కీ కొడుతున్నంత తన్మయత్వం. అదృష్టం అంటే నాదే. నరసింహారెడ్డి నా గురించి ప్రయత్నించాడన్న మాట.

ఇక చూడండి: నాకు రూపాయల పంటే. సంవత్సరానికి కొన్ని కోట్లు బిల్లులద్వారా కంట్రాక్టర్లకి పంచి పెడతారు. అందులో నూటికి ఐదు రూపాయలు వస్తే చాలదూ జీవితానికి. అమెరికా వాళ్ళు, అరబ్బు కంట్రీలవాళ్ళు, వరల్డు బ్యాంక్‌వాళ్ళు మనకి సదా అప్పులిస్తూ వుండాలిగాని, మేం యధాశక్తిని వెనకేసుకుంటూ వుండడంలో యే లోపమూ చెయ్యం.

అప్పటివరకూ సంపాదించింది చాల్లేనట్లుంది. రామనాథం ఒకటే ఏడుపు. ఏడుస్తూనే నాకు చార్జి అప్పగించాడు. నేనూ ఏడుస్తూనే తీసుకున్నాననుకోండి.

నేను నవ్వుతూ సంతోషంగా వుండడం వాడి కళ్ళబడితే వాడికి అనుమానం రావచ్చును. ఈ కుట్రలో నాకూ భాగం వుందని పసిగట్టవచ్చు. ఎందుకొచ్చిన బెడద.అందుకే నేనూ యెంతో విచారంగా 'సారీ.... వెరీ సారీ.... ఐ యామ్ సారీ' అంటూ అతనికి సానుభూతి చూపిస్తూ సీటు లాక్కున్నాను.

హమ్మయ్య సింహాసనం దక్కించుకున్నాను. ఇక దీన్ని పదిలంగా, నాలుగు కాలాలపాటు పరిరక్షించుకోవాలి.

నా కిక దిగులేమీ లేదు. పెద్దాడికి డొనేషన్ కట్టయినా ఇంజనీరింగ్ సీట్ సంపాదించవచ్చు. చిన్నాడిని డాక్టర్ని చెయ్యొచ్చు. నా ఒక్కగానొక్క కూతురికి లక్ష కట్నం యిచ్చి అట్టహాసంగా పెళ్ళి చెయ్యవచ్చును. నా భార్యకు

కాసుల పేరేం ఖర్మ వజ్రాలహారమే చేయించి మన గొప్ప తనం చాటుకోవచ్చును. ఎన్నయినా చేయవచ్చును. సింహాసనం కదలకుండా వుండాలి. అదీ ముఖ్యం.

రామనాథంలాగా మనం అన్ పాపులర్ కాగూడదు. వెధవలు నా తోటి గుమాస్తాలే యిప్పుడు ఏడ్చి చస్తుంటారు. వీడినా సీటులో నుంచి ఎప్పుడు లాగేద్దామా అని కుట్ర పన్నుతుంటారు. ఏడ్చి చస్తుంటారు. ఏడవనీ వెధవల్ని. నా జాగ్రత్తలో నే నుంటాను. నన్ను కదిల్చి నా సింహాసనం ఆక్రమించడం యిక యెవరికీ సాధ్యం కాదు.

అందుకే నేను ఆఫీసులో లంచం తీసుకోవడం పూర్తిగా మానేశాను. అపార్థం చేసుకోకండి. నేను నిజాయితీపరుణ్ణయి పోయాననీ, నీతిగా బ్రతకాలని నిశ్చయించుకున్నాననీ, ధర్మ మార్గాన....అదేం లేదు. నేను సరాసరి కంట్రాక్టర్ల యిళ్ళకి పోయి నాకు రావలసిన సొమ్ము వసూలు చేసుకునేవాడిని.

అందువల్ల నాకు రెండు లాభాలు కలుగుతున్నాయి. ఒకటి నా డబ్బు నాకు భయం లేకుండా ముడుతోంది. ఒకళ్ళు పట్టుకుంటారని నాకు జంకు లేనేలేదు. రామనాథం లాంటివాళ్ళు పట్టిచ్చినా అది చెల్లదు. నా చెల్లెలి పెళ్ళికోసం ఆయన దగ్గర అప్పు తీసుకుంటున్నానని స్టేట్ మెంట్ యిస్తాను. నా కిచ్చినాయనా అలాగే అంటాడు. ఇక కేసేమిటి బొంద, నా శ్రాద్ధమూను.

ఇక రెండో లాభం ఏమిటంటారా? నేను సరిగ్గా అ సమయానికి వెళ్తాను. ఆ సమయం అంటే అదే సార్ మందుకొట్టే సమయం. నేను ముఖ్య అతిధిని కనుక నాకు గ్లాసు నింపిగాని వాళ్ళు ముట్టుకోరు. మందే కాక చికెన్

జాయింట్లు, ఫ్రై మటన్, పలావ్ వంటివి తరచుగా దొరుకుతున్నాయి.

అంతా నా అదృష్టం. నేను కండబట్టి రోజు రోజుకీ పెళ్ళికొడుకులా తయారవుతున్నానని మా ఆవిడే ఈర్ష్య పడుతోంది.

నా సీటు పోకుండా కలకాలం వుండాలి గాని, రిటైర్‌మెంట్ వరకూ పెళ్ళికొడుకులా వుండనూ.

3

ఆ రోజు సాయంకాలం సిటీ బస్సులో కొత్తపేట వెళ్ళాను.

కంట్రాక్టర్ పెంటయ్యా నా కివ్వాల్సిన బాకీ యివ్వకుండా తెగతిప్పుతున్నాడు. ఒకరోజు పోతే యింట్లో లేడు, మరొకరోజు వూళ్ళో లేడు. ఒకసారి డబ్బు లేదంటాడు. నష్టం వచ్చిందని ఏడుస్తాడు ఒకోసారి. ముందు నాకు రావాల్సింది దండుకోకుండా బిల్లు ప్యాస్ చెయ్యడం నాదే పొరపాటు అనిపిస్తోంది. కాని అందరూ పెంటయ్యలా యెందుకుంటారు. నడమంత్రపుసిరి వచ్చి ఎగిరిపడుతున్నాడు పెంటయ్య. ఏదో తన బాబు సొమ్ము నా కిస్తున్నట్లు ఏడుస్తున్నాడు.

అయినా నేను వదిలిపెడతానా? యాభై వేల బిల్లు క్యాష్ చేసుకున్నాడు. నాకు రావాల్సిన వాటా ఐదువేలు పీడించి మరీ వసూలు చెయ్యకపోతానా? కాకపోతే నాలుగు సార్లు తిప్పుతాడు. అంతేగా! కానివ్వు. తిరిగినందుకు యెవరి కొస్తాయి వేలకి వేలు? నా అదృష్టం బాగుండి వస్తున్నాయి గాని.

హమ్మయ్య కంట్రాక్టర్ పెంటయ్య నా అదృష్టం పండి యింట్లోనే వున్నాడు. నన్ను చూడగానే నవ్వుతూ ఇంట్లోకి

ఆహ్వానించాడు. ఫ్రిజ్‌లో నుంచి బీరు తీసి గ్లాసులోకి వంచాడు. ఆమ్లెట్లు తెప్పించాడు. ఫిష్ పకోడీలు నంచుకోమన్నాడు. యీ మర్యాద లన్నీ చూస్తుంటే యీ సారి గూడా డబ్బిచ్చేటట్లు కనిపించడం లేదు. కానివ్వ యేం చేస్తాం?

నా అంచనా తల్లక్రిందులైంది. డబ్బు తెచ్చి చేతిలో పెట్టాడు.

"సారీ సార్! కొంచెం ఆలస్యమైంది" అన్నాడు పెంటయ్య.

"ఫరవాలేదు. మనలో మనకి సారీ లేమిటి? ఆలస్యమయినా యెక్కడికీ పోవని నాకు నమ్మకం వుంది" అన్నాను.

పెంటయ్యతో నాకు డీలింగ్స్ యిదే మొదలు. అయితే నేం నా అంచనా సరిపోయింది.

డబ్బు జేబులో పెట్టుకుని బయల్దేరాను. నేను డబ్బు దాచడానికి పర్సులు, బ్యాగ్‌లు వాడను. అవి డబ్బుందని జనానికి తెలిపే గుర్తులు. యెవడయినా జేబు దొంగలు కొట్టేస్తే?

ఈ రోజుల్లో ఆటోరిక్షాల్లో గూడా వెళ్ళగూడదు. డబ్బుందని పసిగడితే రిక్షావాడే కత్తి చూపించి దోచుకుపోతాడు. రోజులలా వున్నాయి మరి. అందుకే పదిమందితో ప్రయాణం చేస్తేనే పదిలం.

సిటీబస్ యెక్కాను. హెవీ రష్‌గా వుంది. వూపిరాడ్డంలేదు. కూర్చోడానికి సీటు లేదు సరికదా నిల్చోడానికే కష్టంగా వుంది.

సిటీబస్ వేగంగా పోతోంది. సడన్‌గా ఆగుతోంది. ఒకళ్ళమీద మరొకళ్ళు పడుతున్నారు. వళ్ళంతా హూనమై

పోతోంది. ఇందులో రోజూ ప్రయాణం చేస్తే ఇక వేరే మాలిష్ అక్కర్లేదు మనిషికి.

"డబ్బు బాబోయ్!....నా డబ్బు బాబోయ్!" ఎవరో ఆర్తనాదం చేశారు.

కండక్టర్ విజిల్ వేశాడు.

బస్సు సడన్‌గా ఆగింది.

"ఏమిటి తాతా!....ఏమిటి?" కండక్టర్ ఆ ముసలాయన్ని అడిగాడు.

"నా డబ్బు బాబూ!....డబ్బు....లాల్చీ జేబులోనే పెట్టుకున్నాను. పోయింది" ఆందోళనగా అరుస్తున్నాడు ముసలాయన.

"ఎంత?"

"ఐదువేలు" దీనంగా అన్నాడు.

డ్రైవర్ ఇంజన్ ఆపేసి "ఎవరూ దిగకండి. ఇప్పుడు బస్సు పోలీస్‌స్టేషన్‌కి పోతుంది. గురూ ఎవర్నీ దిగకుండా చూడు" అన్నాడు.

"సార్! ఈ తాత డబ్బు ఐదువేలు పోయిందట. కాబట్టి ఎవరూ దిగకండి. పోలీస్‌స్టేషన్‌కి పోతుంది. ఒరే అప్పిగా నువ్వా గేట్లో నిల్చో" అంటూ కండక్టర్ చివర గేటులోనూ, క్లీనరు ముందు గేటులోనూ నిల్చున్నారు ఎవర్నీ పోనివ్వకుండా.

నా గుండె దడ దడా కొట్టుకొంది. ఎందుకంటే నేను భయపడేది సరిగ్గా నా దగ్గరున్నదీ ఐదువేలే. పోలీసులు చెక్ చేస్తే ఎలా? అని ఆలోచిస్తున్నాను.

కాని అంతలోకే ధైర్యం వస్తోంది. ఎవడో దొంగ బస్సులోనే దొరకవచ్చు. అంతగా దొరక్కపోతే నోట్ల వివరాలు ముసలోడిని అడిగితే చెప్తాడు గదా! దానికీ నా

దగ్గర వున్న డినామినేషన్‌కీ పోలిక వుండదు. కాబట్టి నన్ను ఎలా అనుమానిస్తారు?

ఆ బస్సులో ఎవరిదగ్గరా అంత డబ్బు లేదు. పోలీసులు వెతికారు పాపం అందర్నీ. ఖర్మగాలి నా దగ్గర కరెక్టుగా ఐదువేలు వున్నాయి.

నన్ను ఎగాదిగా చూశాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మీ పేరు ఏమిటి?" అన్నాడు.

చెప్పాను.

"ఏం చేస్తుంటారు?"

చెప్పాను.

"గవర్నమెంట్ వుద్యోగం చేస్తున్నారా? పైగా జేబు దొంగతనం పార్ట్‌టైమ్ వుద్యోగం అన్నమాట" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

నేను నీరైపోయాను. అందరూ నన్ను అసహ్యంగా చూస్తున్నారు. వాళ్ళ చూపులు నన్ను సూదుల్లా పొడుస్తున్నాయి.

"సార్! నన్ను అనుమానించకండి. నేను దొంగతనం చెయ్యలేదు" నెమ్మదిగా అన్నాను.

"తప్పు చేసినవాడు చేశానని ఒప్పుకుంటాడా?" పకపకా నవ్వాడు.

ముసలోడు సంబరపడిపోతున్నాడు. డబ్బు దొరికినందుకు. నాకు కోపం, దుఃఖం ఒక్కుమ్మడిగా వస్తున్నాయి. ప్రొద్దున్నే లేచి యెవడి ముఖం చూశానో యిలా జరిగిందేమటి? నేను లంచం డబ్బులు వసూలు చేసుకొస్తూండగా ఎవడి డబ్బో పోవటం ఏమిటి? నా జేబులో డబ్బు వాడిదని అనడం ఏమిటి? ఏమిటీ అభాండం?

"తాతా! డబ్బు పోయిందంటున్నావు? వాటి వివరాలు

చెప్పగలవా!" అని అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"చెప్తానయ్యా! నలభై వందరూపాయల కాగితాలు, వంద పదికాగితాల కట్ట. అన్నీ పాతవే బాబూ!" అన్నాడు తాత.

ఇన్‌స్పెక్టర్ అందరి ముందూ డబ్బు లెక్కబెట్టాడు. తాత చెప్పినట్లే వున్నాయి.

ఓరి దేవుడా! ఇదేమి పరీక్ష? నన్నెందుకిలా అనుమానిస్తున్నావు?

"ఏమి సారూ! ఇప్పుడేం అంటారు?" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ వ్యంగంగా.

"సార్! ఇదంతా యాదృచ్ఛికం. నేను ఈ డబ్బు కంట్రాక్టర్ పెంటయ్యగారి దగ్గర్నుంచి తెస్తున్నాను. కావాలంటే ఆయన్ని పిలిపించి అడగండి. నిజం తెలుస్తుంది. ఆయన కొత్తపేటలో వుంటాడు...." అన్నాను ఆందోళనతో.

"సరే నీ కా ఛాన్స్ ఇస్తాను. అదీ తేలిపోతుంది" అంటూ ఇన్‌స్పెక్టర్ పెంటయ్యకు ఫోన్ చేసి వెంటనే రమ్మని కోరాడు. ఇప్పుడే వస్తున్నానని పెంటయ్య చెప్పాడు.

నేను ఆపదలో వున్న గజేంద్రుడిలా దేవుడిని ప్రార్థించడం మొదలుపెట్టాను. ఆ గజేంద్రుడ్ని ఒక్క మొసలే పట్టుకుంది. నన్ను ఈ ఇన్‌స్పెక్టర్ మొసలి పీక పట్టుకొనగా, ఆ ముసలి తాత మొసలి నా ఆయువుపట్టు పట్టుకున్నాడు, సిటీబస్సులోని ప్రయాణీకులంతా మొసళ్ళలా నా అవయవాలను హింసిస్తున్నారు.

నేను తలెత్తుకోలేక పోతున్నాను. అవమాన జ్వాలలు నన్ను దహించివేస్తున్నాయి.

స్టేషన్ బయట కారు హారన్ వినిపించింది. కంట్రా క్టరు పెంటయ్య సిగరెట్ కాల్చుకుంటూ హుందాగా లోప లకు వచ్చాడు. నేను ఆయన్నిచూసి నవ్వబోయాను. కాని ఆయన నన్ను గమనించలేదు. ఆయన చూపులు నామీద పడ్డాయో లేదో గ్రహించలేకపోయాను.

"ఏమిటి ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారూ? ఎందుకు వున్నపాటున రమ్మని ఫోన్ చేశారు? ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడాయన కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

ఇన్‌స్పెక్టర్ జరిగినదంతా చెప్పారు. పెంటయ్య వూం కొడుతూ కూర్చున్నాడు.

"ఆ డబ్బు మీరు తనకు ఇచ్చారని ఈయన చెబు తున్నాడు. ఇప్పుడు చెప్పండి....మీరు ఆయనకి ఈ డబ్బు యిచ్చారా?" ప్రశ్నించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్, పెంటయ్య నుద్దేశించి.

పెంటయ్య గంభీర మౌనముద్ర వహించాడు. కొంచెం సేపు తర్వాత అందర్నీ కలయజూశాడు. నన్నూ, ఆ ముసలాయన్ని మార్చి మార్చి చూశాడు.

నా కళ్ళు ఆయన్ని అభ్యర్థిస్తున్నాయి నిజం చెప్ప మంటూ. అంతా ఆతృతగా ఆయన్నే చూస్తున్నారు ఏం చెప్తాడో అనుకుంటూ.

సస్పెన్స్ సినిమా చూస్తున్నంత వుత్కంఠతో వున్న జనం వంకచూసి "ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారూ! నేనీ డబ్బు ఈయ నకు యివ్వలేదు" అన్నాడు.

నా నెత్తిపైన పిడుగులు వర్షించాయి. నా గుండెల్లో అగ్నిపర్వతం బ్రద్దలయింది. నా కాళ్ళక్రింద నేల కది లింది భూకంపం వచ్చినట్లుగా. నా శరీరంలోని రక్తమంతా నీళ్ళయి కారిపోతున్నట్టుగా, నా ప్రాణం ఎగిరిపోతున్న ట్లయి కుప్పలా కూలిపోయాను.

"వస్తా ఇన్‌స్పెక్టర్"అంటూ వెళ్ళిపోయాడుపెంటయ్య.

పెంటముండాకొడుకు నా కొంప ముంచాడు.

4

నామీద కేసు పెట్టారు దొంగతనం చేశానంటూ.

ఆఫీసులో నన్ను సస్పెండు చేశారు.

కోర్టులో నాకు శిక్షపడటం ఖాయం, వుద్యోగం పోటం తప్పదు అనే వదంతులు వూరంతా వ్యాపించాయి.

ఈ అవమానం భరించలేక మా ఆవిడ పిల్లల్ని తీసుకుని పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

కంట్రాక్టర్ పెంటయ్య ఎందుకు అబద్ధం చెప్పాడో, నాకు ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కావడంలేదు. సరాసరి యింటికెళ్ళి నాలుగు దులపాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

నేను వెళ్ళేసరికి పెంటయ్య బీరుసీసాలు ముందుపెట్టుకుని జీడిపప్పు తింటున్నాడు పందికొక్కులా.

"ఏవయ్యా పంతులూ,ఇట్లాగొచ్చావ్?"అన్నాడుదర్జాగా.

బీరు తాగడం కాదుగదా, కూర్చోమని సీటుగూడా ఆఫర్ చెయ్యలేదు.

ఓడలు బళ్ళు అగున్—అనే విషయం నా మనసుకు తట్టి క్షోభించి పోయింది.

"మీకిది న్యాయంగా వుందా?" అన్నాను.

"ఏ సంగతి?" అన్నాడు గుర్తులేనట్లుగా.

"అదే పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఎందుకలా అబద్ధంచెప్పారు?"

"అదా!" అని పకపక నవ్వాడు.

"మన బ్రతుకే పెద్ద అబద్ధం పంతులూ! అబద్ధం చెప్పకుండా ఒక్కనిమిషం గడుస్తుందా మనకు? అన్నీ తెలిసినోడివి అట్లా అడుగుతావేంటి?" అన్నాడు.

"నేను ఎటువంటి ఆపదలో వున్నానో తెలిసి అట్లా

అబద్ధం చెప్తారా?" దీనంగా అన్నాను.

"నువ్వు ఆపదలో వున్నావనిజెప్పి నేను వున్న సంగతి వాళ్ళకిచెప్పి నన్ను ఆపదలో పడమంటావా?" సీరియస్‌గా అన్నాడు.

"మీరెందుకు ఆపదలో పడతారు?"తెల్లబోయి అడిగాను.

"ఎందుకు పడను? ఆ డబ్బు నేనే ఇచ్చానని చెప్పాననుకో! ఎందుకిచ్చావంటారు పోలీసోళ్ళు! లంచ మిచ్చానని చెప్పి వాళ్ళ చేతుల్లో యిరుక్కోమంటావా? ఏం పంతులూ! నేను అబద్ధం చెప్పబట్టి నీ ఒక్కడితో పోయింది. నిజం చెప్పివుంటే ఈపాటికి పోలీసోళ్ళు పేపరోళ్ళకి స్టేట్‌మెంట్ యిచ్చేవాళ్ళు. ఏ ఈనాడు పేపరోళ్లో తీగంతా లాగి మనం దేశండబ్బు పంచుకు తినేస్తున్నామంటూ తాటికాయంత అక్షరాలతో అచ్చుకొట్టేవాళ్ళు. అందువల్ల ఎందరికి దెబ్బ తగిలేదో ఏవన్నా ఆలోచించావా?" అన్నాడు పెంటయ్య.

పెంటయ్య వుపన్యాసానికి నా తల తిరిగిపోయింది. ఓరి దొంగముండాకొడకా అని తిట్టుకొంటూ వెనుదిరిగాను.

రామనాథం ముఖం చాటంత చేసుకుని నవ్వుతూ వస్తున్నాడు. నేనువాడిని చూసి కరెంట్ షాక్ తిన్నవాడిలా బిగుసుకు పోయాను.

"రావోయ్! రామనాథం ఏంటి సంగతులు? ఇవాళ బిల్సు సీటు తీసుకున్నావా?" అంటూ ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించాడు పెంటయ్య.

నాకు అప్పుడు అర్థమయింది.

నేను కంట్రాక్టర్ నరసింహారెడ్డితో కుమ్మక్కయి రామనాథం కొంపముంచితే, వీడు పెంటయ్యతో నాటకం ఆడించి నాకు గొయ్యి త్రవ్వేడు. బాకీ తీరిపోయింది. □

సుందరం యింటికి వచ్చేసరికి మధ్యాహ్నం మూడయింది.

లక్ష్మి చాప వాల్చుకొని సాగిరబడింది. పిల్లలు యిద్దరూ నిద్రపోతున్నారు. లక్ష్మి మళ్ళీ నెలతప్పింది.

సుందరంకి లక్ష్మి నెల తప్పడం యిష్టంలేదు. ఒక బాబు, ఒక పాప వున్నారు కదా. వీళ్ళనే పోషించుకోలేని స్థితిలో యింకా పిల్లలెందుకే అని ఎంతచెప్పినా లక్ష్మి విని పించుకోలేదు. అందుకే ఫలితం అందరూ కలిసి అనుభ విస్తున్నారు.

"ఏవయ్యిందండీ!" లక్ష్మి కళ్ళల్లో అప్పటికప్పుడే వెలుగు చోటుచేసుకుంది.

సుందరం షర్టు విప్పకుండా చాపమీద సాగిరపడ్డాడు. భారంగా నిట్టూర్చాడు.

లక్ష్మికి సుందరం పరిస్థితి అర్థమయిపోయింది. లేచి వంటింట్లోకి నడిచి కంచం నిండా గంజి పోసుకొనివచ్చింది.

"ఉదయం కూడా గంజి తాగమంటే పట్టుదలగా వెళ్ళి పోయారు. కళ్ళు చూడండి....ఎంత లోతుగా వెళ్ళి పోయాయో!" అంది పొంగే దుఃఖాన్ని ఆపుకొంటూ.

సుందరం భార్య కళ్ళల్లోకి చూడలేకపోయాడు. కంచం అందుకొని, గబగబా గంజి తాగేశాడు. గుండెల్లో చల్లగా వున్నట్టనిపించింది. అమృతం తాగినంత ఆనందంగా వుంది.

"పిల్లలు తాగారా?"

"ఊఁ!"

"మరి నువ్వు?"

"ఇంకా వుంది. కొంచెం నూకలు వుంటే యిలా కాచాను!" అంది కంచం అందుకొని వంటింట్లోకి నడిచి.

లక్ష్మి, సుందరం ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకున్నారు. సుందరం బి.ఏ.లిట్. బి.కాం. రెండు డిగ్రీలు రెండు పాకెట్లో పెట్టుకొని ఉద్యోగం కోసం అన్వేషణ సాగించి విసిగిపోయాడు. లక్ష్మి కలవారింటి పిల్ల. సుందరం తప్ప కుండా వృద్ధిలోకి వస్తాడనే విశ్వాసంతో పెళ్ళిచేసుకుంది,

లక్ష్మి నమ్మకాన్ని వమ్ముచేసినందుకు లోలోపలే క్రుంగి పోతున్నాడు సుందరం.

సుందరం మద్రాసులో కొంతకాలం ఒక దినపత్రికకు రిపోర్టర్‌గా పనిచేశాడు. స్టాఫ్‌లో పోలిటిక్స్ నచ్చక ఆరు మాసాలు తిరక్కుండా ఉద్యోగానికి రాజినామా యివ్వటం జరిగింది. ఆ తరువాత ఒక సినిమా వారపత్రికకు న్యూస్ పంపించేవాడు. అదీ ఎంతోకాలం చెయ్యలేకపోయాడు. ఏదయినా ప్రవేట్ కంపెనీలో ఉద్యోగం దొరుకుతుందేమో నన్న ఆశతో ప్రయత్నాలు చేయడంతో ప్రతిరోజూ దిన చర్య పూర్తవుతుంది.

సుందరం నిద్రపోవా లనుకున్నా నిద్ర పట్టడంలేదు. బలవంతంగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. సమస్యలు కనిపించాయి. కొండంత ఆకలి కవిపించింది. విలవిల్లాడిపోతూ పిల్లలఘోష కనిపించింది. లక్ష్మి మొహం దీనాతిదీనంగా కనిపించింది. చటుక్కున లేచాడు.

"లక్ష్మీ! నేను బయటికి వెళుతున్నా!" అన్నాడు.

"మధ్యాహ్నంపూట! ఎండ మండిపోతుంది యిప్పు డెక్కడికండీ!" అర్థంకానట్లు అడిగింది.

"ఇంటి ఓనరొచ్చి అద్దెడిగాడా?"

"ఆఁ!"

"ఏం చెప్పేవు?"

"బయటి కెళ్ళారని చెప్పేను!"

"రేపు యిస్తానని చెప్పు!" అన్నాడు గంభీరంగా.

లక్ష్మి యాంత్రికంగా తలూపింది.

సుందరం బయటికి నడిచాడు. సుందరం మొహంలో కనిపించిన కఠినత్వం యింతకుముందు ఎప్పుడూ చూడ లేదు.

2

సీతాదేవి పెద్ద నటి.

ఒకప్పుడు ఆంధ్ర, కన్నడ, తమిళ, మళయాల ప్రజలను ఉర్రూతలూగించిన హీరోయిను. లంకంత బంగళాలో వుంటోంది.

ఆమెకు మేనేజరు అవసరమని సుందరంకి యెవరో చెప్పేరు. మానేజర్‌కి ఎడ్యుకేషను, టైప్‌రైటింగ్ అన్నీ తెలుసుండాలిట.

సుందరంకి టైప్‌రైటింగ్ తెలుసు. సీతాదేవికి సాహిత్యం పిచ్చి. సుందరం లిటరేచర్ వెలగబెట్టేడు. అందుకే వుద్యోగం గ్యారంటీగా దొరుకుతుందన్న ఆశతోవచ్చాడు.

సీతాదేవికంటే ముందు సీతాదేవి కుక్క మేడమెట్లు దిగింది. అల్సేసియన్ నల్లిగా, ఎత్తుగా, చాలా బలిష్టంగా వుంది.

సుందరం సీతాదేవిని యింతకుముందు రెండు మూడు సార్లు చూశాడు. సినిమా పత్రికకు ఇంటర్వ్యూ తీసుకున్నాడు. సుందరం ఇంటర్వ్యూ చేసిన విధానం, ఆ యింటర్వ్యూని అందంగా రాసిన విధానం సీతాదేవికి బాగా నచ్చింది. అదే వారిమధ్య పరిచయం.

సుందరాన్ని చూడగానే కనుబొమలు యెగరేస్తూ విష్ చేసింది. సుందరం సమాధానంగా నవ్వాడు. వినయంగా కొంచెం ముందుకు జరిగాడు.

"బావున్నారా?" తీయగా ప్రశ్నించింది. సీతాదేవికి వయసు నలభయ్ అయిదువున్నా, మనిషి చిన్నవయసులో వున్న అమ్మాయిలాగా కనిపిస్తుంది. ఎదురుగావున్న సోఫాలో కూర్చుంది.

"ఏవిటిలా వచ్చారు?" సీతాదేవి అడిగింది.

"మీకు....మీకు మేనేజర్ కావాలిట కదా" నసుగుతూ చెప్పేడు సుందరం.

"అవునవును!" తలూపింది.

"నాకు బి.ఎ.లిట్.,బికాం. డిగ్రీలు రెండూ వున్నాయి. టైప్ తెలుసు. తెలుగు, తమిళం, మలయాళం, కన్నడం భాషలు తెలుసు. మీకు అవకాశం వుంటే, ఆ పోస్టు నా కిస్తే—మీకీ జన్మాంతం ఋణపడివుంటాను!" అన్నాడు సుందరం.

సీతాదేవి సుందరంని ఆపాదమస్తకం పరికించిచూపింది. "అవునండీ....కొన్ని బయటికి చెప్పుకోలేని బాధలున్నై. ప్లీజ్....నన్ను అర్థం చేసుకోండి!" అంటూ మొహం తిప్పుకున్నాడు.

సుందరాన్ని చూసి నవ్వింది.

"చూడండి! నా దగ్గర మేనేజర్గా చేరాలంటే—నీ లాంటి మనస్తత్వం కుదరదు. నీ భావాలు, నీ ఆలోచనలు నాకు తెలుసు. నీకు డబ్బు అవసరముంటే ఓ వంద రూపాయలిస్తాను, పట్టుకెళ్ళు" అంది.

సుందరం గుండె మండింది. సీతాదేవి తనని వెక్కిరించినట్టు కనిపించింది. ఏం? సీతాదేవి దగ్గర యెందుకు పని చేయలేను? తనలో తనే ప్రశ్నించుకున్నాడు.

సమాధానం దొరకలేదు.

"ఏవండీ! మీరు అపార్థం చేసుకున్నారు. మీరే పని చెయ్యమంటే ఆపని చేస్తాను!" అన్నాడు.

"నువు చేయలేవు సుందరం!" అంది తాపీగా సీతాదేవి.

"చేస్తాను....చేస్తాను....చేస్తాను" అసహనంగా అరిచి, తలదించుకున్నాడు.

"ఏం చేస్తావ్‌! నీకు బిజినెస్ చేయడం చేతవుతుంది?" సూటిగా సుందరం కళ్ళల్లోకి చూసింది.

"ఓహ్! అంతేనా! ఒక వారం రోజులు క్రొత్త. ఆ తర్వాత మీరే చూద్దురు!" అన్నాడు లేని హుషారు పులుము కొంటూ.

"ఏం బిజినెస్ చెయ్యగలవు?"

"ఏదయినా?"

"అమ్మాయిల బిజినెస్ చెయ్యగలవా—నాకు రేటు పడి పోయింది. ఇంతకుముందు ఆదాయం బావుండేది. నటించడం మానేసి అయిదేళ్ళు అయింది. కస్టమర్సుకూడా తగ్గారు. ఇప్పుడు నాకు మార్కెట్‌లో రేటు కావాలి. నన్ను సేట్‌లకి తిప్పగలగాలి. బిజినెస్ టేక్టిక్స్ అవసరం. ఒక్కోసారి అవుట్‌డోర్ బెంగుళూర్, మైసూర్ వెళ్ళవలసి వుంటుంది. ఎస్కార్ట్‌గా రావలసి వుంటుంది. కొంతమంది రౌడీవెధవ లుంటారు. వాళ్ళని నాలుగు తన్నవలసి వుంటుంది. ఇవన్నీ నువు చేయగలవా?" అంది సీరియస్‌గా.

సుందరం క్షణం వుక్కిబిక్కిరయ్యాడు.

"అంటే మీ దగ్గర మేనేజర్ పోస్టు!" నీళ్ళు నమిలాడు.

"ఇదే....ప్రతి ఉద్యోగానికీ ఓపేరు ఏడ్చింది. అలాగే ఈ ఉద్యోగానికి మేనేజర్ పోస్టు అంటుంటాం సినిమా వాళ్ళం" అంది.

సుందరం అదిరిపడ్డాడు.

అంటే....బ్రోకరుగా మారిపోవాలా? అమ్మాయిలతో బిజినెస్ చేయాలా? హోటల్లు తిరగాలా? ఛ ఛ! యింత కంటే విషం తాగి చస్తేపోదూ? ఆలోచనలు.

"ఏవిటి ఆలోచిస్తున్నావ్. నాకు టైమ్‌లేదు. ఏం నువ్వు చెయ్యగలవా! చెయ్యలేవా! నిర్మొహమాటంగా చెప్పు!" అంది గంభీరంగా సీతాదేవి.

సుందరం మెదడు పనిచేయడం మానేసింది. కళ్ళు మూసుకున్నాడు. లక్ష్మి....లక్ష్మి కనిపించింది. కొండంత ఆకలి కనిపించింది. పిల్లల కాట్లాట కనిపించింది. అంతే!

"అలాగేనండీ....తప్పకుండా చేస్తాను" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు. సీతాదేవి ఆశ్చర్యపడింది.

"అప్పుడే లేచి నిలబడతావేం....కూర్చో. మరోసారి బాగా ఆలోచించు! నీ కిష్టమయితే యిదిగో టైపుమిషను. ఆ ప్రక్కనే నా లెటర్‌హెడ్ వుంది. మాటర్ ప్రిపేర్‌చేసి ఎగ్రిమెంట్‌మీద సయిన్‌చేసి, అడ్వాన్సుగా వెయ్యి రూపాయలు తీసుకెళ్ళు!" అంది స్క్రీన్‌పేపరు తిరగేస్తూ.

సుందరం కళ్ళు మెరిశాయి.

నిమిషంలో ఎగ్రిమెంట్ ఫారమ్ ప్రిపేర్ చేశాడు.

సంతకం చేశాడు.

"గుడ్ టైపింగ్" అంటూ పర్సులో పెట్టుకుంది. వంద రూపాయి నోట్లు పది లెఖ్ఖచూసి యిచ్చింది.

సుందరం ఆశగా డబ్బు తీసుకున్నాడు. కృతజ్ఞతగా ఆమె మొహంలోకి చూసాడు.

"చూడు మిస్టర్ సుంధరం! యిది నా స్వార్జితం! ఎంత కష్టపడితే వెయ్యి రూపాయలు వస్తాయో నీకీపాటికి అర్థమయ్యే వుంటుంది. చాలా శ్రమపడాలి. చాలా....అవసరమయితే నీ ప్రాణాలిచ్చి నన్ను కాపాడుకోవాలి...తెల్సిందా? నమ్మకద్రోహం చేసినట్లు నాకు తెల్సిందా?....ఓహ్....ఈ విషయాలన్నీ యిప్పుడే యెందుకు? దేనికైనా కీడెంచి, మేలుకూడా ఎంచమన్నారు పెద్దలు. విన్నావుకదూ?"

వ్యంగ్యంగా అడిగింది. తలూ పేడు సుందరం!

"యింటికెళ్ళు....కారులో వెళ్ళు. మన అంబాసిడర్ నువు వాడుతుండు. ఫియెట్ నాకుంటుంది. నా డ్యూటీ ప్రతిరోజు సాయంత్రం ఆరుగంటల నుండి, ఉదయం ఆరు గంటలవరకూ. అవసరమయితే మనిషిని పంపిస్తాను పగటి పూట. ఒ.కె?" సుందరం తలూపేడు.

బయటికి హుషారుగా నడిచాడు.

"పాపం! డబుల్ డిగ్రీ చదివాడు. ది మోస్ట్ ఎడ్యుకేటెడ్, బ్రోకర్!" అంటూ పగలబడి నవ్వుకుంది.

3

"అబ్బ....ఒక నెలరోజుల్లో ఎంత మారిపోయారండీ!" అంది లక్ష్మి. సుందరం సూటు బూటులో వెలిగి పోతున్నాడు.

సుందరం రెండు చేతులా సంపాదిస్తున్నాడు.

లక్ష్మి మొహంలో వింత అందాలు సంతరించుకున్నాయి.

పిల్లలు హుషారుగా ఆడుకొంటున్నారు.

సుందరం టైమ్ చూశాడు. సాయంత్రం ఆరు కావస్తోంది. "లక్ష్మి, గుడ్ బయ్...." అంటూ నడిచాడు. కారులో కూర్చున్నాడు హుందాగా.

సుందరం ఫ్రంట్ సీట్లో కూర్చొని, చెయ్యి విశాలంగా చూపుకొని, వీధిలోంచి వెళుతుంటే, ఈ హఠాత్పరిణామానికి వీధిలో వాళ్ళంతా గుడ్లప్పగించి చూడసాగారు.

"సుందరం! కమిన్....నీ గురించే వెయిట్ చేస్తున్నాను!" అంది సీతాదేవి చనువుగా.

"వచ్చేశానుగా!" అన్నాడు సోఫాలో కూర్చొంటూ.

"సుందరం....ఒక్కమాట అడగనా!"

"లక్ష అడగండి!"

"పగటిపూట కూడా వీలయినంతసేపు ఇక్కడే వుండ కూడదూ?" జాలిగా అడిగింది.

సుందరం క్షణం ఆలోచనలో పడ్డాడు. వెంటనే నవ్వేశాడు. "దానికేముంది!" అన్నాడు తేలిగ్గా.

"నాకు భయంగా వుంది సుందరం!" అంది.

"భయంగానా! ఏం....ఎందుకని?" అన్నాడు అర్థం కానట్లు చూస్తూ.

"యిదిగో. ఈ లెటరు చూడూ ఎలా వుందో" అంటూ జాకెట్‌లో దోపుకున్న లెటరు తీసి అందించింది.

గబగబా చదివేడు. షాక్.—మళ్ళీ చదవసాగాడు.

"డియర్ దేవీ!

నాకు అర్జంటుగా అయిదు లక్షలు అవసరం పడ్డాయి. ఇవ్వాళ ఇరవైయెనిమిది—రేపు ఫస్ట్‌లోగా యివ్వాలి. ప్రతిరోజూ ఉదయం పదిగంటలకు వస్తాను. అరగంట వెయిట్ చేస్తాను. డబ్బివ్వకపోతే—ఇలా మూడురోజులు చూశాక. నిన్ను ఎక్కడ....ఎలా చంపాలో నిర్ణయిస్తాను. నీకు బ్రతుకుమీద ఆశ వుంది గనుకనే అడ్వాన్సుగా హెచ్చరించాను. ఓ.కే!"

క్రింద సంతకంలేదు. క్రీమ్‌వైట్ కాగితంమీద రెడ్ స్కెచ్ పెన్‌తో రాసివుంది. అక్షరాలు గజిబిజిగా వున్నాయి. క్రింద సంతకం పెట్టడానికి ప్రయత్నించి విరమించుకున్నాడు.

"ఈయన మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు!"

"ఎవరు?"

"సత్యం!"

"అంటే?"

"నా మాజీ ప్రియుడు."

"అర్ధమయ్యేలా చెప్పండి" అన్నాడు తల గోక్కుంటూ. సుందరంలో చాలా 'మార్పు' వచ్చింది. మనిషి తెగించాడు. 'బండ'లా మారిపోయాడు. పిరికితనం అంటే అసహ్యించుకుంటున్నాడు.

"సుందరం! నాకు యింతకు ముందు ఇతను అంటే సత్యంతో పరిచయముంది. ఇద్దరం కలిసి మెలసి తిరిగాం. అయితే మొగుడిలాగా అధికారం చెలాయించాలనుకున్నాడు. నేను సహించను అలాంటి వేషాలు. అంతే-యిప్పుడు డబ్బుకోసం డిమాండ్ చేయాలనుకుంటున్నాడు రాస్కెల్!" కసిగా తిట్టుకుంది లోలోపల.

"పోలీసులకు రిపోర్టు యిస్తేనో."

"చెయ్యకేం సుందరం! దొంగకి తేలు కుట్టినా అరిచే హక్కు కోల్పోతాడు. భరించాల్సిందే. అలాగే - నేనూ సత్యం కలిసి, యిపుడు నువ్వు నేను చేసినట్టే ఎన్నో దుర్మార్గాలు చేశాం. కొంతమంది షేర్ల్ని మోసం చేశాం. లక్షలు సంపాదించాం. కొన్ని బయటకు చెప్పకూడని రహస్యాలు కూడా వున్నాయి. అందుకే 'బ్లాక్‌మెయిల్' చేయాలనుకుంటున్నాడు" అంది నిట్టూరుస్తూ.

"మనిషి యెలాంటి వాడు?"

"చాలా మొండి! బండలాంటివాడు."

"ఇంతకు ముందు 'హత్యలు' చేశాడా?"

"ఏమో-చేసినా చేయొచ్చు. మనిషి కసాయివాడని చెప్పానుగా" అంది ఆలోచనలో పడ్తూ.

"సరే నేనుంటానుగా భయపడ్డం దేనికి? ఈలోగా నా ఫ్రెండ్ ఒకడు ఈ మధ్యే మద్రాసొచ్చాడు. పోలీసాఫీసరు.

వాడ్ని పర్శనల్‌గా కలుస్తాను!" అన్నాడు సుందరం లేచి నిలబడి బయటికి వెళ్ళే మూడ్‌లో.

"ఇప్పుడే కలవాలనుకుంటున్నారా!" అడిగింది సీతాదేవి.

"ఏం ఏదయినా ఎంగేజ్‌మెంట్ వుందా?"

"భయంగా వుంది. ఈ రాత్రికి ఏ ప్రోగ్రాం పెట్టుకోవద్దు. నన్ను విడిచిపెట్టి మాత్రం వెళ్ళొద్దు!" అంటూ పెనవేసుకుంది.

సుందరం కళ్ళల్లో 'లక్ష్మి' కనిపించింది. 'తప్పు' చేస్తున్నానా? అని ఆలోచించాడు. నవ్వొచ్చింది. ఎన్నో నేరాలూ, ఘోరాలు చేశాడు! యిప్పుడు సుందరం పిరికివాడు కాదు. అవసరమయితే ప్రాణాలు తీసే హంతకుడు కూడా అనుకున్నాడు మనసులోనే.

4

సరిగ్గా పదిగంటలయింది.

సత్యం వచ్చాడు. వయసు చిన్నదే, బలంగా ఉన్నాడు. కుడిచేతికి బంగారపు చెయిన్ వుంది. మెడలో లావుపాటి బంగారపు తాడువుంది. క్రింద 'యస్' అని లాకెట్ వుంది పొళ్ళతో. మనిషి నల్లగా వున్నాడు.

సుందరం టేబుల్ మీదున్న ఫైల్సు చూస్తూనే సత్యంని గమనించసాగాడు.

"సీత ఏది?" కటువుగా వుంది ప్రశ్న.

"ఉన్నారు లోపల!" అన్నాడు వినయంగా.

"పిలువ్!" నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు. సుందరం పిలుచుకు వచ్చాడు.

సీతాదేవి సుందరం ప్రక్కన నుంచుంది. సత్యం గతుక్కుమన్నాడు. సుందరాన్ని అనుమానంగా చూశాడు.

"ఏయ్. నీతో పర్శనల్‌గా మాట్లాడాలి. పద రూంలోకి" అన్నాడు కళ్ళద్దాలు తుడుచుకుంటూ.

"ఇక్కడే మాట్లాడండి!" అంది సీతాదేవి పైట చుట్టూ కప్పుకొని.

"ఏయ్ పతివ్రత కబుర్లు కట్టిపెట్టవే-పద లోపలికి!" భుజంమీద చెయ్యిపెట్టి తొయ్యబోయాడు. సుందరం ఆపేడు. సత్యం ఆశ్చర్యపోతాడు. ఇంతవరకు తనని ఎవరూ ఎదురించి బ్రతకలేదు. గుర్రుగా చూశాడు.

"మాట్లాడాలనుకున్నదేదో యిక్కడే మాట్లాడవచ్చుగా! ఆడవాళ్ళమీద ఆ దౌర్జన్యం దేనికి?" శాంతంగా అడిగాడు సుందరం.

"నువ్వెవడివిరా!" కేర్‌లెస్‌గా అన్నాడు సత్యం.

"నా మొగుడు!" ఠక్కున సమాధానం చెప్పింది.

"ఎందరే నీకు మొగుళ్ళు?"

"నాకవసరమయినంతమంది!"

"షటప్" అంటూ చెంప వాయించబోయాడు. చెయ్యి అడ్డుపడింది. రెండోసారి సత్యం ఖంగుతిన్నాడు.

"రేయ్ రాస్కెల్. నన్నే ఎదిరిస్తావ్రటా!" అంటూ చెయ్యెత్తాడు. మొహంమీద ఒకటిచ్చాడు. సత్యం ముక్కు చిట్లిపోయింది. ఎగిరి తన్నాలని ప్రయత్నించాడు. కాళ్ళు రెండు పట్టుకొని, చుట్టూ గిరగిరా తిప్పి వరండాలో పడేశాడు. తలకు బలంగా దెబ్బ తగిలింది. నెత్తురు చిమ్ముతుంది. సత్యం విరుచుకుపడ్డాడు.

దొంతు పట్టుకొని నుదురుమీద ఒకటిచ్చాడు. అంతే సత్యం గింగిర్లు తిరిగిపోయి కారులోకి వెళ్ళిపడ్డాడు.

"రేయ్. నీ అంతం చూడకపోతే నా పేరు సత్యం కాదురా!" అంటూ రివ్వుమని దూసుకుపోయాడు.

సుందరం ఆయాసంగా పడిపోయాడు.

సుందరంకి కూడా దెబ్బలు తగిలాయి.

"సుందరం ఎంత పని చేశావు. పులితో ఢీకొంటావా. ఏదో సర్ది చెప్పి పంపించేద్దును కదా" అంది చేతివ్రేళ్ళకు తగిలిన గాయం తుడుస్తూ.

"దెబ్బకు దెబ్బ! రక్తానికి రక్తం. ఇదే సుందరం సమాధానం" అన్నాడు కసిగా.

సుందరం కళ్ళల్లో ఎర్రటి నెత్తురు జీరలు క్రమ్మాయి. మేకపిల్లలాంటి సుందరం 'చిరుతపులి'లా విజృంభించాడు. ఎంత మారిపోయాడు! సీతాదేవి రెప్పార్పకుండా చూస్తూ వుండిపోయింది.

5

"ఏవండీ .... యెందుకండీ మమ్మల్నింత మోసం చేశారు? యింత నీచంగా బతికేకంటే, మాకింత విషం యిచ్చి చంపేస్తే మీ బరువు తీరిపోతుంది కదండీ! మీరు చేసిన పాపాలకి 'పాప' బలయిపోయింది. ఆ రౌడీ వెధవలు 'పాప'ని నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేస్తారండీ" అంటూ భోరున ఏడ్చింది లక్ష్మి.

చిన్నపాపని ఎవరో ఎత్తుకుపోయారు. అంటే, యిది సత్యంచేసిన పనయివుంటుంది. ఇలా కక్ష తీర్చుకోవాలనుకుంటున్నాడన్నమాట. తనని గురించి అన్నీ లక్ష్మితో చెప్పేసే వుంటాడు. ఇపుడు లక్ష్మి తనని ఎంతగా అసహ్యించుకుంటుందో ఊహించుకోగలడు. అన్నిటికీ తెగించి ఒక నిర్ణయం తీసుకున్నాడు సుందరం.

సత్యం గురుతులు చెప్పి, "వచ్చాడా?" అని అడిగాడు. తల అడ్డంగా ఊపింది.

"మరెవరొచ్చారు?"

"ఎవరో యిద్దరు వచ్చారు. మీగురించి గుక్కతిప్పుకో కుండా, చెప్పినమాట చెప్పకుండా, చెప్పవలసినవన్నీ చెప్పి పాపని చటుక్కున ఎత్తుకుని కారులో కూర్చు న్నారు. నేను అరిచాను. కారు కదిలిపోయింది. యిదీ జరిగింది!" అంది లక్ష్మి. లక్ష్మి కళ్ళలో కన్నీరు యీ మధ్య ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఎంతో ప్రశాంతంగా నిర్మ లంగా వుండేది.

సుందరం కళ్ళు గదిని పరిశీలనగా వెదికాయి. క్రీమ్ వైట్ పేపర్ కనిపించింది.

సుందరం కళ్ళు మెరిశాయి. ఆశగా తెరిచి చూశాడు.

"మైడియర్ పూర్ సుందరం! నేను శివన్ని. నీ ప్రియురాలు సీతాదేవికి మాజీ భర్తని. నాకు అయిదు లక్షలు అవసరముంది. ఫస్ట్ తారీకులోగా కావాలి. నువ్వే తేవాలి. నాకు మాట్లాడటం ఇష్టం వుండదు. చేతలు తప్ప. నీపాప నా దగ్గరే వుంటుంది నిక్షేపంగా. ఒకటో తారీకు తర్వాత బాబు....ఆ తర్వాత నీ భార్య....ఆ తర్వాత నువ్వు ఆ తర్వాత ...మీరంతా కలిసికట్టుగా స్వర్గానికి ప్రయాణం. గుర్తుంటుందా? ఓ.కే." అని రాసివుంది. క్రింద శివయ్య అని సంతకం క్లియర్‌గా వుంది.

హాండ్ రైటింగ్ వేరుగా వుంది.

అదేరంగు యింకు. అదేరంగు పేపరు.

దానికి సంతకం లేదు. దీనికి సంతకం వుంది. ఇద్దరూ డిమాండ్ చేస్తున్నది అయిదు లక్షలే. ముందు శివయ్యని గురించి తెలుసుకోవాలి. శివయ్య కొంచెం ఘటికుడిలా వున్నాడు. ముందే హెచ్చరిక ద్వారా ప్రాక్టికల్‌గా తన శక్తిని చూపించాడు.

సీతాదేవి యింటిముందు అంబాసిడార్ ఆగింది. సీతాదేవి కంగారుగా లెటరు తీసుకొచ్చింది. "సుందరం చూశావా, ఈ ఉత్తరం. పోస్టులో వచ్చింది!" అంది భయపడుతూ.

రెండు వుత్తరాలూ ఒకేలా వున్నాయి. రెండింటిలో వున్న హాండ్ రైటింగ్ ఒకటే. "శివయ్య అంటే ఎవరు?" ఆమె మొహంలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

"శివయ్యా!" అంటూ ఆలోచనల్లో మునిగిపోయింది. క్షణంలో ఆమె మొహం వింత రంగుల్ని పూసింది.

"ఎందుకూ భయం?"

"ఆయనంటే గుండె దడ పుడుతుంది. పచ్చిరక్తం తాగే మనిషి. ఈయనతో గొడవ పడటం మనకి శ్రేయస్కరం కాదు. అయిదు లక్షలు యిచ్చేద్దాం!" అంది నిరాశగా.

"వద్దు....వీడి అంతుచూద్దాం. ఇలా ఎంతకాలం బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తారో చూద్దాం!" అన్నాడు సుందరం.

"సుందరం అయన గురించి నీకు తెలియదు!" అంది. ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది.

సుందరం జేబులోవున్న లెటరుతీసి చూపించాడు. సీతాదేవి చదువుకుంది. మొహం చెమట్లు పట్టింది. చేతులు వొణికేయి. కెవ్వుమని అరిచి పడిపోయింది.

సీతాదేవి మొహంమీద నీళ్ళు చల్లాడు.

కళ్లు తెరిచింది. ప్రయత్నంమీద పెదవుల్ని కదిపింది. సుందరం మొహంలోకి చూస్తుంటే దుఃఖం పొంగిపొరలుతుంది.

"ఏమండీ....మీరు భయపడకండి. మీకేం ప్రమాదం జరగదు. యూ ప్లీజ్ డోంట్ వర్రీ" అన్నాడు సుందరం

అప్రయత్నంగా భుజాలు పట్టికుదుపుతూ. సీతాదేవి మొహం తిప్పుకుంది.

"శివయ్య గురించి వివరాలు నాక్కావాలి. చెప్పండి. ఆయన ఎక్కడుంటాడు? ఏం చేస్తుంటాడు? ఆయనకీ సత్యానికీ సంబంధం ఏవిటి?" ప్రశ్నలవర్షం కురిపించాడు సుందరం.

"ఆయన గురించి వివరాలు అంతగా తెలీవు. శివయ్య వస్తూ పోతూ వుండేవాడు. శివయ్య, సత్యం యిద్దరూ అన్నదమ్ములు వరుసవుతారట—అంతే తెలుసు. ఇంతకు ముందు ఓల్డ్‌వాషర్‌మన్‌పేటలో ఓ క్లబ్ నడిపించే వాడని విన్నాను. ఇంతే నాకు తెలిసింది!" అంది.

"సత్యం ఏం చేస్తుంటాడు?"

"సత్యం గురించికూడా నాకంతగా తెలీదు. సత్యం తాంబరంలో వుంటున్నాడని తెలుసు. తాంబరం సెంటర్లో అమ్మాయిల బిజినెస్ పెడుతున్నాడని విన్నాను. అంతే నాకు తెలిసింది" అంది.

6

పారిస్ కార్నర్‌లో సుందరం కారాపేడు. రామకృష్ణ లంచ్ హోమ్‌కి వెళ్ళాడు.

టేబుల్ ఎదురుగా ఎవరో ఒక అమ్మాయి ఇబ్బందిగా చూస్తుంది. ఆమెకి ఎదురుగా మరో అబ్బాయి కూర్చుని వున్నాడు. లేనిపోని స్టయిల్ ఒలకబోస్తున్నాడు.

డ్రింక్ తమ్సప్ అన్నాడు. వచ్చివాలింది. పూర్తి చేశాడు. ఆమె సుందరంకేసి చూస్తుంది.

సుందరం ఆరడుగుల అందగాడు. ఈ ఆరునెలల్లో వింత అందాల్ని సంతరించుకున్నాడు.

"హలో!" అంటూ పలకరించింది ఆమె కల్పించుకొని.

సుందరం దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"ఇఫ్ యు డోంట్ మైండ్ నా కొ్కంచెం హెల్ప్ చేస్తారా?" అని అడిగింది మెరిసే కళ్ళతో.

"వై నాట్!" అన్నాడు అందంగా నవ్వి.

"పర్సు మరిచిపోయాను. బిల్లు పే చేయాలి. మీ దగ్గరుంటే—"

బిల్లు తీసుకున్నాడు సుందరం. పే చేశాడు.

బయటికి నడిచాడు.

సుందరాన్ని ఆనుకొంటూ నుంచుంది.

"మీరెక్కడి కెళుతున్నారండీ!" అంది తీయగా.

ఆ వ్యక్తి 'ఆమె'ను ఫాలో అవుతున్నాడు. సుందరం ఇవన్నీ గమనిస్తూ గమనించనట్లు ఊరుకున్నాడు.

"నేను వాషర్‌మన్‌పేట వెళుతున్నాను. మీ రెక్కడి కెళ్ళాలో చెప్పండి. డ్రాప్ చేస్తాను!" అన్నాడు.

"మై గుడ్‌లక్—సరిగ్గా నేనూ వాషర్‌మన్‌పేట వెళ్ళా లనుకుంటున్నాను. మీకు వాషర్‌మన్‌పేటలో సిటీ ఎంటర్ టైన్‌మెంట్ క్లబ్ తెలుసా?"అంది. సుందరం ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

వెదకపోయిన ఎడ్రసు కళ్ళముందు కనిపించింది.

"చెప్పండి ఎక్కడో. డ్రాప్ చేయడమేగా మీ క్కావల్సింది" అన్నాడు.

"చూడండి. ఆ రౌడీ వెధవ. 'ఎంత' యిదిగా చూస్తు న్నాడో. అసలు ఈ మగాళ్ళకు ఆడవాళ్ళని చూస్తే ఊరికే వుండ బుద్ధి పుట్టదాండీ....గంటబట్టి చంపుకు తింటు న్నాడు. నేను హోటల్లో దూరాను. అయనా వచ్చాడు. మిమ్మల్ని చూశాక ధైర్యం వచ్చింది. నా దగ్గర డబ్బుంది. కావాలనే 'హెల్ప్' అడిగాను!"

"మీ పేరు!"

"మీ యిష్టం. ఏదో పేరుతో పిలవండి. నేను కారు దిగేంతవరకూ!"

"విజయ్ కదూ!" అన్నాడు. తళ్ళపడింది. గుండెమీద పువ్వుల్లా ఎంబ్రాయిడరీ చేసిన 'వి' అక్షరాన్ని చూసి గతుక్కుమంది. తెలివయినవాడే అనుకుంది.

"మీరేం చేస్తుంటారు?"

"కాబరే డాన్సు!"

"మీ 'బాస్' ఎవరు?"

"శివయ్య. పరమశివుడు!" అంది వ్యంగ్యంగా. సుందరం షాక్ తిన్నాడు.

"మీరు నాకో సహాయం చేసి పెడతారా?" అన్నాడు.

"అడగండి. మీరు చేసిన సహాయానికి ప్రత్యుపకారంగా నేను కారు దిగేముందే చేసి పోతాను. మీ ఋణం వుంచుకోవడం దేనికి?" అంది.

"ఐతే, నేను అడిగినవాటికి దాచుకోకుండా రిప్లై కావాలి!"

"మీదే ఆలస్యం!"

"ఇప్పుడు మీ 'బాస్'కి అత్యంత సన్నిహితంగా ఎవరుంటున్నారు?"

"అంటే!"

"మీ బాస్‌కి ఆరో ప్రాణంలాగా,"

"మా బాస్ సంగతి మీకు తెలీదు. ఆయనకు ఆవదం కర్ర అవసరమైతే దాన్నే ఆరో ప్రాణం అనుకుంటాడు. ఊ.... ఉండండి. తాండవరాయగ్రామణి వీధిలో నెంబర్ నలభై ఒకటి. అందులో సమ్ 'శకుంతల' ఎవరో వున్నారండీ. ఆవిడంటే పిచ్చ ప్రేమండీ బాబూ!" అంది.

సుందరం నోట్ చేసుకున్నాడు.

"శివయ్యకి బ్రదర్సున్నారా!"

"ఉన్నారండీ—సత్యం. 'తాంబ్రం'లో వుంటున్నాడు కదా—ఆయనా అమ్మాయిల బిజినెస్ పెట్టాడు!"

"గుడ్—మీ 'బాస్' గురించి నీ అభిప్రాయం యేమిటి?"

"వెధవ—దరిద్రుడు. వాడు చావాలి. కాని, చావడే. చంపుతాడు" అంది నిరాశగా.

"వాడి 'అంతు' చూస్తాను. మీరు సహకరిస్తారా?"

సుందరం మొహంలోకి క్షణం పరీక్షగా చూసింది. తల దించుకొంది. కాస్సేపు ఆలోచనల్లో పడింది.

"నిజం చెప్పండి. మీరు శివయ్య మనుషులు. నన్ను టెస్ట్ చేశారు—నా నుండి ఏం వస్తుందోనని రెచ్చగొట్టారు. ఔనా?" అంటూ భుజాలు కుదుపుతూ అడిగింది.

కారు బ్రేకు పడింది.

వాషర్‌మన్‌పేట టర్నింగ్. క్లబ్ అల్లంత దూరంలో కనపడుతోంది.

"యూ చీటేడ్ మీ!" అని అరిచింది.

"విజయా! లేదమ్మా—నిన్ను మోసం చెయ్యలేదు. నేను శివయ్య మనిషిని కాను. శివయ్య వలన నీ కేం ప్రమాదం జరగదు. జరిగితే నీ ప్రాణాలు కాపాడే బాధ్యత నాది. చూడు సిస్టర్! నేను ప్రస్తుతం కొన్ని ఇబ్బందుల్లో వున్నాను. నాకు అవసరమయినపుడు నిన్ను కలుస్తాను ఎడ్రసిస్తే!" అన్నాడు.

విజయ, సుందరం మొహంలోకి చూసింది. తన జీవితంలో తొలిసారి 'చెల్లెమ్మ' అని పిలిచిన ఒకే ఒక వ్యక్తి సుందరం. కృతజ్ఞతగా రెండు కన్నీటిబొట్లు జారాయి.

విజయ ఎడ్రసు తీసి యిచ్చింది.

"చూడండి. రాత్రి ఒంటిగంట తర్వాతే కలవండి. అంతవరకు 'క్లబ్'లో వుంటాను."

"థాంక్యూ సిస్టర్!" అన్నాడు సుందరం.

విజయ కళ్ళు మెరిశాయి.

7

విజయ చెంప చెళ్ మంది.

శివయ్య చేతిలో హంటర్ వుంది. ఝళిపించాడు. విజయకు గుండాగినంత పనయింది.

"ఎవడు వాడు?"

"తెలీదు!"

"కారులో ఎందుకు 'డ్రాప్' చేశాడు?"

"నేనే 'హెల్ప్' కోరాను."

"టాక్సీలో రావొచ్చుగా!"

"ఎవరో రౌడీ వెధవలు ఫాలో అవుతుంటేనూ!"

"చంపేస్తారా! రోడ్డుమీదే రేప్‌చేస్తారా?"

"భయమేసింది"

"వాడి పేరు——"

"నే నడగలేదు. చెప్పలేదు"——అంది విజయ. మళ్ళీ చెంప 'చెళ్' మంది. కళ్ళు తిరిగాయి విజయకి.

"వాడు సుందరం——సీతాదేవి పెర్సనల్ సెక్రట్రీ.... వాడికి నువు తారసపడ్డావు లక్కీగా. మా గురించి ఇన్‌ఫర్మేషను అందించావు. మమ్మల్ని చంపడానికి ఈ రాత్రికి ఒంటి గంట తర్వాత నీ యింటికి రమ్మని 'ప్లాన్' చేసి వుంచావు. ఒ.కె?" శివయ్య కళ్ళల్లో నిప్పులు కురిపించాడు.

విజయ పెదవులు వొణుకుతున్నాయి.

"ఊఁహూ. యిలా మీరు ఊహిస్తున్నారు!" అంది

మొండిగా.

"నో. నో. నా ఊహ 'తప్పు' కావడానికి వీల్లేదు. ఇదిగో మరో పది నిముషాలలో....అంటే పన్నెండు దాటాక కొన్ని సెకన్లలో వాడి కొడుకు యిక్కడ వుంటాడు. రేపు యిదే టైమ్‌కి వాడి భార్య యిక్కడ వుంటుంది. ఆ తర్వాత సీతాదేవీ వాడు మొత్తం పరలోకా నికి ప్రయాణం చేస్తారు....వారిమీద సింపతీ చూపించిన పాపానికి నువుకూడా" అంటూ పగలబడి నవ్వాడు శివయ్య.

ఇంతలో ప్రోగ్రాం టైం ప్రారంభమయింది. విజయ డ్రస్సప్ అయిపోయింది క్షణాలలో. ఖుర్బానిలో వెస్టర్న్ మ్యూజిక్‌ని ఆర్కెస్ట్రా ప్లే చేస్తోంది. లయబద్ధంగా విజయ కదులుతోంది.

గంట తర్వాత ప్రోగ్రాం అయిపోయింది. విజయ వెంట శివయ్య కారులో బయలుదేరాడు.

అప్పుడే సుందరం కార్లో విజయ చెప్పిన యెడ్రసుకి బయలుదేరాడు.

విజయని ఎవరో డ్రాప్ చేస్తున్నారు కారులో.

రాయపురం మురుగేశన్‌వీధి నెంబరు 9 దగ్గర కారా పాడు సుందరం.

విజయ కూడా అక్కడే దిగింది.

విజయ కారు దిగిన చప్పుడు విని ఎవరో తలుపులు తీశారు.

విజయ, సుందరంని చూసింది. పట్టించుకోలేదు. తన వెనుక శివయ్య నడిచాడు.

సుందరం మెదడు చురుగ్గా పని చేసింది—శివయ్యతో

ఒంటరిగా 'ఢీ'కోవడం మంచిదనిపించింది. తనూ లోపలికి నడిచాడు.

"కమాన్ మై డియర్ సుందరం!" అంటూ తన రాకను ముందుగా గుర్తుపట్టినట్టే సాదరంగా అహ్వానించాడు శివయ్య.

సుందరం చిరునవ్వుతో గంభీరంగా వున్నాడు.

సోఫా చూపించాడు.

సోఫాలో కూర్చున్నాడు సుందరం.

"ఏవిటి-ఒంటిగంట తరువాత, యిక్కడికి విచ్చేశారు? 'విజయ' నచ్చిందా! నచ్చితే తెల్లవార్లూ వుండండి. మీ నుండి మాక్కావల్సింది అయిదు ప్లస్ ఒకటి ఆరు....ఆరు లక్షలు. ఓన్లీ సిక్స్‌లాక్స్" అంటూ నవ్వాడు.

సుందరం, శివయ్య తెలివితేటలకి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఎందుకలా ఆశ్చర్యపోతావు. మీ విషయం ఎలా గుర్తు పట్టగలిగాననా! మైడియర్ సుందరం. 'సంసారి'కి మొగుడు 'ఒకడే' తెలుస్తాడు. 'సాని'కి ఊరంతా మొగుళ్ళలాగే కనిపిస్తారు. నిజాయితీపరుడికి ఎవడూ ప్రత్యేకంగా, హాని కరంగా కనిపించరు. నాలాంటివాళ్ళకి ఎవర్ని చూసినా అనుమానంగానే వుంటుంది. నువు సీతాదేవి ఇంటిదగ్గర బయలుదేరినప్పటినుంచి, మొత్తం ఈ క్షణంవరకూ ప్రతి కదలికనూ చెప్పగలను" అన్నాడు వ్యంగ్యంగా.

"వద్దు సుందరం. ఈ దుర్మార్గుడికి డబ్బు యివ్వొద్దు. నువ్వు వెళ్ళిపో. యిలాంటివాళ్ళని నువ్వూ, నేనూ ప్రభుత్వం శిక్షించకపోవచ్చు. కాని, దేవుడున్నాడు. ఏదో ఒకరోజున కుళ్ళికుళ్ళి ఛస్తాడు!" అంది విజయ.

అంతే!

విజయ గుండెల్లోకి దూసుకుపోయాయి గుళ్ళు.

శివయ్య చేతిలో రివాల్వర్ తళతళ మెరుస్తోంది చిన్నగా పొగలు గ్రక్కుతూ.

సుందరంకి ముచ్చెమటలు పోసాయి.

"చూశావా సుందరం! మనిషి పుట్టడానికి చాలా శ్రమ పడాలి, వ్యవధి కావాలిగాని చనిపోవడానికి ఆఫ్ట్రాల్ ఒక సెకన్—ఓన్లీ ప్రాక్షన్ ఆఫ్ సెకన్ చాలు! యింతే టైమ్ నిన్ను చంపటానికూ్కడా సరిపోతుంది. కానీ ఆ బజారు దానికంటే నీకు విలువుంది. అఫ్‌కోర్స్ రెండు నెలల ముందు నీకూ, వీధిలో తిరిగే కుక్కకీ పెద్దతేడా ఏం లేదనుకో....యిపుడు బిగ్‌షాట్‌ని పట్టావుకదా....నీ ఫేస్ వాల్యూ పెరిగింది. ఆలోచించుకో. ప్రస్తుతం నీ యిద్దరు పిల్లలు మా అధీనంలో వున్నారు. రేపు నీ భార్య. ఎల్లుండివరకూ నీకేం భయంలేదు. ఈలోగా రాజీకి రావడం మంచిది!" అంటూ బయటికి నడిచాడు శివయ్య.

8

"సుందరం!" ఆ పిలుపులో అధికారం లేదు. దైన్యంగా వుంది.

సుందరం దీర్ఘాలోచనలో మునిగిపోయాడు. బాధ్యతలు మనిషిని ఎంతగా మార్చేస్తాయి అనడానికి ఉదాహరణ సుందరం.

సుందరం కళ్ళల్లోకి చూస్తోంది సీతాదేవి.

ఫోను మ్రోగింది.

"హలో!"

"సార్....సార్" కంగారుగా వుంది అవతలి గొంతు. బహుశా పనివాడు వెంకన్నదై వుంటుంది.

"ఏంరా! ఏం జరిగింది. అమ్మగారినికూడా ఎత్తుకు పోయారా?"

"అవున్సార్! చుట్టూ పోలీసులు కాపలా వున్నారు. ఎవరికీ కంటిమీద కునుకు లేదు. అయినా ఈ ఘోరం జరిగి పోయింది! మీరు ఒకసారి వస్తారా?"

సీతాదేవి ఆందోళనగా వింటోంది.

"ఆ-ఇంకెక్కడి నుంచయినా ఫోను వచ్చిందా?"

"ఏదో హాస్పిటల్లో నుంచి ఫోను వచ్చింది. నాకు విషయం సరిగ్గా అర్థం కాలేదు. వాళ్ళు యింగ్లీషులో అడిగారు. నేను సమాధానం చెప్పలేకపోయాను" అన్నాడు వెంకన్న

"సరే ఫోను పెట్టేయ్!" అంటూ ఫోను పెట్టేసి భారంగా నిట్టూర్చాడు.

"ఏమండీ! ఏం జరిగిందండీ!"

"లక్ష్మినికూడా తీసుకు పోయారట!" సుందరం మొహంలో రంగులు మారాయి. కళ్ళల్లో గిర్రున నీరు తిరిగింది.

"మీరు పోలీసు సూపరింటెండెంట్ ని కలిశారా?"

"కలిశాను!"

"ప్రొటెక్షను యివ్వలేదా?"

"పంపించారు. నే నుండగానే తగిన బందోబస్తు చేశారు. నేను అక్కడ వుండటం శ్రేయస్కరం కాదని యిక్కడికి పంపించారు! లక్ష్మి అమాయకురాలు. ఒట్టినే మోసపోతుంది. భయపడుతుంది కూడా!" ఆపైన మాట్లాడ లేకపోయాడు సుందరం.

సీతాదేవి కళ్ళల్లోంచి బొటబొట కన్నీటిబొట్లు రాలాయి. సుందరం అది గమనించాడు.

"బాధపడుతున్నారా! ఛఛ....మనం చేయగలిగినంతా చేశాం. చివరకు పోలీసుల కళ్ళల్లో కూడా కారం కొట్టి

వెళ్ళిపోయారంటే, వాళ్ళెంత ఘరానా దొంగలో అర్థ మౌతుంది. నెక్స్ట మనం. మనం ఏం చేద్దాం?" ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"సుందరం నువ్వు ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపో. నీ భార్యా, పిల్లల్ని విడిపించే ప్రయత్నం నేను చేస్తాను. లేదా వాళ్ళతోబాటు నేనుకూడా పోతాను. నేను బ్రతికినా, చచ్చినా విలువలేదు. నువు మంచి మనిషివి! మంచికోసం బ్రతికే మనిషివి! నీలాంటివాడు బ్రతకాలి!" అంటూ బాధ పడింది.

"లేదు! నువ్వే ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోయి ఒక వారం రోజులుపాటు తలదాచుకోవడం మంచిది! లక్ష్మిని గురించి పోలీసులు తప్పకుండా ఇన్వెస్టిగేట్ చేస్తారు. సత్యం, శివం తప్పకుండా దొరికిపోతారు. ఆ రోజు—నీకు వారి నుండి ఏ విధమయిన ప్రమాదం వుండదు నిశ్చింతగా వుండొచ్చు. తాత్కాలికంగా మీరు ఎక్కడికైనా వెళ్ళండి.. ప్లీజ్!" అంటూ ప్రాధేయపడ్డాడు సుందరం.

"సుందరం! అంత స్వార్థపరురాల్ననుకున్నావా నేను. నిన్ను, నీ భార్యా పిల్లల్ని ముంచి, పారిపోయే విశ్వాస ఘాతకురాల్ననుకున్నావా? నీతోబాటే నేనూ" అంటూ మొండిపట్టు పట్టింది.

"సీతాదేవిగారూ! మీరు అర్థం చేసుకోవడం లేదు."

సుందరం షాక్ తిన్నవాడిలా ఆగిపోయాడు.

ఎదురుగా—సత్యం, శివం నిలబడ్డారు. మౌనంగా వున్నారు. కళ్ళు చింతనిప్పులు కురిపిస్తున్నాయి.

"సుందరం!" అన్నాడు గంభీరంగా సత్యం.

"సీతాదేవీ!" వ్యంగ్యంగా పలకరించాడు శివయ్య.

యిద్దరూ తల దించుకున్నారు. సీతాదేవికి శివయ్య మొహం

చూడాలంటే భయం. అసహ్యం కూడా.

"చూడు సీతాదేవీ! నీ ప్రియుడు మమ్మల్ని ముప్పు తిప్పలు పెట్టాడు. మేము నీ ఆస్తిగురించి మాత్రమే ఆశ పడ్డాం యిద్దరం. పదిలక్షలు. అంటే చెరో అయిదులక్షలు. అంతే.... అంతే ఆశపడ్డాం. యిది పెద్ద నేరమా? నీ ప్రాణా లడిగామా? బోడి సుందరం కుటుంబాన్ని నాశనం చేస్తా మన్నామా?

ఆల్‌రయిట్—సీతాదేవిగారూ! మీనుండి మేము ఆశిం చింది చాలా తక్కువ. అది మీకూ, మాకూ శ్రమలేకుండా ట్రాంసాక్షన్ జరిగిపోతే పది లక్షలతో సరిపోయేది—యిపుడు చాలా ప్రయాసపడ్డాం.

సుందరం మూలంగా ఓ హత్య చేయవల్సి వచ్చింది. ఆ కారణంగా సుందరం మూలంగానే, సుందరం కళ్ళు కప్పి, నకిలీ డి.యస్.పి. దగ్గర్నుండి పోలీసులదాకా వేషా లేయించి, కిరాయికి తెప్పించవలసి వచ్చింది. యింత నష్టం సుందరం మూలంగానే జరిగింది. యిపుడు సుందరం ప్రాణాల విలువ ఇరవై లక్షలు—నష్టపరిహారంతో కలిపి.

నీ ఆస్తుల విలువలు నాకు తెలుసు. నువు, సుందరం కిక్కురుమనకుండా కట్టుబట్టల్తో యిల్లు వదిలిపోతే ఈ బంగళాని స్వాధీనం చేసుకుంటాం. తాళం చెవులు మా కిస్తే, మా క్కావల్సినవి మేము తీసుకుంటాం. యింటిని మార్వాడికి ఆల్‌రెడీ అమ్మకం చేయాలని నిశ్చయించు కున్నాం. వాట్ డు యూ సే!" అన్నాడు శివయ్య.

సీతాదేవి, సుందరం మొహంలోకి చూసింది.

"వద్దు సీతాదేవిగారూ! నా గురించి మీరింత వదులుకో వలసిన అవసరం లేదు" మీరు భయపడకండి అన్నట్లు చూశాడు.

"సుందరం! నువు చాలా అమాయకుడివి. అక్కడ నీ భార్య గర్భంతో ఎంత బాధపడుతుందో మేం కళ్ళారాచూసి కంటతడిపెట్టాం. ఆ మాత్రం నీకు లేదూ? నీ పిల్లలకి మూడు రోజుల్నుండి తిండిపెట్టి వుంచామనుకుంటున్నావా? మలమల మాడి ఛస్తున్నారు. కసాయివాళ్ళం మాకే జాలి వేసింది. నీకామాత్రం లేదూ?" సత్యం, సుందరం కళ్ళ ల్లోకి చూస్తూ అడిగాడు.

సుందరం క్షణం ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యాడు.

సీతాదేవి, సుందరం, మొహం చూడలేకపోయింది.

"అల్‌రయిట్. ముందు వాళ్ళని విడిచిపెట్టండి. సుందరం గారి భార్య బిడ్డల్ని యిక్కడ, మాముందు సురక్షితంగా చూపించండి. మీరీ ఆస్తినంతటినీ తీసుకోండి. ఈ ఆస్తి మీద సర్వహక్కులు నేవ్రాసిస్తాను!" అంది సీతాదేవి తెగింపుగా.

సుందరం "వద్దండీ .... మాకోసం మీ సర్వస్వం కోల్పోవద్దు" అంటూ బాధపడ్డాడు.

"పిచ్చి సుందరం! శివయ్య. సత్యం ల్లాంటి వారి కళ్ళల్లో పడింతరవాత యింకా మిగుల్చుకోడానికి ఏం వుంటుంది. వీళ్ళు నాలాంటి ఆడవాళ్ళని ఎంతకాలంగా దోచుకు తింటున్నారో....ఈ అన్యాయాల్ని నువ్వొక్కడివే ఆపలేవు. నీలాంటి వాళ్ళు ఆపాలని ప్రయత్నించినా.... చూశావా....ఎందరి ప్రాణాలు బలిగొనడానికి సిద్ధపడ్డారో.. సత్యంగారూ! ముందు సుందరం భార్యా పిల్లల్ని రప్పించండి. మీ రడిగిన నా ఆస్తిమీద సర్వహక్కులు మీకు రాసిస్తాను!" అంది తెగింపుగా.

సత్యం, శివయ్య మొహంలోకి చూశాడు.

శివయ్య సత్యానికి సైగచేశాడు.

సత్యం బయటికి వెళ్ళి పది నిముషాల్లో చేతులు కట్టి పడేసిన, లక్ష్మని, బాబుని, పాపనీ తీసుకొచ్చాడు.

9

లక్ష్మి సుందరాన్ని చూడగానే భోరుమని ఏడ్చింది.

సుందరం లక్ష్మని దగ్గరికి తీసుకోబోయాడు. పిల్లలిద్దరూ పరుగున వచ్చి సుందరం కాళ్ళకు పెనవేసుకోబోయారు.

శివయ్య మండిపడుతూ "స్టాపిట్! ముందు జరగవలసిన కార్యక్రమం జరిపించండి!" అన్నాడు.

సుందరం నిస్సహాయ స్థితిలో అచేతనంగా వుండి పోయాడు. సీతాదేవి మొహంలోకి పరీక్షగా చూశారు— సత్యం, శివయ్యలు.

"చెప్పండి నన్నేం చేయమంటారో!" అంది సీతాదేవి నిశ్చయంగా.

శివయ్య బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచాడు. డాక్యుమెంట్స్ టైపు చేసి వున్నాయి.

"ఇవిగో యివి మీ ఆస్తిమీద, అంటే లాండ్ అండ్ బిల్డింగ్స్‌మీద సర్వాధికారాలు. మాకు రాసివ్వాలి. మేము ఆల్ రెడీ రాసిచ్చేశాం శేఠ్ మదన్‌లాల్‌గారికి. వీటిమీద ఓ సంతకం పారేయండి" అన్నాడు శివయ్య.

సీతాదేవి పెన్‌స్టాండ్‌లోంచి పెన్ను తీసింది. సంతకం చేయబోయి ఆగిపోయింది.

"చూడండి శివయ్యగారూ! నా ఆస్తి మీద సర్వ హక్కులూ మీరు తీసుకొని మళ్ళీ మమ్మల్ని చంపాలని ప్రయత్నిస్తే!?" సందేహాన్ని బయటపెట్టింది.

"పిచ్చిదానా! ఈ ఆస్తిమీద హక్కులు వదులుకొన్న తక్షణం నువ్వొక సామాన్యమైన మనిషివి! నీతోబాటు సుందరం కూడా. అపుడు మీ మాటకుగాని, మీ ప్రాణాలకు

గాని విలువుండదు. మిమ్మల్ని చంపిమాత్రం ఏం ప్రయోజనం. ఈ శివయ్య ఒకర్ని చంపాలని నిశ్చయించుకుంటే వారి వెనుక బాక్‌గ్రౌండ్ వుండాలి. ఉఁ క్విక్!" అంటూ తొందర చేశాడు.

సీతాదేవి తన యావదాస్తిమీద సర్వహక్కుల్ని రాసిచ్చింది.

"వెరీగుడ్-థాంక్యూ వెరీమచ్. మరి మీ యింట్లో వున్న కాష్, బంగారం, ఎక్స్‌ట్రాలన్ని" సత్యం అడిగాడు.

"మిస్టర్ సత్యం! నాకు తెలుసు. మీరిలా నిలేస్తారని. జీవితంలో నేను మద్రాసు వచ్చినపుడు ఒక రూపాయి నా వెంట దీసుకు రాలేదు. తిరిగి ఆంధ్రా వెళుతున్నపుడు ఒక రూపాయి తీసుకెళ్ళాలన్న ఆశ లేదు. నా మూలంగా ఒక కుటుంబం నాశనం కాలేదు అన్న తృప్తి వుంది. నాకోసం కన్నీళ్ళు విడిచే ఆత్మీయులున్నారన్న తృప్తి వుంది. ఆ తృప్తి ఈ జీవితానికి చాలు. యిదిగో యిందులో కాష్ బంగారం నగలూ అన్ని వున్నాయి!" అంటూ బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచి చూపించింది.

సత్యం, శివయ్య కళ్ళు మెరిశాయి. బ్రీఫ్‌కేసు చేజిక్కించుకొన్నారు.

అంతే! హాల్లో 'ఢాం'మంటూ శబ్దంతోబాటు, సత్యం చేతిలో బ్రీఫ్‌కేస్ ఎగిరిపోయింది.

పోలీసాఫీసరు, అతని వెనుక బలగం.

శివయ్య పోలీసు ఆఫీసరు మొహంలోకి పరీక్షగా చూశాడు. ఫక్కున నవ్వాడు.

"సత్యం! మన పోలీసులే! యిక్కడ మనకి ఏదయినా

ప్రమాదం జరిగి వుంటుందేమోనని ఊహించి వచ్చారు. వెల్ ఆర్గనైజేషను పోలీసాఫీసరుగారూ!" అంటూ రివాల్వర్ పట్టుకున్న బుర్రమీసాల నకిలీ పోలీసు అధికారి దగ్గిరికి వచ్చాడు శివయ్య.

"హాండ్సప్!" అంటూ అరిచాడు ఆఫీసరు.

"ఏంటయ్యో....లక్ష రూపాయిలిస్తే మొత్తం ఆర్గనైజ్ చేసి పెడతానని, ఎగ్రిమెంట్ చేసి, యిపుడు నాటకాలాడు తున్నావా! నీ నకిలీ వేషాలు యిక్కడ కట్టిపెట్టు!" అంటూ చేతిలో రివాల్వర్ లాక్కోబోయాడు.

పోలీసాఫీసరు నవ్వాడు.

శివయ్యకి, సత్యానికి పోలీసాఫీసరు ఎందుకు నవ్వు తున్నాడో అర్థం కాలేదు. నవ్వుతున్నపుడు పోలీసు అధికారి బుంగమీసాలు బయటికి ఊడివచ్చె.

శివయ్య గతుక్కుమన్నాడు.

సత్యం కళ్ళు నులుముకొని చూశాడు.

సుందరం కళ్ళు మెరిశాయి.

"చక్రవర్తీ....నువ్వా!" అని సంతోషంగా అరిచాడు.

సీతాదేవికి యిదేం అర్థం కాలేదు. పోలీసులు శివయ్యకు, సత్యానికి బేడీలు వేశారు.

చక్రవర్తి 'ఐడింటిటీ' చూపించాడు.

తూలి వెనక్కి పడబోయి నిలదొక్కుకున్నారు ఇద్దరూ.

"పోలీసాఫీసరు అనిపించుకున్నాక అవసరాన్నిబట్టి నీలాంటి మోసాన్ని మోసంతో జయించడంకోసం నకిలీ పోలీసుగానూ, అన్యాయం పెచ్చ్రేగిపోయినపుడు యిలా నిజస్వరూపంతోనూ సాక్షాత్కరించడం జరుగుతుంది.

మీ యిద్దరూ తోడుదొంగలు. ఇద్దరూ అమ్మాయిల మీద

బతకాలని బజారున పడ్డారు. ఛీ! మీదీ ఒక జన్మేనా? పట్ట పగలే పచ్చిగా బిజినెస్ చేయించి, అమ్మాయిల్ని అమ్మించి కేబరే డాన్సులు చేయించి, యిన్ని ఘాతకాలు యెవరికోసం చేస్తున్నారు? మీ ప్లాను నాకు తెలుసు. ఈ రోజు సీతాదేవి ఆ స్తిమొత్తం చేజిక్కించుకుని ఒక శేఠ్‌కి అమ్మి, సింగపూర్ చెక్కేయాలని సిద్ధంగా వున్నారు?" అన్నాడు చక్రవర్తి వాళ్ళిద్దరినీ అసహ్యంగా చూస్తూ.

"చక్రవర్తీ! స్నేహితుడివంటే నువ్వేరా! నువ్వొక పెద్ద పోలీసు ఆఫీసరువయ్యాక, నాలాంటి వాడ్ని పట్టించుకుంటావా అని భయపడ్డాను. సీతాదేవిగారూ ఆ రోజు మీతో చెప్పలేదు ఆయనే ఈయన! చిన్నప్పుడు కలిపి నాటకాలాడాం. బాగా నటిస్తాడు. డ్యూటీ విషయంలో మాత్రం చాలా స్ట్రిక్టు!" అంటూ పరిచయం చేశాడు.

కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా చూసింది సీతాదేవి.

లక్ష్మి కళ్ళల్లో కోటివెలుగులు పూసాయి.

"డ్యూటీ ఈజ్ డ్యూటీరా! నిజంగా మద్రాసులాంటి మహానగరంలో ఘోరాలూ, దురాగతాలు ఇన్ని అన్నికావు. వాటికి ఎటూ కారణం వీరే సత్యం-శివయ్య. వీళ్ళు ఘరానా దొంగలు. వీళ్ళని పోలీసులకి పట్టి అప్పగించడంలోనూ, నీ ప్రాణాలకు తెగించి విజయం సాధించావు. పోలీసుల పక్షంలో నిలిచి సహకరించావు! థ్యాంక్యూ వెరీ మచ్ సుందరం!" అంటూ కరచాలనం చేశాడు చక్రవర్తి.

సత్యం, శివం సంకెళ్ళతో పోలీసు జీపులో కూర్చున్నారు. వారి కళ్ళల్లో జీవంలేదు. □

బి.రాజేశ్వరి

శతృవు

చలం వాచీ చూసుకున్నాడు. రాత్రి పదిగంటలు దాటి పది నిమిషాలయింది. తాగుతున్న సిగిరెట్ కసిగా నులిమి ఏష్ట్రేలో పడేశాడు.

లేచి నించున్నాడు. డ్రాయరు సొరుగు లాగి, పొడవాటి కత్తిని పైకి తీశాడు. గుడ్డల్లో చుట్టి బట్టల్లో దాచుకున్నాడు.

పక్కగదిలో తల్లి. చెల్లెలు నిద్రపోవటానికి పక్కలు సర్దుకుంటున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

"అమ్మా!" మెల్లగా పిలిచాడు.

తల్లి ఎదురుగా వచ్చి నించుంది.

"నేను రెండో ఆట సినిమాకు వెడుతున్నాను. తలుపులు లోపల వేసుకుని పడుకోండి" అన్నాడు.

తల్లి తలూపింది.

రోడ్ మీద కొచ్చాడు. రోడ్ నిర్మానుష్యంగా వుంది. చలికాలం. రాత్రి ఎనిమిది గంటలకే జనం యిళ్ళలో దూరిపోతున్నారు. ఇదీ మంచిదే, తన ప్లాన్‌కి ఆటంక ముండదు.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు చలం.

అడుగులు వేగంగా పడుతున్నాయి. రాజేంద్రకి యీ రోజుతో నూరేళ్ళు నిండిపోతున్నాయి. ఒకప్పటి ప్రాణ స్నేహితుడు—యీ రోజు ప్రాణానికి ప్రాణంగా మసలిన తన చేతుల్లో అంతిమశ్వాస విడవబోతున్నాడు.

రాజేంద్ర మిత్రద్రోహి. మిత్రద్రోహానికి మరణశిక్ష తనే విధిస్తున్నాడు.

నడుస్తూ మధ్యలో వెనక్కు చూశాడు చలం.

ఎవరో వ్యక్తి తన వెనకనే వస్తున్నాడు.

బహుశా అతను తనని వెంబడిస్తున్నాడేమో? తన ఆలోచనకి తనకే నవ్వు వచ్చింది. అతనెవరో తనకు తెలీదు, తనెవరో అతనికి తెలిసే అవకాశంలేదు. తను వెళ్ళే పని కూడా అతనికి ఎట్టిపరిస్థితిల్లోను తెలీదు-యిక తనని ఎలా యెందుకు వెంబడిస్తాడు?

చలం నడుస్తున్నాడు. మధ్యమధ్య ఒక్కోసారి వెనక్కి తిరిగి చూస్తున్నాడు.

అతను యింకా తన వెనక వస్తూనే వున్నాడు.

ఈ సారి నిజంగానే అనుమానం వస్తోంది—అతను తనను వెంబడిస్తున్నాడేమోనని!

అది మనసు బలహీనత! ఇప్పుడు తనున్న పరిస్థితుల్లో అలా అనిపించటం సహజం.

సరే, అనుమానం తీరిపోతుంది. తను అతను వెళ్ళి పోయేవరకు ఎక్కడైనా ఆగిపోతే సరి!

రోడ్‌న నిలబడిపోయి, ఒంగి కాలికున్న షూ లేసెస్ విప్పి కట్టుకోసాగాడు చలం.

అతను తవ పక్కనుండి తనని దాటుకుంటూ ముందుకు వెళ్ళిపోయాడు.

చలం వోరగా అతనివంక దృష్టిని ప్రసరించి చూశాడు, అతన్ని ఇదివరలో ఎప్పుడూ చూసినట్టులేదు. ఎటూ దృష్టి జరక్కుండా నిదానంగా చూసుకుంటూపోతున్నాడు.

ఈసారి ముందు అతను, వెనక తాను!

అలా పోతూ ఓ యింటి దగ్గర ఆగాడు అతను. చలం కాస్త వెనకగా ఆగాడు.

చిత్రంగా వుందే! అది రాజేంద్ర యిల్లు.

ఈ మనిషెవరో సరిగ్గా రాజేంద్ర ఇంటి దగ్గరే ఆగాడు. అతనితో ఏం పని?

ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాడు చలం.

అతను ఎటూ చూడకుండా సరాసరి రాజేంద్ర ఇంట్లోకి దూరాడు.

చలం గబగబ రాజేంద్ర యింటిని సమీపించాడు. కిటికీ తలుపులు తీసివున్నాయి. దీపం వెల్తురు కిటికీలోంచి బయ

టకి పడుతోంది. గది తలుపులు వేసివున్నాయి. బహుశా అతను లోనికెళ్ళి తలుపులు వేసినట్టున్నాడు.

కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి లోపలికి చూశాడు.

చలం గుండె ఓ క్షణం ఆగి మళ్ళీ కొట్టుకుంది.

లోపల రాజేంద్ర రక్తపుమడుగులో వున్నాడు. ఆ వ్యక్తి చేతిలో రక్తసిక్తమైన కత్తి! రాజేంద్రలో చలనం లేదు. బహుశా అప్పటికే ప్రాణం పోయివుండాలి.

అతను కదుల్తున్నాడు. బయటికొస్తున్నాడు.

తను అక్కడే వుంటే కనిపిస్తాడు.

చలం బయటికొచ్చేసి ఓ పక్కగా కీనీడలో నించు న్నాడు.

అతను బయటికొచ్చాడు. ఈ సారి రోడ్ మీదకు చూశాడు — తనని యెవరైనా గమనిస్తున్నారేమోనని కాబోలు! తర్వాత రోడ్ మీది కొచ్చాడు.

మళ్ళీ వచ్చిన దారినే వెనుతిరిగి వెళ్తున్నాడు.

చలం గబగబ ఆలోచిస్తున్నాడు. తను చెయ్యాలను కున్న పని ఆ వ్యక్తి చేశాడు. తన శత్రువు అతనికీ శత్రువే! కాబట్టి తామిద్దరూ మిత్రులు అయినట్టే. అసలు అతనికి రాజేంద్రపట్ల విరోధమెందు కొచ్చిందో తెలుసు కోవాలి!

అతను తన దృష్టిలో నుండి పోకుండానే పట్టుకోవాలి.

చలం రెండంగల్లో అతన్ని సమీపించాడు.

"హల్లో!" అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి చటుక్కున తలతిప్పి చలంవంక చూశాడు.

చలం అతని పక్కగా వచ్చాడు.

"కంగ్రాట్స్!" అన్నాడు చలం.

"దేనికి? ఎవరు మీరు?" అడిగాడతను కంగారుగా.

"అన్నీ చెపుతాను. ముందు మనమెక్కడైనా కాసేపు తీరిగ్గా కూచుందాం, సరేనా?"

అతను తలూపాడు అయిష్టంగానే.

"ఇంత రాత్రివేళ యెక్కడికి పోతాం? ఇదిగో, యీ గాంధి పార్కులో కూలబడదాం. వాచ్‌మెన్ నాకు తెలుసు. మనకి ఓ అరగంట స్పేర్ చెయ్యకపోడు!" అన్నాడు చలం.

"ఇంతకీ నాతో మీకేం పని?"

"చెపుతాను. నన్ను మీ స్నేహితుడిగా భావించండి. నా వల్ల మీకే అపకారం జరగదని హామీ ఇవ్వగలను."

"మిమ్మల్ని నే నెన్నడూ చూడలేదు."

"నేనూ అంతే! నాకు రాజేంద్ర శత్రువు! మీకూ్కడా. అందుకే మనిద్దరం మిత్రులం. మీరు రాజేంద్రని యీ లోకం నించి పంపెయ్యటం చూసిన ప్రత్యక్షసాక్షిని నేను!"

పక్కలో బాంబు పడినట్టు త్రుళ్ళిపడ్డాడతను.

"ఏం భయపడకండి. చెప్పానుగా రాజేంద్ర నా శత్రువని! ఈ సారి నన్ను నమ్మి పార్కులోనికొస్తారను కుంటాను."

అతను మారుమాట్లాడకుండా చలాన్ని అనుసరించాడు. ఇద్దరు పార్కులో ఓ పక్కగా కూచున్నారు.

పార్కులో ఎవరూలేరు, వాచ్‌మన్ తప్ప.

"చెప్పండి!" అన్నాడతను.

"రాజేంద్ర మీకెలా తెలుసు? ఆతన్నెందుకు చంపాల్సి వచ్చింది?—ఐ మీన్, అతనేం మహాపరాధం చేశాడు మీకు?"

"అవన్నీ చెపుతాను. అసలు మీ కెందుకు రాజేంద్ర

శత్రువయ్యాడు?"

"అదంతా పెద్దకథ, వింటారా?"

"చెప్పండి వింటాను."

"రాజేంద్ర నేను ప్రాణస్నేహితులం ఒకప్పుడు. ఇద్దరం చాలా క్లోజ్‌గా తిరిగాం. రాజేంద్ర తరచూ మా యింటికి వస్తుండేవాడు. నాకు తల్లి, ఓ చెల్లెలు వున్నారు.

మా చెల్లెలు యింటర్ చదువుతోంది. ఎంతో బుద్ధిమంతురాలు. తన కాలేజి ఏమిటో తన చదువేమిటో గాని తక్కిన విషయాలు యేవీ పట్టించుకునేది కాదు.

అలాంటి అమాయకురాలయిన నా చెల్లెలుమీద రాజేంద్ర దేగచూపు పడింది.

నా స్నేహితుడనే అభిమానం కొద్దీ మా యింట్లో వాళ్ళు రాజేంద్రని అభిమానంగా చూసేవాళ్ళు. అది అలుసుగా తీసుకుని వాడు స్నేహితుడికే తలపెట్టకూడని ద్రోహం తలపెట్టాడు. నా చెల్లెల్ని వశపరచుకున్నాడు. తీయటి కబుర్లు చెప్పి దాని పసిమనసుని పక్కదారి మళ్ళించాడు.

ఇదంతా నాకు తెలీకుండా ఎప్పటి కప్పుడు మేనేజ్ చేసుకుంటూ వచ్చాడు. నాకయినా తెలియకపోయేది. ఇంతలో నా చెల్లెలు నెల తప్పిందన్న ఘోరసత్యం నా కళ్ళముందు రాక్షసనృత్యం చేసింది. మా అమ్మద్వారా ఆ ఘోరసత్యం తెలిసింది.

మా చెల్లెని పిలిచి అడిగాను. అది కన్నీరు మున్నీరుగా ఏడ్చింది. అతని పేరు బయపెట్టనని ఎంతగానో మొత్తుకుంది. నేను బలవంతం చెయ్యగా చివరికి వాడిపేరు చెప్పింది. వాడే రాజేంద్ర!

నాకు కళ్ళముందు అగ్నిపర్వతాలు పేల్తున్నట్టనిపించింది. నా ప్రాణస్నేహితుడు, నేనంటే ఎంతో అభిమానంగా

ప్రేమగా మసలుకునే ఏకైక స్నేహితుడు నా చెల్లెలికింత అన్యాయం చేస్తాడని, నాకింత ద్రోహం చేస్తాడని కలలో కూడా అనుకోలేదు. సరే, అప్పటికైనా వాడు నిజం చెప్పివుంటే నా మనసు శాంతించి వుండేది. కాని వాడు మిత్రద్రోహే కాదు, పరమ అబద్ధాల పుట్ట.

వెంటనే వాడ్ని కలిసి, మా చెల్లెలి విషయం ప్రస్తావించాను.

వాడు మహానటుడు, ఈ విషయం అప్పుడే వింటున్న వాడిలా అమాయక ఫోజు పెట్టాడు. నా చెల్లెలు తనకి కూడా చెల్లెలులాంటిదన్నాడు. తను ఆమెను ఏ నాడూ ద్రోహబుద్ధితో చూడలేదన్నాడు. ఆమెకు అన్యాయం చేసిన మాట వాస్తవం కాదన్నాడు.

నాకు చాలా కోపం వచ్చింది. ఈ దేశంలో పుట్టిన ఏ ఆడదీ, తనని అన్యాయం చేసిన మగాడ్ని మరచిపోదు. మరొక మగాడిపేరు పొరపాటున కూడా చెప్పదు. అందునా నా చెల్లెలు అన్నెం పున్నెం ఎరుగని అమాయకురాలు. తనకి అన్యాయం జరిగినా మా స్నేహం పాడయి పోతుందని రాజేంద్ర పేరు బయట పెట్టడానికి చాలా సంకోచించింది. నేను బలవంతంగా అడగ్గా అడగ్గా వాడి పేరు చెప్పింది. కాని రాజేంద్ర నిజాన్ని ఒప్పుకోలేదు.

చివరికి విసిగిపోయి, నా చెల్లెన్ని పెళ్ళి చేసుకోవటమొకటే పరిష్కారంగా కనిపించి అదే విషయం వాడితో అన్నాను.

వాడు రెండు చెవులూ మూసుకుని 'రామ రామ' అన్నాడు. 'చెల్లెలితో నాకు పెళ్ళా' అని ధర్మపన్నాలు చెప్పాడు. అన్యాయం చేసే ముందు చెల్లెలుగా భావించకపోయి, పెళ్ళి చేసుకోమనగానే చెల్లెలుగా భావించుకున్నట్టు

చెప్పటానికి సిగ్గులేదా—అనడిగాను.

ఎన్ని అడిగినా, ఎంత తిట్టినా వాడు చెప్పేది ఒకే ఒక మాట—యీ అన్యాయం తను చేయలేదని పైగా అన్నాడు కదా.—ఆ అన్యాయం చేసిన వాడెవడైనా సరే వాడ్ని కాళ్ళుపట్టుకుని బతిమలాడో, భంగపడో, చెల్లెల్ని పెళ్ళి చేసుకునేలా తన శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తానని, వా డెవడో చెల్లెల్ని చెప్పమని అడగమనీ యింకా యిలా మరేవో ధర్మపన్నాలు వల్లించాడు.

నాకు కోపం పెచ్చుపెరిగింది. ఎన్నిసార్లు అడిగినా వాడు యిదే మాట చెప్పాడు. అందుకే వాడు మహానటుడన్నాను. గత్యంతరం లేక వాడ్ని యిక ప్రాధేయపడి లాభం లేదని వచ్చేశాను.

ఏం చేయాలా అని నాకు నేను తర్జనభర్జనలు చేసుకున్నాను. ఓ పక్క చెల్లెలి నిండుజీవితం బలైపోయింది. మరో పక్క అందు క్కారకుడు నా ప్రాణస్నేహితుడు. ఇంటి పరువు బజారు కెక్కడంతో పాటు, నా చెల్లెలి జీవితం నాశనమైపోతుంది. ఏం చెయ్యాలో నాకు పాలు పోలేదు.

నాలో పగ, కసి, ద్వేషం ప్రజ్వరిల్లాయి. నా కిలాంటి సంకట పరిస్థితి తెచ్చినవాడు ఆ రాజేంద్ర! వాడు బతికి బట్ట కట్టడానికి వీల్లేదు. వాడు ఒకప్పుడు నాకు ప్రాణ స్నేహితుడే కావచ్చు! కాని, యిప్పుడు బద్ధ శత్రువు! వాడి అంతు చూడందే నాకు నిద్ర పట్టదు.

"నా చెల్లెలి కన్యాయం చేసిన తుచ్ఛుడు బతికి బట్ట కట్ట కూడదు. వాడికి నా చేతిలోనే ఆయువు మూడాలి.

ఇలా నిర్ణయించుకున్నాను. వెంటనే నా పథకాన్ని అమల్లో పెట్టాలనుకున్నాను. ఓ పొడవాటి కత్తి సంపా

దించాను.

రాజేంద్ర ఒంటరివాడు. ఇంకా పెళ్ళి కాలేదు. ఒక్కడే గది తీసుకుని వుంటున్నాడు. వాడి గదిలోనే వాడ్ని చంపి పారెయ్యాలి. ఎవరికి అనుమానం రాకుండా, ఏ ఆధారాలు వదలకుండా పాలిష్డ్‌గా హత్య చెయ్యాలి. నేను వాడి ప్రాణస్నేహితుడ్నని లోకానికంతకూ తెలుసు. నన్నెవరూ యెట్టి పరిస్థితుల్లోను హంతకుడిగా, అందునా ప్రాణస్నేహితుడి హంతకుడిగా కలలో కూడా అనుమానించరు. అదే నాకు పెద్ద ఎసెట్. అందుకే చాలా తొందరగా నిర్ణయం తీసుకున్నాను.

ఈ రోజు రాజేంద్ర చావుకు ముహూర్తం పెట్టాను.

నేను యెలా హత్య చేసి యెలా తప్పించుకోవాలో అంతా ఓ పధకం ప్రకారం సిద్ధంచేసుకొని యీ రోజు బయల్దేరి వచ్చాను. ఇంతలో మీరే యీ కార్యం పూర్తిచేసి కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చా రన్న సామెతగా చేశారు.

అందుకే ముఖ్యంగా మీకు కంగ్రాట్స్ చెప్పాను. మీరు నాకు స్నేహితులని చెప్పాను. ఇప్పుడు చెప్పండి, యీ రాజేంద్ర మీకేం ద్రోహం చేశాడు? మీ రెందుకు వాడ్ని చంపేశారు?....'' అడిగాడు చలం, తన కథంతా అతనికి చెప్పి.

అతను చలం చెప్పినదంతా జాగ్రత్తగా విన్నాడు. ''మీ కథ వింటుంటే నాకు రాజేంద్రమీద చాలా జాలి పుడుతోంది. ఓ అమాయకుడ్ని అనవసరంగా పొట్టన పెట్టుకున్నానేమో అనిపిస్తోంది. చాలా పశ్చాత్తాపం కూడా కలుగుతోంది'' అన్నాడు.

చలం ఆశ్చర్యపోయి, ''అదేం అలా అంటున్నారు?

వాడు మీకేం ద్రోహం చెయ్యకపోతే ఉత్త పుణ్యానికి వాడ్ని ఎందుకు చంపుతారు? చాలా చిత్రంగా వున్నాయి మీ మాటలు!" అన్నాడు.

"అదే నాకూ అనిపిస్తోంది. విచిత్రమైన పరిస్థితుల్లో ఈ హత్య జరిగిపోయింది. అసలు నే నీ హత్య చెయ్యటానికి ఒప్పుకోకుండా వుండాల్సింది. నా వృత్తిధర్మమే అయినా, అమాయకుల్ని చంపటం నాకు అలవాటులేని పని. ఏదో అన్యాయంచేసి, మరే ఘోరమో చేసినవాడైతే చంపేసినా అటు మంచి వాళ్ళకీ మేలే జరుగుతుంది, భూ భారమూ తగ్గుతుంది. కాని మంచి వాడిని చంపితే ఆ వుసురు వూరికే పోదు."

"మీరేదో వేదాంతంలోకి దిగిపోతున్నారు. పైగా యిదేదో వృత్తి అంటున్నారు. హత్య చెయ్యటానికి ఒప్పుకున్నా నంటున్నారు. నాకేం అర్థం కావటంలేదు" అన్నాడు చలం.

అతను దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి, "అసలు జరిగిన విషయం వివరంగా చెపితే మీకే అర్థమవుతుంది; వినండి. నేను ప్రొఫెషనల్ కిల్లర్‌ని. కిరాయికి హత్యలు చేస్తానన్నమాట! అయితే నేను యెలాంటి కేసులు తీసుకొంటానంటే, వాడి వల్ల మంచివాళ్ళకు అన్యాయం జరిగినా వాడి పాపాలు మరీ పెచ్చుపెరిగిపోయినా అటువంటివాడ్ని యీ లోకంనించి మరో లోకానికి అతిథిగా పంపేస్తూంటాను.

ఈ రాజేంద్ర కేసు చాలా క్రిటికల్. వీడ్ని ఓ అమ్మాయి గాఢంగా ప్రేమించింది. ఎంత గాఢంగా అంటే వీడు లేకపోతే ప్రాణ త్యాగం చేస్తా నన్నంతగా ప్రేమించింది.

అయితే వీడికి మాత్రం ఆ అమ్మాయంటే ప్రేమ

లేదు. పైగా వలచి వచ్చిన ఆడది యెవరికయినా లోకువే కదా! అంచేత ఆ అమ్మాయి ప్రేమని ఘోరంగా తిరస్కరించాడు.

ఆ అమ్మాయికి చాలా కోపము, దాని వెంట ప్రేమ భగ్నమయినందుకు ఉక్రోషము, భంగపాటు, అవమానం యిలాంటివన్నీ ఎదురయ్యాయి. ఆ అవమానం సహించ లేక యేం చెయ్యాలా అన్న ఆలోచనలో పడిపోయింది.

ఆ ప్రబుద్ధుడు ఆమె ప్రేమను తిరస్కరించటంతో వూరుకుంటే బావుణ్ను. ఆ అమ్మాయికి ధర్మపన్నాలు వల్లించటం మొదలుపెట్టాడట! అప్పటికి ఆ అమ్మాయి గురించి యేవో వదంతులున్నాయట. ఏదో కాస్త లిబరల్‌గా మొగాళ్ళతో తిరుగుతోందట.

అయితే యేం? ఏ మగాడితో యెలా తిరిగితేనేం? తనువు యెంతమందికి అర్పించినా, మనసు మాత్రం యీ రాజేంద్రకే అర్పించుకొందట—అతను ఊఁ అంటే పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఉవ్విళ్ళూరిందట.

కాని యీ మూర్ఖుడు ఆమె ప్రేమను అర్థం చేసుకోలేదు సరికదా, ఆమెకు హితోపదేశాలు చేయటం మొదలెట్టాడట. స్వేచ్ఛగా తిరిగే పక్షిని పట్టి బంధిస్తే ఎదురు తిరగదూ? పైగా ఆమె ప్రేమకలాపాల గురించి ఆమె అన్నకు రిపోర్టు చేస్తానన్నాడట. ఆమె అన్నకు ఆ పిల్లపట్ల వల్లమాలిన నమ్మకమూ, ప్రేమానట. ఒక్కగా నొక్క చెల్లెలు కావటంతో మహా గారాబంగా పెంచాడట.

ఎప్పుడయితే యీ రాజేంద్ర తన అన్నకు రిపోర్టు చేస్తానన్నాడో ఆ అమ్మాయికి ఒళ్ళు మండిపోయిందట. ఇక యిలా ఉపేక్షిస్తే లాభం లేదనుకొంది. తన ప్రేమను తిరస్కరిస్తే తిరస్కరించాడని వదిలేద్దామనుకుంటే, తన

ప్రేమకలాపాలు అన్నగార్కి చెబుతాడా—వీడ్ని యిలా వదలకూడదనుకొంది.

సరాసరి నా దగ్గరి కొచ్చింది. నేను 'కిరాయికి హత్యలు చేయబడును' అనే బోర్డు పెట్టుకోలేదుగాని, పరోపకారార్థం చిన్న చిన్న హత్యలు గూండాయిజం వంటి కార్యాలు చిల్లరగా, హోల్‌సేల్‌గా కూడా చేస్తూంటాను—కాంట్రాక్టు, పర్సంటేజి బేసిస్‌మీద. ఆ మంచి కబురు ఆ అమ్మాయికెవరో చెప్పి వుంటారు, వెతుక్కుంటూ నా దగ్గరి కొచ్చింది.

తన దీన గాథ నాతో చెప్పుకొని ఏడిచింది. నేను సాధారణంగా యిలాంటి కేసులు ఒప్పుకోను. పోనీ ఆడ కూతురు కదా ఏడ్చిపోతోందని కాదనలేక సరేనన్నాను. పాపం, వాళ్ళన్నతో యీ రాజేంద్ర రిపోర్టు చేస్తే ఆమె జీవితం ఏంకాను?—అని జాలేసింది.

ఆ అమ్మాయి ఎన్ని చెడుతిరుగుళ్ళు తిరిగినా అది ఆమె స్వంత విషయం. దాంట్లో మరో కోన్‌కిస్కాగాడు తల దూర్చటం యేం బావుంటుంది చెప్పండి. అదీగాక ఏదో ధర్మ సంస్థాపణార్థం మానవజన్మ ఎత్తినట్టు పోజుపెట్టి, పోయి ఆమె అన్నకి రిపోర్టు చేస్తాననటం మరీ క్షమించరాని నేరం! అందుకే నేను యీ కేసు టేకప్ చేశాను.

ఇందాకటిదాకా నాకో అనుమానం పీడించింది. ఆ పిల్ల ప్రేమని కాదన్నంత మాత్రాన పాపం ఓ అమాయకుడ్ని చంపేశానే అని పశ్చాత్తాపం కలిగింది. కాని వాడు మీ చెల్లెల్ని అన్యాయం చేశాడని విన్నాక, వాడు ఈ భూమ్మీద వుండకూడదనిపించింది. నేను చేసిన పని మంచిదే ననిపించింది.

కాని యిక్కడ నాకో ధర్మసందేహం ఎదురయింది.

అదేమిటంటే మీరు చెప్పిన కథనం ప్రకారం యీ రాజేంద్ర ఆడపిల్లల జీవితాలతో ఆడుకొనే రకమని, ప్రాణ స్నేహితుడికి సైతం ద్రోహం తలపెట్టే రాక్షసజాతివాడని అనుకోవాల్సి వస్తోంది. కాని, ఆ అమ్మాయి చెప్పిన ప్రకారం ఆలోచిస్తే, ఆడపిల్లల జోలికిపోని అమాయకు డని, మంచివాడని, ధర్మపరుడని, ఆ అమ్మాయి పెద్దవాళ్లకీ నిజం చెప్పి ఆ అమ్మాయిని చక్కబరచాలనే సదుద్దేశం వున్నవాడనీ—అర్థమవుతోంది. రెండు విభిన్న మనస్తత్వాలు ఒకే మనిషిలో వుండటం అసంభవం.

కాబట్టి బేతాళుడి చిక్కుప్రశ్నలా సమాధానం చెప్పాల్సిన బాధ్య మీమీద పెడ్తున్నాను. విక్రమార్కుడికిలా మీ తల వెయ్యి ముక్కలయిపోవాలని కోరను గాని, రాజేంద్రతో బాగా సన్నిహితత్వమున్న మీరయితే సరైన సమాధానం చెప్పగలరు; చెప్పండి—రాజేంద్ర ఎలాంటి వాడు? అతను మీ చెల్లాయికి ద్రోహం చేశాడనే నమ్ముతున్నారా?" అని ముగించాడు ఆ వ్యక్తి.

చలం చాలాసేపు మాట్లాడలేకపోయాడు.

ఆ వ్యక్తి చెప్పిన ప్రకారం ఆలోచిస్తే, రాజేంద్ర వ్యక్తిత్వం చాలా వున్నతంగానే వున్నది. ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి ఎవరు?

"ఇంతకీ మీరు చెప్పిన అమ్మాయి పేరేమిటి? ఆమె అన్న పేరేమిటి? మీకు తెలుసా?" అనడిగాడు.

"ఆ అమ్మాయి పేరు రమణి. అన్న పేరు యేదో చెప్పింది. సరిగ్గా గుర్తులేదు."

చలం తన గుండెల్లో పగిలిన అగ్నిపర్వతాలని బయటకి తెలియనివ్వలేదు. అయితే రమణి యింతపని చేసిందా? తను అమాయకురాలని నమ్మిన చెల్లెలు రమణి యిలా

పెడత్రోవ తొక్కిందా? రాజేంద్ర తనతో చెప్పినదంతా నిజమేనా? రమణి గురించి ఒక్క మాట చెడుగా చెప్పలేదు. పైగా, ఆ మోసగించిన కుర్రాడెవడో చెపితే తనే వెళ్ళి పెళ్ళి కుదురుస్తానన్నాడు.

అలాంటి రాజేంద్రనా తను చంపాలనుకున్నది?కాని....కాని....యిప్పుడు క్షమాపణ చెప్పుకుందామన్నా రాజేంద్ర బ్రతికిలేడు. ఈ ప్రొఫెషనల్ కిల్లర్ చేతిలో పడి చచ్చిపోయాడు. తన చెల్లెలే రాజేంద్రని హత్య చేయించింది. తన తిరుగుళ్ళు గురించి రాజేంద్ర నాకు చెప్పుతాడని భయపడి శాశ్వతంగా వాడి నోరు మూయించేసింది. ఎంత ఘోరం జరిగిపోయింది?

చలం నోరు విప్పాడు: "మీకు హత్య చేయమని నియమించిన అమ్మాయి ఎలా వుంటుందో కొంత వర్ణించి చెప్పండి" అన్నాడు.

"ఇదుగో చూడండి, యీ వర్ణనలు అవీ నాకు చేతకావు. నేను కవిని కాదు, హంతకుణ్ని. కావాలంటే ఆ అమ్మాయి ఫోటో యిస్తాను, చూసుకోండి.

నా దగ్గరికొచ్చే కస్టమర్సుని వాళ్ళకి తెలీకుండా ఫోటో తీయటం నా కలవాటు. రేపొద్దున్న నేను చట్టానికి పట్టుబడిపోతే నాతోబాటు నా పాపాల్లో పాలుపంచుకున్న నా కస్టమర్సుని కూడా జైలుకి నాకు సాయంగా తీసుకుపోదామని ఎప్పటికప్పుడు వాళ్ళ ఫోటోలు తీసి జాగ్రత్తగా ఆల్బంలో అతికించి పెట్టుకుంటుంటాను.

ఈ పాప ఫోటో కూడా అలాగే తీసి పెట్టుకున్నాను. కేసు పూర్తయేవరకూ ఆ కష్టమరు తాలూకు ఫోటో నా జేబులోనే వుంటుంది సాధారణంగా. ఆ పద్ధతిని యిప్పు

డామె ఫోటో నా జేబులోనే వుంది. ఇదిగో చూడండి" అంటూ ఓ ఫోటో తీసిచ్చాడతను.

ఫోటో చూస్తూనే వెర్రికేక వేయబోయి సన్నగా మూలిగాడు చలం. అది తన చెల్లెలు రోజారమణి ఫోటోయే! అతనిలో కరడుగట్టిన కసి, ద్వేషం, మంచులా కరిగిపోయి కన్నీళ్ళ రూపంలో ఫోటోని తడిపేశాయి.

"రాజూ, నీకు చాలా ద్రోహం చేశానురా! నా చేతులతో నిన్ను చంపకపోయినా, నా చెల్లెలి మూలాన్నే నువ్వు చచ్చిపోయావు. నాకు నిష్కృతి లేదు. ఇప్పుడే పోయి ఆ కళంకిని రక్తాన్ని కళ్ళ చూస్తాను. నీకోసం తెచ్చిన కత్తి దాని గుండెల్లో దింపుతాను" ఆవేశంగా అరుస్తూ, పిచ్చివాడిలా రోడ్డుమీద పడి పరుగెత్తసాగాడు చలం. ఆ వ్యక్తి చేష్టలుడిగి అటే చూస్తూండిపోయాడు. □

మారిన మనిషి!

"ఏమండీ! నేను జ్ఞాపకమున్నానా? ఒకసారి బస్సులో మీ పర్సు కొట్టేస్తుంటే పోలీసులకు పట్టిచ్చారు. జ్ఞాపకముందా?

"ఓ, నువ్వా బాబూ! ఇప్పుడేం చేస్తున్నావ్?"

"ఇప్పుడు బస్సులో జేబులు కొట్టడం మానేసానండి. రైళ్ళలో మాత్రమే జేబులు కొడుతున్నానండి."

—కె. నాగభూషణ, బత్తలపల్లి.

గిరిజాశ్రీ భగవాన్

మృత్యుయాత్ర

కొత్త సీరియల్ ప్రారంభం

తీక్షణమైన సూర్యకిరణమొకటి కిటికీలోంచి దూసుకు వచ్చి కుడిచెంపను చురుక్కుమని తాకింది.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు డిటెక్టివ్ నరసన్.

తల దిమ్ముగా వుంది. ఒళ్ళంతా మత్తుగా వుంది.

గట్టిగా ఆవులిస్తూ బద్ధకంగా ఒళ్లు విరుచుకుంటూ రిస్టువాచీలో టైమ్ చూసుకున్నాడు. ఆరుగంటల యాభయిరెండు నిమిషాల పద్నాలుగు సెకనులు చూపించింది ఎలక్ట్రానిక్ రిస్టు వాచీ. మరోసారి ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ లేచి కూర్చుంటుండగా "గుడ్‌మార్నింగ్! చాలా తొందరగా మీకు మెలుకువ వచ్చింది!" అని వినిపించింది.

చటుక్కున తల తిప్పి అటువైపు చూశాడు నర్సన్.

"రాత్రి మీరు తాగిన తాగుడుకి, మీరు ప్రవర్తించిన తీరుకి యింత తొందరగా మేలుకుంటారనుకోలేదు! ఎంత బ్రతిమలాడుతున్నా వినకుండా మీరొక్కరే మూడు ఫుల్ బాటిల్స్ రష్యన్ ఓడ్కా తాగేశారు! అడ్డుపడబోతే నన్ను కొట్టబోయారు. ఇండియన్ అంబాసిడర్‌ని వెనక్కి తోసేశారు! బేరర్స్‌తో ముష్టియుద్ధం చేశారు. మిమ్మల్ని ఇక్కడికి తీసుకొచ్చి పడుకోబెట్టేసరికి మా తలప్రాణం తోకకి."

నర్సన్ కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి. ఆ మాటలు చెబుతున్న అతని మిత్రుడు ఇండియన్ స్పెషల్‌బ్రాంచి డైరెక్టర్ రావ్‌వైపు సంభ్రమంగా, విభ్రాంతిగా చూస్తూ "మీతల అప్పుడే నెరసిపోయిందేమిటి? మీ మొహంలో అన్ని ముడుతలు ఏర్పడ్డాయేమిటి?" అని అడిగాడు నర్సన్.

"వృద్ధాప్యం వచ్చేసిందికదా! మీకు మాత్రం...." చెబుతున్న వాడల్లా టక్కున ఆగి అనుమానంగా చూస్తూ "నిన్నంతా మనం కలిసే వున్నాం. రాత్రి క్లబ్‌కి వెళ్ళాం. అప్పుడు రాని సందేహం యిప్పుడెందు కొచ్చింది? తెల్లవారేప్పటికి నా మొహంలో కొత్తగా ముడతలు యేర్పడ్డాయా? నిన్నటికంటే ఎక్కువగా నా జుట్టు నెరిసిందా?" అని అడిగాడు రావ్.

"నాన్సెన్స్...." అసహనంతో అరిచాడు నర్సన్.

"మీలో యీ మార్పును నేను యిప్పుడే చూస్తున్నాను. రాత్రి మనం కలిసి తాగిన సంగతికూడా నాకు గుర్తులేదు. అసలు మనం కలుసుకుని దాదాపు వారంరోజులు అయి వుంటుంది. ఇంత స్వల్ప వ్యవధిలో మీలో ఈ మార్పు ఎలా వచ్చిందో వూహించలేక పోతున్నాను! వాట్ హేపెండ్?"

"వారం రోజులా?" అంటూ రావ్ పకపక నవ్వి, "మీరు జోక్ చేస్తున్నారా నర్సన్? రాత్రికూడా యిలాగే ఎన్నో జోక్స్ కట్ చేశారు. పది సంవత్సరాల తరువాత నిన్ననే మనం మొట్టమొదటిసారిగా కలుసుకున్నాము" అన్నాడు,

"పది సంవత్సరాలు.... టెన్ యియర్స్...."

"ఎస్! పది సంవత్సరాలు! పందొమ్మిదివందల యెనభయి ఒకటో సంవత్సరం జూన్ యిరవై అయిదోతేదీ రాత్రి ఏడున్నరకి మీకు వీడ్కోలు యివ్వడానికి ఆనాటి మన రాష్ట్రపతి, ప్రధాని, హోంమంత్రి—అంతా పాలం ఎయిర్ పోర్టుకి వచ్చారు. నేనూ వచ్చాను. మన దేశంవదిలి పెట్టి వెళ్ళవద్దనీ, పరాయి దేశాల్లో మనశ్శాంతి లభించదనీ మరోసారి నచ్చచెప్పి మీపట్టు వదలకపోయేసరికి కన్నీటితో వీడ్కోలిచ్చాను. ఆ తర్వాత ఏడేళ్ళకి అంటే ఎనభయి ఎనిమిదిలో నేను రిటైర్ అయ్యాను. మరో మూడేళ్ళ తరువాత నా స్వంతపనిమీద బెల్గ్రేడు వెళుతూ మిమ్మల్నొకసారి చూడాలనే కోర్కెని చంపుకోలేక నిన్నపొద్దుటే ఈ లెనిన్గ్రాడ్ లో దిగాను. ఎయిర్ పోర్టుకి మీ రొచ్చారు. పదేళ్ళ తరువాత మనలో వచ్చిన మార్పుల్ని మనం...."

"స్టాపిట్....స్టాపిట్....వాట్ నాన్సెన్స్ యువార్ టాకింగ్? నేను లెనిన్గ్రాడ్ రావడం ఏమిటి? పదేళ్ళ

నుంచీ యిక్కడ వుండటం ఏమిటి? మీకు మతిపోయిందా? ఎవరయినా మీకు బ్రెయిన్‌వాష్ చేశారా?'' గొంతు చించుకుని బిగ్గరగా అరిచాడు నర్సన్.

రావ్ వెంటనే జవాబివ్వలేదు. అరనిమిషం పాటు సూటిగా నర్సన్ మొహంలోకే చూస్తూ వుండిపోయాడు. అతడి మౌనాన్ని భరించలేనట్లు కర్కశంగా అడిగాడు నర్సన్: "మిస్టర్ రావ్! ఈ పదేళ్ళ మిస్టరీలోని అంతరార్థం ఏమిటో వివరిస్తారా?''

"మీరు అపోహ పడుతున్నారో, నన్ను ఫూల్‌నిచేసి ఆట పట్టిదామని చూ స్తున్నారో నా కర్థం కావడంలేదు. దయచేసి యికనయినా జోక్స్ మానేయండి''.

"నో జోక్స్....ఐవాంట్ టు నో ది ఫాక్ట్....''

రావ్ అతనివైపు ఎగాదిగాచూసి "మీ చేతికివున్న ఎలక్ట్రానిక్ రిస్ట్‌వాచివైపు చూస్కోండి. మీ మొహాన్నొకమారు ఆ అద్దంలో చూసుకోండి. మీకే తెలుస్తుంది....'' అన్నాడు.

చటుక్కున రిస్టువాచివైపు చూశాడు నర్సన్. యేడు గంటల రెండునిముషాల మూడు సెకన్ల టైముతోపాటు 26 ఏప్రిల్, ఆదివారం, 1992 అని స్పష్టంగా అంకెలు చూపిస్తున్నాయ్. చివరి అంకె జరుగుతున్న సంవత్సరానికి యిండికేషన్ అని చెప్పనవసరంలేదు!

చటుక్కున బెడ్‌మీంచి కిందికి దూకాడు నర్సన్. నిలువుటద్దం ముందుకి పరిగెత్తి ఒకే ఒక క్షణంపాటు ఆ అద్దంలో తన మొహాన్ని చూసుకున్నాడు. అంతే!

"నో....నో....నో....'' గుండెలు అవిసిపోయేలా పొలికేకలు పెడుతూ అరచేతులతో మొహాన్ని కప్పేసుకున్నాడు నర్సన్. రావ్ కంగారుగా లేచివెళ్ళి అతని భుజం

తడుతుంటే భరించలేనట్లు అతనొక్క విదిలింపు విదిలించు కుని "ఐకాంట్ బిలీవ్ ...ఐకాంట్ ...." అని అరిచాడు.

"మీ రెండుకిలా నెర్వేస్ అయిపోతున్నారో నా కర్థం కావడంలేదు. ఎస్టర్‌డే యువేర్ ఫర్‌ఫెక్టులీ ఆల్‌రైట్! బహుశా రాత్రి మీరు తాగిన ఓడ్కా ప్రభావం యింకా మీలో...."అంటుండగా, నర్సన్ చివాలున వెనక్కి తిరిగి రెండు చేతులతో రావ్ గొంతు పట్టుకుని నులుముతూ "ఏమిటీ నాటకం? అసలు నువ్వు ఎవరు? మనం నిజంగా యిప్పు డెక్కడున్నాము? నే నిక్కడికెలా వచ్చాను. ఏ దురుద్దేశంతో నామీద యింత కుట్ర జరుపుతున్నారు? నిజం చెప్పు. లేదా యివేళ నీప్రాణం తీస్తాను. టెల్‌మీ ది ట్రూత్...." గర్జించాడు నర్సన్.

రావ్ ఆ పట్టు విడిపించుకోడానికి ప్రయత్నించలేదు సరికదా నర్సన్ మొహంలోకి సానుభూతిగా చూస్తూ విషాదంగా నవ్వి "నన్ను చంపడంవల్ల పదేళ్లుగా మీ గుండెలో గూడుకట్టుకుని వున్న విచారం, అసంతృప్తి, విషాదం అంతమయ్యేటట్లుంటే. మీకు మనశ్శాంతి లభించేటట్లుంటే మీ చేతుల్లో చావడానికి నేను సిద్ధంగా వున్నాను నర్సన్! కిల్‌మీ!" అన్నాడు గంభీరంగా.

చటుక్కున అతని గొంతు వదిలేశాడు నర్సన్. నిలువునా కంపించిపోతూ మొహాన్ని వెనక్కి తిప్పి మరోసారి అద్దంలో చూసుకున్నాడు. ముడతలుపడిన మొహం, జారిన దవడలు, నిస్తేజమైన కనుగుడ్లు, తెల్లబడిన కనుబొమలు ముగ్గుబుట్టలాంటి జుట్టు—ఆ అద్దంలో కనిపిస్తోంది తన ప్రతిబింబమేనా! ఇది నిజమా! అంటే పదేళ్ళపాటు....?

అసలు ఏం జరిగింది? తనకి ఏమయింది? పదేళ్ళక్రితం తను లెనిన్‌గ్రాడ్ ఎందుకొచ్చాడు? రాష్ట్రపతి, ప్రధాని,

మంత్రులూ అందరూ తన కెందుకు వీడ్కోలిచ్చారు? తానిక్కడికి వచ్చి ఈ పదేళ్ళనుంచి ఏం చేస్తున్నాడు? తన భార్య, కొడుకు, కృపాల్, సునీత, రాయ్—తనవాళ్లంతా ఏమయ్యారు? ఎక్కడున్నారు? పదేళ్ళక్రితం జరిగిన సంఘటన లేవీ తన కెందుకు గుర్తుకు రావడంలేదు? ఈ పదేళ్ళలోనూ నిన్న జరిగిన సంఘటనలు తనకెందుకు జ్ఞాపకం రావడంలేదు? అసలు తనకి ఏమైంది? ఏమైంది?

తడబడుతూ వచ్చి సోఫాలో చతికిలబడ్డాడు నర్సన్. అతని మేధస్సుని చెదపురుగులు తినేస్తున్నాయి. తన కళ్ళనీ, చెవులనీ తనే నమ్మలేక పోతున్నాడు.

పదేళ్ళ క్రితం తాను లెనిన్‌గ్రాడ్‌కి వచ్చేస్తే యిప్పటిదాకా ఏం చేస్తున్నట్లు? ఆ విషయాలేవీ తనకెందుకు గుర్తు రావడంలేదూ? అసలు స్వదేశాన్ని వదిలిపెట్టి పరాయి దేశానికి వలస రావలసిన ఖర్మ తనకెందుకు పట్టింది? తనమీద ఏదయినా ప్రయోగం జరిగిందా? ఎవరయినా స్లో పాయిజన్ యిచ్చారా? తీవ్రమైన మతిమరుపు తనకి సంక్రమించిందా? అందుకే ఏ విషయమూ తనకి గుర్తు రావడంలేదా.

అంత తీవ్రమైన మతిమరుపు నిజంగానే తనకి సంక్రమించి వుంటే పదేళ్ళ తర్వాత భౌతికంగా ఎన్నోమార్పులు వచ్చిన రావ్‌ని తానెలా గుర్తుపట్టగలిగాడు?

లేదు! తనకి మతిమరుపు సంభవించలేదు! తన మస్తిష్కం మొద్దుబారలేదు! కన కళ్ళతోచూస్తూ వింటున్నదానికీ, తన మేధస్సుకీ మధ్య ఏదో మిస్టరీ వుంది! రావ్ తనని పజిల్ చేస్తున్నాడు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు నర్సన్! క్రమక్రమంగా ఒక్కొక్క విషయమే గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్నారా?" రావ్ ప్రశ్న వినిపించింది.

నర్సన్ తల అడ్డంగా తిప్పి "లేదు. మీరు చెప్పిన విషయాలేవీ నాకు గుర్తుకి రావడంలేదు. అసలు అలాంటి సంఘటనలు జరిగాయన్న నమ్మకమూలేదు! ఇదంతా కుట్ర. నా మతి పోగొట్టడానికి ఎవరితోనో చేతులు కలిపి మీరు ఆడుతున్న నాటకం! పది సంవత్సరాల క్రితంకాదు. సరిగ్గా వారం రోజులక్రితం మిమ్మల్ని నేను ఢిల్లీలో కలుసుకున్నాను" అన్నాడు దృఢంగా.

"ఓహ్! నామీద మీకింకా అనుమానం పోయినట్లులేదు! ఆల్ రైట్!" అంటూ రావ్ భారంగా నిట్టూర్చి "నన్ను ఏ రోజున ఏ సందర్భంలో కలుసుకున్నారో మీ రిప్పుడు చెప్పగలరా?" అని అడిగాడు.

"షూర్! 1981 సంవత్సరం ఏప్రిల్ 18వ తేదీ పొద్దుట 9 గంటలకి నేను ఢిల్లీ వచ్చాను. సరిగా 10-10 కి మీ ఆఫీసులో మిమ్మల్ని కలుసుకున్నాను! ఒక శత్రుగూఢ చారిని పట్టుకునే కేసు అప్పగించేందుకు పిలిపించినట్లు చెప్పారు. ఇద్దరు ఆ విషయం రహస్యంగా మాట్లాడుకోడానికి మారువేషాల్లో ఒక ఇరానీ రెస్టారెంటుకి వెళ్ళాము. ఒకమూల కూర్చుని టీ తాగుతూ మాట్లాడుకుంటున్నాము. అప్పుడు....అప్పుడు...."

"ఊఁ చెప్పండి. ఏం జరిగిందప్పుడు?" రెట్టించాడు రావ్.

"అప్పుడు....అప్పుడు...." తడబడ్డాడు నర్సన్.

"మీరు చెప్పలేరు! నేను చెబుతాను వినండి. టీ తాగుతూ మాట్లాడుతున్న మీరు హఠాత్తుగా నేలమీదికి ఒరిగి పోయారు. ఎవరో మిమ్మల్ని సైలెంసర్‌తో షూట్ చేశారు. ఆ విషయం గ్రహించేలోగా నన్నూ షూట్ చేశారు. మీకు కణత పక్కనించి తలలోకి ఒక బుల్లెట్ దూసుకుపోయింది.

న్యూరో సర్జన్స్ 36 గంటలపాటు హోరాహోరీ పోరాడి ఆ బుల్లెట్‌ని తొలగించి మీ ప్రాణాలు కాపాడగలిగారు. కానీ ఆ బుల్లెట్ రాపిడివల్ల, ఆ ఆపరేషన్‌వల్ల మీ మెదడు నరాలు తీవ్రంగా దెబ్బతిన్నాయి. మునుపటిలా మీ మస్తిష్కం పనిచేయక పోవచ్చునని సర్జెన్సు అప్పుడు చెప్పారు.

ఆ తర్వాత చాలా కాలానికి—అంటే దాదాపు రెండు నెలల తర్వాత మీరు కోలుకుని డిశ్చార్జి అయ్యారు. మీ మస్తిష్కంలో చురుకుదనం లోపించిందని గ్రహించారు. అంతేగాక మీరు హాస్పిటల్లో చికిత్స పొందుతున్న సమయంలో జరిగిన సంఘటనలు మీ మనసుని మరింత గాయపరిచాయి. మిమ్మల్ని కుంగదీశాయి. దేశానికి సేవచెయ్యలేననే అపనమ్మకం మీలో బాగా బలపడింది. స్థలమార్పిడి వల్ల మీ మానసిక పరిస్థితిలో మార్పు రావచ్చునని వైద్యులు సూచించారు. మీరు శాశ్వతంగా అలాంటి మార్పుని కోరుకున్నారు. మా అందరి అభ్యర్థనలనూ పెడచెవిని పెట్టి ఈ లెనిన్‌గ్రాడ్‌వచ్చి స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకున్నారు" అని చెప్పాడు రావ్.

"ప్రపంచంలో మరెక్కడా చోటులేనట్లు ఈ లెనిన్‌గ్రాడ్‌కే నేనెందుకొచ్చాను?" సూటిగా ప్రశ్నించాడు నర్సన్.

"ఆ సంగతికూడా మీ కిప్పుడు గుర్తులేదా! మీమీద దారుణమైన హత్యాప్రయత్నం జరిపి మీ మనఃక్లేశానికి కారకుడయిన ఆ గూఢచారి లెనిన్‌గ్రాడ్‌లో యెక్కడో శాశ్వత నివాసం ఏర్పరచుకున్నాడన్న విషయం మనకి అప్పుడు తెలిసింది. మిమ్మల్ని అన్నివిధాలా దెబ్బకొట్టి కుంగదీసిన ఆ మనిషిమీద ఎప్పటికయినా పగ తీర్చుకోవాలనే ఏకైక లక్ష్యంతోనే మీ రిక్కడికి వచ్చేశారు."

"అతడు నామీద హత్యాప్రయత్నం జరిపాడన్న కసితోటే నేనలాంటి నిర్ణయానికొచ్చానంటే నమ్మలేకపోతున్నాను!"

"అయితే ఆ తర్వాత జరిగిన సంఘటనలేవీ యిప్పుడు మీకు గుర్తుకు రావడం లేదన్నట! మైగాడ్! ఇప్పుడవి గుర్తుకు రాకపోవడమే మంచిది! ఈ వృద్ధాప్యంలో వాటిని తలచుకొని మీరిక బాధపడకూడదు!"

"నా భార్య, కొడుకు, కృపాల్, సునీత, రాయ్— వీళ్ళంతా ఎక్కడున్నారు? ఈ పదేళ్ళలోనూ ఒక్కసారి కూడా వాళ్ళెవరూ నన్నెందుకు కలుసుకోలేదు?"

"మీ మెదడు ఎందుకో పూర్తిగా దెబ్బతిన్నట్లుంది. దయచేసి ఇప్పుడా విషయాలేవీ ఆలోచించకండి. డాక్టర్ని పిలిచి మిమ్మల్నొకసారి చెకప్ చెయ్యమంటాను" అని చెబుతూ లేచాడు రావ్. అతడి చెయ్యి పట్టుకుని ఆపుతూ, "ప్లీజ్! నా వాళ్ళెవరూ నన్ను చూడ్డానికెందుకు రాలేదో ముందు చెప్పండి" అడిగాడు నర్సన్.

రావ్ అతని కళ్ళల్లోకి క్షణకాలంపాటు సూటిగాచూసి ఆ తర్వాత కనురెప్పలు దించుకుంటూ "మీతో వుండడం వాళ్ళకి ఇష్టంలేదు కనుక! అంతే! ఈ విషయంలో ఇంక నన్నేమీ అడగకండి! డాక్టర్ని పిలుస్తాను" అని చెప్పి చెయ్యి విదిలించుకుని కదిలాడు రావ్.

తెల్లబోయాడు నర్సన్. నిజంగానే అతని మస్తిష్కం యిప్పుడు మొద్దుబారిపోతోంది. తాను విన్న విషయాలేవీ యింకా నమ్మలేకపోతున్నాడు.

కానీ పదేళ్ళమార్పు యిప్పుడు కళ్ళకి కట్టినట్లు కనిపిస్తోంది. తన మొహంలోనే కాక రావ్ మొహంలోకూడా పదేళ్ళ కాలప్రవాహపు గతులు స్పష్టంగా అవుపిస్తున్నాయి.

ఇది తన కళ్ళముందు కనిస్తున్న వాస్తవం! కానీ దాన్ని స్వీకరించడానికి తన మస్తిష్కం ఎందుకు అంగీకరించడం లేదు? ఈ నిజాలకి వ్యతిరేకంగా తన మనసు యెందుకు యెదురు తిరుగుతోంది?

అన్నిటినీ మించి ఆనాడు టీ తాగుతూ పడిపోయిన తనకి నిన్నటిదాకా జరిగిన సంఘటనలేవీ ఎందుకు గుర్తుకు రావడంలేదు? నిన్న తాను రావ్‌ని గుర్తుపట్టి మాట్లాడిన మాటే నిజమైతే ఆ సంగతి ఇవాళ్టకే ఎందుకు మర్చిపోయాడు. ఒక్కరాత్రిలో హఠాత్తుగా తనలో యింత మార్పు ఎలా సంభవించింది?

"డాక్టర్‌కి ఫోన్ చేశాను. ఇప్పుడే వస్తానన్నాడు!"

ఉలిక్కిపడ్డాడు నర్సన్. ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుంటూ తల పైకెత్తి "డోంట్ లీవ్‌మీ ఇన్ హెల్! ప్లీజ్ టెల్‌మీ ది ఫాక్ట్! నేనీ లెనిన్‌గ్రాడ్‌కి ఎందుకొచ్చేశాను? అలా రావడానికి దారితీసిన సంఘటన లేమిటి? ప్లీజ్ టెల్‌మీ!" గొంతు చించుకుని బిగ్గరగా అరిచాడు నర్సన్.

షాక్ అయ్యాడు రావ్. అతని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతుండడాన్ని గమనించిన నర్సన్ చివాలున లేచి అతని భుజాలు పట్టుకుని కుదిపేస్తూ "మీ కళ్ళలో సుడులు తిరుగుతున్న ఆ మాట నాకు నిజాన్ని తెలియచేస్తోంది రావ్! దాన్ని మీ నోటివెంట విని నేను నిర్ధారణ చేసుకోవాలి. నేనీ పరాయిదేశానికి వలసరావడానికీ, నా కుటుంబ సభ్యులు నన్ను కలుసుకోకపోవడానికీ కారణం ఏమిటో మీ కన్నీళ్ళని చూసి వూహించగలుగుతున్నాను. అయినా మీరు చెప్పాలి! నేను వినాలి! చెప్పండి. నా వాళ్ళంతా ఏమయ్యారు? ప్లీజ్ ..." అర్థించాడు నర్సన్.

"పోయారు....మీ వాళ్ళూ, నా వాళ్లూ అందరూ మన

మీద హత్యాప్రయత్నం చేసిన ఆ గూఢచారి దురాగతానికి బలైపోయారు. మనకి దురదృష్టాన్ని మిగిల్చి మన సహచర్యాన్ని పంచుకునే అదృష్టాన్ని కాలదన్నుకుని శాశ్వతంగా మనకి దూరమైపోయారు.... ఈ ప్రపంచంలో మీకు మీరూ, నాకు నేనూ ఒంటరిగా మిగిలిపోయాం...." గుండె రాయి చేసుకుని రావ్ ఆ మాటలు చెప్పగానే భూకంపం వచ్చినట్లు షాక్ అవుతూ కుప్ప కూలిపోయాడు నర్సన్.

2

"గత పదేళ్ళుగా జరిగిన విషయాలన్నీ నిన్నటివరకూ అతనికి గుర్తున్నాయట ప్రొఫెసర్! నిన్న ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో మేము కలుసుకున్నప్పటినించీ రాత్రి బార్‌కివెళ్ళేంతవరకూ స్వవిషయాలే కాకుండా ప్రపంచంలో వచ్చిన రాజకీయ మౌలిక మార్పులను గురించి కూడా చర్చించుకున్నాము. మాకు సంక్రమించిన వార్థక్యం మీద కూడా ఎన్నో జోక్స్ వేసుకున్నాము.

రాత్రి అతను వళ్ళు మరిచి తాగిన మాట నిజం! నిన్ననే కాదు. ఈ లెనిన్‌గ్రాడ్‌లో నివాసం ఏర్పరచుకున్న ఈ పదేళ్ళనించీ అతను నిత్యం యెక్కువగానే తాగుతున్నాడట! అటువంటిది ఈ పదేళ్ళలోనూ రాని మార్పు ఒక్క రాత్రిలో యెందుకు వచ్చిందో నాకు అర్థం కావడంలేదు. ఇంత హఠాత్తుగా గతాన్ని యెందుకు మర్చిపోయాడో నాకేమీ అంతుపట్టడంలేదు."

"సైక్రియాటిస్ట్‌గా నేనొక మాట చెబుతాను మిష్టర్ రావ్! పదేళ్ళుగా నర్సన్ యిక్కడ ఒంటరి జీవితాన్ని గడిపాడు. గతాన్ని తలుచుకుంటూ తన బాధను పంచుకునే వాళ్ళు లేక క్షణక్షణం మానసిక క్షోభననుభవిస్తూ పైకి యెంతో నిబ్బరంగా అవుపిస్తున్నప్పటికీ మానసికంగా

ఎంతో కుంగిపోతూ యాంత్రిక జీవితాన్ని గడిపాడు. ప్రపంచం ఎంత మార్పు చెందిందో తెలుసుకోవాలనే జిజ్ఞాస కూడా లేకుండా పూర్వవైభవాలను తల్చుకుంటూనే కాలం గడిపాడు.

పదేళ్ళ తర్వాత మీరాక అతని మస్తిష్కంలోని భావ తరంగాలను మేల్కొలిపింది! తన బాధనూ, ఆవేదననూ మీతో పంచుకున్నాడు. పదేళ్ళలో ప్రపంచంలో సంభవించిన మార్పులూ, యిన్ని సంవత్సరాలుగా తానెంత నిరర్థకంగా బ్రతికాడో తెలుసుకున్నాడు! మీతో నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్నా, జోక్స్ వేస్తున్నా సంభవించిన మార్పుల గురించీ పరిణామాల గురించీ అతని మస్తిష్కం తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూనే వుంది! ఆ వుద్విగ్నస్థితిలోనే అతను ఒళ్ళు మరిచి తాగాడు.

ఆ తాగుడుమైకంతో లక్ష మెగావాట్ల శక్తితో అతని మస్తిష్కమూ, భావతరంగాలూ ప్రకంపించి చివరికి అతని మెదడంతా శూన్యంగా మారిపోయింది. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే తనకు తానే అతను బ్రెయిన్‌వాష్ చేసుకున్నాడు. అందుకే అన్నీ మర్చిపోయాడు.

అయితే ఈ పదేళ్ళలో జరిగిన సంఘటనల గురించే అతను అంత తీవ్రస్థాయిలో ఆలోచించడంవల్ల ఈ విషయాలను మాత్రమే అతను మర్చిపోయాడు. దీన్ని ప్రొఫేషనరీ బ్రెయిన్ వాష్ అని మనం నిర్వచించవచ్చు!" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ దోగ్రే.

'ప్రొఫేషనరీ బ్రెయిన్ వాష్' అనుకున్నాడు నర్సన్. పక్కగదిలో జరుగుతున్న సంభాషణ అతని చెవులకు లీలగా వినిపిస్తోంది.

"మీరన్న మాట నాకు అర్థం కావడంలేదు ప్రొఫెసర్!"

"అర్థం కాకపోవడానికి యిందులో వింత ఏమీలేదు మిస్టర్ రావ్! ప్రొఫెషనరీ బ్రెయిన్ వాష్ అనేది ఇటీవలే- అంటే సుమారు రెండేళ్ళ క్రితమే వెలుగులోకి వచ్చింది. సాధారణంగా బ్రెయిన్‌వాష్‌కి గురైన వ్యక్తి తన గత జీవితాన్నంతటినీ మర్చిపోతాడు. అతన్ని మామూలు మని షిని చెయ్యడానికి యిప్పటికీ - విజ్ఞానశాస్త్రం యింతగా పెరిగినప్పటికీ చాలా శ్రమపడవలసివస్తోంది.

అసలు బ్రెయిన్‌వాష్ అంటేనే మెదడును తీవ్రమైన ప్రకంపనకి గురిచేసి అందులోంచి గత స్మృతులను పూర్తిగా తుడిచివేయడం! సరికొత్త భావతరంగాలను ఆ మస్తిష్కంలోకి ప్రవేశపెట్టి ఆ భావతరంగాలకి అను గుణంగా ఆ మనిషి మస్తిష్కం ప్రవర్తించేటట్లు వత్తిడి తీసుకురావడం! అలాంటి వత్తిడికి లొంగిన మనిషికి తానెవరో, ఎక్కడ ఎలా పుట్టాడో, తన గతం ఏమిటో జ్ఞాపకం వుండదు!

ఎవరైనా అతని గతాన్ని గురించి తరచి తరచి ప్రశ్నించి నప్పుడు అతని మస్తిష్కం విపరీతమైన వత్తిడికి లోనై అ ప్రకంపనలకి అతని మెదడు తట్టుకోలేక హిస్టీరియా పేషెంట్‌లా స్పృహతప్పి పడిపోవడమో, లేక మతి చలించడమో సహజంగా జరుగుతుంది. అంతకు మించి గతాన్ని గుర్తు తెచ్చుకునే అవకాశం అతని మస్తిష్కానికి అందదు! తన కొత్త జీవితాన్నీ, కొత్త పేరునీ, కొత్త వ్యవహారాలనీ గురించి తప్ప గతాన్ని గురించి అతనేమీ చెప్పలేడు! దటీజ్ బ్రెయిన్ వాష్!

అయితే ఈ బ్రెయిన్‌వాష్ వల్ల ఎవరైనా గతాన్ని గురించి ప్రశ్నించినప్పుడు అది తెలుసుకోవాలనే తపనలో ఆ మనిషి మతిభ్రష్టుడు కావడమో, లేక అతని జీవితమే

సర్వనాశనమైపోవడమో జరుగుతోంది!

అసలు బ్రెయిన్‌వాష్ అనే ఈ చర్య—ఒక మనిషి మస్తిష్కంలో విపరీతంగా పరిభ్రమిస్తున్న దుర్బల భావ తరంగాలను తుడిచివేసి అతడిని మామూలు వ్యక్తిని చేయ వలసిన ప్రక్రియ: అంటే ఒక మనిషి జీవిత భాగంలో కొన్ని రోజులుగాని, నెలలుగాని, సంవత్సరాలుగాని తట్టుకో లేని మానసిక క్షోభకు గురై అనుక్షణమూ దాన్ని గురించే ఆలోచిస్తూ వ్యర్థుడూ, నిర్వీర్యుడూ అయిపోతున్నప్పుడు, వైద్యచికిత్సలుగానీ, యితర సపర్యలుగానీ అతని మస్తి ష్కానికి వూరట కలిగించి ఆ దుర్బల భావతరంగాలను రూపు మాపలేక పోయినప్పుడు అతని మస్తిష్కాన్ని ఆ దుర్బల భావతరంగాలమీదనే కేంద్రీకరింపచేసి, తీవ్రమైన వత్తిడి కలగచేసి అతని మస్తిష్కాన్నుండి ఆ దౌర్బల్య భావతరంగాలను శాశ్వతంగా తుడిచివేయడానికే ఈ బ్రెయిన్ వాష్ విధానం కనిపెట్టబడింది!

నాగరికంగా బ్రెయిన్‌వాష్ అన్న పేరు ఈనాడు స్థిరపడి నప్పటికీ ఆదికాలంనించీ ఈ విధానం ఆచరణలో వున్నట్లు తెలుస్తూనే వుంది! దీనికే కొంత కాలంపాటు మతిమరుపు అన్న పేరు వచ్చింది. ఆధునిక వైజ్ఞానిక శాస్త్రం యిప్పుడు దీన్ని బ్రెయిన్‌వాష్ అంటోంది! అయితే ఈ ప్రక్రియ ఈనాడు ఒక వ్యక్తి గతస్మృతులను పూర్తిగా తుడిచివేయడానికీ, స్వార్థప్రయోజనాలకీ ఎక్కువగా వినియోగించబడుతోంది! స్పెషల్ బ్రాంచి డైరెక్టర్‌గా వుద్యోగం చేసిన మీకు వివిధ గూఢచార సంస్థలు ఈ ప్రక్రియను ఏ విధంగా దుర్వినియోగం చేస్తున్నాయో నేను చెప్పనవసరం లేదు!

అయితే యిటీవల ఈ బ్రెయిన్ వాష్‌లోనుంచే ప్రాబేష

నరీ బ్రెయిన్‌వాష్ అనే కొత్త ప్రక్రియని వైజ్ఞానికులు కనిపెట్టారు. ప్రొబేషనరీ అంటే ఒక నిర్ణీత వ్యవధిలో జరిగిన సంఘటనలను ఆ మనిషి మస్తిష్కాన్నించి పూర్తిగా తుడిచి వేయడం—అంటే అతనికి తన పేరూ, వూరూ అన్నీ గుర్తుంటాయి. ఈ ప్రొబేషనరీ బ్రెయిన్‌వాష్ చెయ్యబడిన నిర్ణీత వ్యవధికి ముందు జరిగిన సంగతులన్నీ గుర్తుంటాయి. ఆ తర్వాత జరిగేవీ తెలుస్తూనే వుంటాయి. కానీ ఆ మధ్యలో జరిగిన సంఘటనలు ఏవీ ఎప్పటికీ గుర్తుకి రావు! ఒకవేళ ఆ సంఘటనలను ఎవరైనా తెలియపరిచినప్పటికీ అతను నమ్మడు. అతని మస్తిష్కం ఆ వివరాలను స్వీకరించదు. ఇట్స్ కాల్డ్ ప్రొబేషనరీ బ్రెయిన్‌వాష్!

ఒక నిర్ణీత వ్యవధిలో జరిగిన సంఘటనలన్నింటినీ ఆ వ్యక్తి మస్తిష్కంలోంచి పూర్తిగా చెరిపివెయ్యడమే దీని ప్రధానోద్దేశం! ఇప్పుడు సి.ఐ.ఏ., కె.జి.బి. ఎక్కువగా ఈ ప్రక్రియను ప్రత్యర్థుల మీద వినియోగిస్తున్నాయని వింటున్నాను.

అటువంటి ప్రొబేషనరీ బ్రెయిన్‌వాష్‌కి మస్తిష్కం గురై వుంటుంది. వేరెవరో బ్రెయిన్‌వాష్ చెయ్య నవసరం లేకుండానే పదేళ్ళలో జరిగిన సంఘటనలపై అతని భావ తరంగాలు తీవ్రమైన వత్తిడితో ప్రకంపించి చివరికి అతని మస్తిష్కంలో నుండి చెరిగిపోయాయి! అందుకే పదేళ్ళ క్రితం పిస్తోలు గుండు తగిలి కోమాస్టేజిలోకి అతని మస్తిష్కం జారిపోయిన క్షణంవరకూ జరిగిన విషయం యావత్తూ అతనికి గుర్తుకి వస్తోంది! పొద్దుట కళ్ళు తెరిచిం తర్వాత ఆరంభమైన ప్రతి సంఘటననీ గుర్తుంచుకోగలుగు తాడు! ఈ మధ్యకాలంలో జరిగిన ఏ విషయమూ అతనికి

గుర్తుకి రాదు. మీరు లక్ష ఋజువులు చూపించినా అతను నమ్మడు!'' అని విపులీకరించాడు ప్రొఫెసర్ డోగ్రే.

పక్కగదిలోని సంభాషణ వింటూంటే నర్సన్‌కి యిప్పుడు నిజంగా మతిపోతున్నట్లయింది. తనకి ప్రొఫెషనరీ బ్రెయిన్‌వాష్ సంభవించిందా? అసలు బ్రెయిన్‌వాష్‌లో యిలాంటి పీరియాడికల్ సిస్టమ్ వున్నదా? తనకి తానుగా మానసిక ప్రెషర్‌కి గురై యీ బ్రెయిన్‌వాష్ తెచ్చుకున్నాడా? ఇదంతా నిజమా?

రావ్ భారంగా నిట్టూర్పు వదలడం వినిపించింది. ఓ క్షణం తర్వాత ''అయితే యీ జబ్బుకి క్యూర్ ఏమీ లేదా?'' అని అడగడం వినిపించింది.

''ఉంది. ప్రపంచంలో మనిషికి వచ్చే ప్రతిరోగానికీ క్యూరింగ్ పాజిబులిటీ వుంది. కొన్ని జబ్బులు మందుల వల్ల నయం అవుతాయి. మరికొన్ని విశ్రాంతివల్ల ఉపశమనం పొందుతాయి. ఇప్పుడు నర్సన్‌కి మెంటల్ రెస్ట్ అవసరం. ఏ విషయమూ ఆలోచించకుండా పీస్‌ఫుల్‌గా విశ్రాంతి తీసుకుంటే అయిదారు నెలల్లో అతను మామూలు మనిషవుతాడు. కేవలం మందులూ, ట్రీట్‌మెంట్ మాత్రమే కాక, పేషెంట్ సహకారం చాలా అవసరం.''

''ప్లీజ్! ఏదో విధంగా మీరే అతన్ని కాపాడాలి ప్రొఫెసర్! ఏదో చుట్టపు చూపుగా వచ్చిన నావల్లే అతనికి యీ దుస్థితి దాపురించింది. అతన్ని యీ పరిస్థితిలో ఒంటరిగా వదిలేసి నా దారిన నే పోలేను. ఎంత డబ్బు ఖర్చయినా ఫర్వాలేదు. అతను క్యూర్ అయ్యేంతవరకూ యెంత కాలమైనా నేనిక్కడే వుంటాను. మీరే అతన్ని మళ్ళీ మనిషిని చేసి పుణ్యం కట్టుకోండి. ప్లీజ్.''

రావ్ అభ్యర్థన వింటూ చివాల్న లేచి పక్కగదిలోకి

వెళ్ళాడు నర్సన్. తీక్షణంగా అతనివైపు చూస్తూ "యీ డ్రామా పూర్తి చెయ్యడానికి యింకెంత కాలం పడుతుంది ఫ్రెండ్స్" అని అడిగాడు తీవ్రస్వరంతో.

రావ్ ఉలికిపాటుతో అతని వైపు తిరిగి "డ్రామా యేమిటి?" అన్నాడు. నర్సన్ అతనివైపు సూటిగా చూస్తూ "యీ బ్రెయిన్‌వాష్ నాటకాన్ని నమ్మి మోసపోవడానికి నేనేం ఫూల్నికాదు రావ్! నిజంగా నాకే జబ్బూ లేదు. ఆ సంగతి నాకంటే మీకే బాగా తెల్సు! ఏదో దుర్బుద్ధిని మనస్సులో వుంచుకుని మీ రిద్దరూ కల్సి నన్ను మానసిక హింసకి గురి చెయ్యడ్యానికి యీ ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. పదేళ్ళపాటు నేను ఒంటరిగా యీ లెనిన్‌గ్రాడ్‌లో జీవించడం, పదేళ్ళ జీవితాన్ని ఒక్క రాత్రిలో సంపూర్తిగా మర్చిపోవడం శుద్ధ అబద్ధం. మీ కుట్రలో నన్ను యిరికించుకోలేరు. మైండిట్" అన్నాడు ఆవేశంగా.

ప్రొఫెసర్ డోగ్రే అతనివైపు సానుభూతిగ చూస్తూ "ఆల్‌రైట్! ఒప్పుకుంటాను. మీమీద మేం కుట్ర చేస్తున్నాం. మీ అభియోగాన్ని అంగీకరిస్తాను. అయితే అందువల్ల మాకు లాభం ఏమిటో చెప్పండి" అన్నాడు తాపీగా.

ఆప్రశ్నతో నర్సన్ మస్తిష్కంలో మళ్ళీ సుడిగుండాలు చెలరేగాయి. ఆ భావ ప్రకంపనలకి తట్టుకోలేనట్లు రెండు చేతులతో గట్టిగా తల పట్టుకుంటూ "ఏమో....ఏమో.... నాకు తెలియదు....ఐ డోంట్ నో...." అనర్చాడు బిగ్గరగా.

రావ్ లేచివచ్చి అతని భుజం తడుతూ "ప్లీజ్ రిలాక్స్ నర్సన్! మీ మనసిప్పుడు చాలా అల్లకల్లోలంగా వుంది. యీ స్థితిలో మేమేం చెప్పినా మీ కర్థం కాదు.దయచేసి ప్రశాంతంగా వుండండి. మేము మీ శ్రేయోభిలాషులమో,

శత్రువులమో ఒక్క క్షణం నిదానంగా ఆలోచించండి. చాలు మా ఆవేదన మీ కర్థమవుతుంది'' అన్నాడు అనునయంగా.

"నో....మీరేం చెప్పినా నేను నమ్మను. ఈ పదేళ్ళ నాటకం యావత్తు హంబక్! నన్ను పిచ్చివాడ్ని చెయ్యడానికి, నన్ను నిర్వీర్యుణ్ణి చెయ్యడానికి ఎవరితోనో, ఏదో ఒప్పందాన్ని కుదుర్చుకుని మీరీ నాటకం ఆడుతున్నారు. మీ కుతంత్రాన్ని భగ్నంచేసి నన్ను నేను కాపాడుకోగల శక్తి సామర్థ్యాలు నాకింకా లోపించలేదు. ఐ విల్ సీ.... ఐ విల్ సీ'' అన్నాడు నర్సన్ ఆవేశంగా.

రావ్ మరో నిట్టూర్పు విడుస్తూ "ఆల్ రైట్! ఇప్పుడేం చెప్పినా మీ కెక్కదు. మీ యిష్టప్రకారమే చెయ్యండి నర్సన్! నేనూ ప్రొఫెసర్ దోగ్రే యిప్పుడే వెళ్ళిపోతాం. మీ తిప్పలు మీరు పడండి. ఎవరి ఖర్మకు యెవరి కర్తలు!'' అనేసి "కమాన్ ప్రొఫెసర్! లెటస్ గో...." అన్నాడు చిరాకుగా. ప్రొఫెసర్ దోగ్రే లేచి కదిలాడు. ఇద్దరూ గుమ్మంవైపు నడుస్తున్నారు.

వెళ్ళిపోతున్న ఇద్దరివైపూ రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తున్నాడు నర్సన్. ఇద్దరూ గుమ్మం దాటబోతుండగా "ఓ క్షణం ఆగండి'' అన్నాడు. ఇద్దరూ ఠక్కున ఆగిపోయారు. ఆశ్చర్యంగా అతనివైపు చూశారు.

"మీరిద్దరూ ఇంత సులభంగా దొరికిపోతారనుకోలేదు ఫ్రెండ్స్! నా ఆరోగ్యం నిజంగా దెబ్బతినివుంటే, మీరిద్దరూ నిజంగా నా శ్రేయోభిలాషులయితే నన్నిలా ఒంటరికా వదిలేసి వెళ్ళిపోతారా? నా చావు నన్ను చావమని మీ దారి మీరు చూసుకుంటారా? నో....'' అంటూ నర్సన్ తల విదిలించి "మీరు నాటకం ఆడుతున్నారని యిప్పుడయినా ఒప్పుకుంటారా? నన్ను మోసం చెయ్యడానికి ఒక

పథకం ప్రకారం ప్రయత్నించారని యిప్పుడైనా అంగీక రిస్తారా?" అనడిగాడు గంభీరంగా.

రావ్ మొహం పాలిపోయింది. డోగ్రే మొహం జేవు రించింది. ఇద్దరి గొంతుకలూ తడారిపోయినట్లు తెలుస్తూనే వుంది. ఏమీ చెప్పలేని డోలాయమానస్థితిలో యిరుక్కు-పోయారని చాలా స్పష్టంగా అర్థమవుతోంది వాళ్ళ సందిగ్ధావస్థను పసిగట్టి విజయగర్వంతో మందహాసం చేశాడు వర్సన్.

"కారణాలు ఏవైనప్పటికీ మీరిద్దరూ చాలా నేర్పుగా యీ నాటకాన్ని సాగించారు. కానీ ఒక్క విషయాన్ని మీరు మర్చిపోయారు. రష్యన్ ఓడ్కా చాలా శక్తివంత మైన మత్తుపానీయం. బలమైన ఆరోగ్యవంతుడు కూడా ఒకేసారి ఫుల్‌బాటల్ తాగి నిభాయించుకోలేడు. అలాంటిది, అనారోగ్యంతో యీ మానసిక, శారీరక, బలహీనతలో దాదాపు వార్ధక్యం సంక్రమించిన వృద్ధుడిలాంటి నేను మూడు ఫుల్‌బాటిల్స్ తాగడం.... తెల్లారే మామూలుగా నిద్రలేవడం, హాంగోవర్ లేకుండా యిలా స్టడీగా నిలబడి వుండటం అసాధ్యమనే సంగతి మీరు మర్చిపోయారు. నా మాట యదార్థమని నిరూపించడానికి కావాలంటే యిప్పుడే ఓడ్కా బాటిల్ తెప్పిస్తాను. మీరిద్దరూ నా ముందు తాగండి. ఒకొక్కరూ మూడు పెగ్గులకంటే ఎక్కువ తాగి నిభాయించుకోగలిగితే మీరు చెప్పిందంతా నిజమని అంగీకరిస్తాను."

"నిన్న ఎక్కువ తాగి ఒళ్ళు తెలియకుండా పడి పోయింది మేం కాదు! మీరు! పైగా పదేళ్ళనించీ మీరు ఆ మద్యానికి అలవాటుపడి దాసులైపోవడంవల్ల ఎంత తాగినా హాంగోవర్ రాలేదు" అన్నాడు రావ్ తేరుకుంటూ

కోపంగా.

"అఫ్‌కోర్స్! అపరాధ పరిశోధన వృత్తిగా జీవించడం వల్ల యిలాంటి విషయాలను హేతువాదంతో, తర్కంతో పరిశీలించే జ్ఞానం మీలో లోపించకపోవచ్చు మిస్టర్ నర్సన్! అందుకే మా గురించి అపోహపడుతూండవచ్చు! అలాగే మీ తార్కిక శక్తి మీద నేనూ ఓ సవాల్ విసుర్తున్నాను. శారీరకంగా మీలో పదేళ్ళ మార్పు కనిపిస్తోంది. మీ చర్మం ముడతలు పడిపోయింది. కళ్ళు గుంటలు పడ్డాయి. జుట్టు నెరిసిపోయింది. ఇది మేకప్ కాదు కాదని, మీరూ గ్రహించేవుంటారు. మరి యీ మార్పుకి కారణం...."

"ఐనో....ఐనో....ఆ పాయింట్ వల్లనే యింతవరకూ మీరు నడిపిన డ్రామాలో నేను పావునయ్యాను ప్రొఫెసర్ డోగ్రే! ఆ మార్పు కారణంగానే యిప్పటిదాకా నాకు మెంటల్ బాలన్సు తప్పింది. కానీ....కానీ...." అని నర్సన్ మధ్యలో అంటుండగా, రావ్ జోక్యం కల్పించుకున్నాడు.

"యస్. చెప్పండి నర్సన్! మీ శరీరంలో సంభవించిన మార్పుకి కారణం ఏమిటి? మేము చెప్పినవన్నీ అబద్ధాలైతే, మేము ఆడిందంతా నాటకమైతే అసలు మీరు యిక్కడికెలా వచ్చారు? ఎందుకొచ్చారు? పోనీ, మేమే దురుద్దేశ్యంతో మాయచేసి మిమ్మల్నింతదూరం, ఈ లెనిన్‌గ్రాడ్ తీసుకొచ్చామని మీరు భావిస్తుంటే మీ వాళ్ళంతా చూస్తూ ఎందుకు వూరుకున్నారు? మీ అసిస్టెంట్ చిచ్చర పిడుగు కృపాల్ అమాయకుడా? సింహబలుడు రాయ్ అసమర్థుడా? వాళ్ళంతా ఏం చేస్తున్నారు? అసలు వాళ్ళు ఏమయ్యారు? పోనీ, ఇది లెనిన్‌గ్రాడ్ కాదని మీరు నిరూపించగలరా?

ఇది 1992 వ సంవత్సరం ఏప్రిల్ 26 వ తేది కాదని మీరు నిర్ధారణ చెయ్యగలరా? చెప్పండి" అని రెట్టించాడు రావ్ తీవ్రంగా.

"అదే....అదే నేనిప్పుడు తెల్సుకోవాలి! తెల్సుకున్న మరుక్షణాన్న మీ పాపం పండుతుంది. ఇంత తెలివిగా నేర్పుగా, గ్రంధం నడిపిన మీరు యిలాంటి విషయాల్లో చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకునే వుంటారు. కాలగర్భంలో నాకు తెలియకుండానే పదేళ్ళు గడిచిపోయాయని నన్ను నమ్మించడానికి కుట్ర పన్నిన మీరు యీ టైమ్‌లాప్స్ విషయంలో చాలా శ్రద్ధ వహించివుంటారు. అంతమాత్రం చేత నన్ను బోల్తా కొట్టించలేరు! ఈ మాటలూ, చేతలూ అబద్ధాలని ఇప్పుడే మీ చేతే అనిపిస్తాను. ఇంకొక ప్రశ్నకి జవాబివ్వు రావ్...."

"జవాబివ్వవల్సిన అవసరం, అవమానపడాల్సిన అగత్యం నాకు లేదు నర్సన్! అయినా వ్యవహారం యింత దూరం లాగింది కనక, నా నిర్దోషిత్వాన్ని నిరూపించుకొని మీ భ్రమలు తొలగిస్తాను. కమాన్ వాటీజ్ యువర్ డౌట్...."

నర్సన్ అతని మొహంలోకి పరిశీలనగా చూస్తూ, "ఒక శతృగూఢచారిమీద పగ తీర్చుకోడానికే పదేళ్ళక్రితం నేనీ లెనిన్‌గ్రాడ్‌కి వచ్చి నివాసం ఏర్పరచుకున్నట్లు చెప్పారు. గుర్తుందా? అయితే, నా కుటుంబాన్నంతటినీ సర్వనాశనం చేసి, నన్నీ అధోగతికి దిగజార్చిన ఆ శతృగూఢచారి యెవరు? ఏ దేశస్థుడు? అతని పేరేమిటి? యీ పదేళ్ళ నించీ అతనేం చేస్తున్నాడు?" అని అడిగాడు సీరియస్‌గా.

రావ్ తృళ్ళిపడి "ఇప్పుడు అతని విషయం ఎందుకు? ఆ దుర్మార్గుడిమీద పగ తీర్చుకునే వాంఛ యింకా చావ

లేదా?" అనడిగాడు.

"ఏం చేస్తానో, ఎలా చేస్తానో మీకు తెలియపర్చవల్సిన అవసరం నాకు లేదు. ఆ మనిషెవరు చెప్పండి." అనడిగాడు నర్సన్ కఠినంగా.

మరుక్షణం—

"ఎందుకు నర్సన్! ఇన్నేళ్ళ తర్వాత, జీవచ్ఛవంలాంటి నువ్వు, నా వివరాలు తెలుస్కుని మాత్రం ఏం చెయ్య గలవు?" అని విన్పించింది హేళనగా.

అదిరిపడ్డాడు నర్సన్. ఆవేశంతో ముందు కురక బోయాడు. అదే సమయంలో రావ్ భయంతో ముందుకు వచ్చి అడుగు వెయ్యబోతున్న నర్సన్ని కదలకుండా కావి లేసి పట్టుకున్నాడు.

మరుక్షణం పక పక మన్న నవ్వుతో ఆ గది కంపించింది.

(ఇంకా వుంది)

గంట - అరగంట

సీత ఒక గంట అవిరామంగా డాన్సుచేసి 'గీత'తో "ఈ డాన్సు నేను ఒక్క అరగంటలో నేర్చుకొన్నాను తెలుసా?" అంది గొప్పగా.

"నేనూ అదే అనుకున్నాను" జవాబిచ్చింది గీత.

—జ్యోత్స్న, రాయగడ.

మోసపోయిన మోసకత్తె

కనకమేడల

రాంబాబు మొదటితరగతి పెట్టెలో ఎక్కి సూట్ కేసు పైన బెర్తుమీద పెట్టాడు. బండి బయలుదేరడానికి ఇంకా పది నిముషాలు టైముంది. అతను తప్ప ఆ పెట్టెలో

మరెవరూ ఎక్కలేదు. తలుపు దగ్గర నిలబడి అతను బయటికి చూడసాగాడు.

కాసేపట్లో బండి బయలుదేరడానికి సిద్ధంగా వుంది.

అంతలో ఒక యువతి తలుపు దగ్గరికి వచ్చింది. రాంబాబు ప్రక్కకు జరిగాడు. ఆమె లోపలికెక్కింది. వెనక వున్న పోర్టర్ సూట్ కేసుతో పైకెక్కుతుండగా సూట్ కేసు మూల తలుపుకు కొట్టుకొని కొద్దిగా దెబ్బ తింది.

సూట్ కేసు పైన పెట్టి చిల్లర తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు పోర్టర్. అంతలోనే గార్డు విజిల్ వెయ్యడం బండి బయలు దేరడం జరిగింది.

రాంబాబు వెనక్కి వచ్చి తన సీటులో కూర్చున్నాడు.

ఎదురుగా వున్న సీట్లో ఒదిగి కూర్చుని వుందా యువతి.

అతనామెకేసి పరీక్షగా చూశాడు. ఇంత అందమైన అమ్మాయిని మునుపెన్నడూ చూడలేదా అనిపించిందతనికి. కోలముఖం, పెద్ద కళ్ళు, కొనదేలిన ముక్కు, మంచి రంగు, వంపు సొంపులు కూడిన ఒళ్ళు, అత్యాధునికమైన అలంకరణ ఎవరినైనా ఇట్టే ఆకర్షించగలవు.

ఆ అమ్మాయి అతనికేసి చూసింది. తల దించుకుని ప్రక్కనున్న ఒక పుస్తకాన్ని అందుకుంది. అతను మాత్రం ఆమెవైపే తదేకంగా చూడసాగాడు.

అంత అందంగా వున్నా—ఆ అమ్మాయి ముఖంలో ఎక్కడా ఆనందం కనిపించడం లేదు. పైపెచ్చు ఎందుకో విచారంగా వున్నట్టు కనిపిస్తోంది.

చేతిలో పుస్తకం ప్రక్కనపెట్టి చిరాగ్గా చేతిరుమారులు అందుకుని ముఖం తుడుచుకుంటొందామె. ఎందుచేతనో కళ్ళ

ఎర్రగా వున్నాయి.

రాంబాబు ముందుకు జరిగి "మీ పేరు?" అని అడిగాడు.

"మాలిని." అందామె.

"ఎందాకా వెళ్తున్నారు?"

"మద్రాసు."

కాసేపు మౌనం వహించాడతను.

"మీరూ మద్రాసేనా?"—ఈసారి మాలిని అడిగింది.

"ఔను. నా పేరు రాంబాబు!" సమాధాన మిచ్చాడతను.

కాసేపు ఎవరూ మాట్లాడలేదు. బండి వేగంగా ముందుకు సాగిపోతోంది.

రాంబాబు ఏదో పత్రిక తిరగవెయ్యసాగాడు. కాని, అతని మనస్సు దానిమీద నిలవడంలేదు. ప్రతిపేజీలోనూ మాలిని అతనికి కనిపించసాగింది.

పత్రిక ప్రక్కనపెట్టి ఆమెకేసి చూశాడతను. అప్పటి వరకు అతని వంకే చూస్తున్న ఆమె వెంటనే తల దించుకుంది.

"మీ రెందుకో విచారంగా వున్నట్టున్నారు" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"తలనొప్పిగా వుంది," అందామె.

"కాఫీ ఏమైనా తాగుతారా?" ఆమె నడిగాడతను.

సూట్‌కేసు తెరిచి ఫ్లాస్కు బయటికి తీశాడతను. కప్పులో కాఫీపోసి ఆమె కందించాడు. కప్పు అందుకుంటుండగా ఆమె చేతివేళ్ళు అతనికి తగిలాయి. శరీరం ఒక్కసారిగా జలదరించినట్టయింది.

కాఫీతాగి కప్పు అందిస్తూ—"చాలా థాంక్స్, చాలా

పేపటినించి తలనొప్పితో బాధపడుతున్నాను." అంది మాలిని.

కప్పు అందుకుని ప్లాస్కు సూట్ కేస్‌లో పెడుతూ—
"ఫర్వాలేదులెండి," అన్నాడతను.

"పూర్వ పరిచయం లేకపోయినా మిమ్మల్నిచూస్తే మనసులో బాధ చెప్పుకోవా లనిపిస్తోంది" అంది మాలిని దీనంగా ముఖంపెట్టి.

"చెప్పండి—ఏదయినా సహాయం నావల్ల జరగివల వుంటే తప్పకుండా చేస్తాను" అన్నాడు రాంబాబు.

"నేను పుట్టిం తర్వాత మా అమ్మ చచ్చిపోయింది. మా నాన్న అంత ఆప్యాయంగా నన్ను చూసేవాడు కాదట. అందుచేత నన్ను మా మేనమామ ఇంటికి పంపించాడు. నాకో అన్న వున్నాడు. పేరు శేషగిరి. అతను మాత్రం మా నాన్న దగ్గరే వుండేవాడు.

"ఈ మధ్యనే మా నాన్న చనిపోయారు. ఆయన పోయినప్పుడు దగ్గర మా అన్న మాత్రమే వున్నాడు. అందు చేత ఆయన తాను తయారుచేసిన వీలునామా మా అన్న చేతికిచ్చి చనిపోయారట. న్యాయంగా మా నాన్న ఆస్తిలో నాకు నాలుగోవంతయినా రావలసి వుంటుంది. మా నాన్నకి మొత్తం అరవయి లక్షలదాకా ఆస్తి వుంది.

"కాని, మా అన్న మంచివాడు కాదు. తాగుబోతు, జూదరి. ప్రపంచంలోని దుర్వ్యసనాలన్నీ అతనికున్నాయి. మానాన్న ఆస్తిని అతను క్రమంగా హారింప చేస్తున్నాడు.

"నేను కలుసుకోగా నాకు చిల్లిగవ్వకూడా యివ్వనని జవాబుచెప్పి పంపించాడు. నా ముఖం చూడడానికి కూడా ఇష్టంలేదట. వీలునామా అసలు చూపించనే చూపించదట. గట్టిగా పట్టుబడితే దానిని తగులబెట్టేస్తా నన్నాడు.

"ఏం చెయ్యాలో నాకేమీ తోచడంలేదు. ఎలాగయినా మంచిగానో, చెడ్డగానో ఆ వీలునామాను సంపాదించాలి. దొంగతనం చేయించుదామా అంటే అది ఒక ఇనప్పెట్టెలో భద్రంగా దాచబడి వుంది. దానిని తెరవడం అసాధ్యమైన పని. ఇనప్పెట్టెలు తెరవడంలో ఎంతో ప్రజ్ఞ ఉన్నవాళ్ళకి కూడా అది సాధ్యంకాదట. ఆ ఇనప్పెట్టె ప్రత్యేకమైందనీ, జర్మనీనుంచి ఎప్పుడో తెప్పించబడిందనీ విన్నాను—ఇదీ సంగతి. ఆ వీలునామా సంపాదించడం ఎలాగో యెంత ఆలోచించినా నాకు బోధపడడంలేదు."

దీనంగావున్న ఆమె ముఖంకేసి ఓసారి పరీక్షగాచూసి, కాసేపేదో ఆలోచించాడు రాంబాబు. తర్వాత నెమ్మదిగా అన్నాడు—

"ఇనప్పెట్టెలు తయారు చెయ్యడంలో నిపుణుణ్ని నేను. ఎలాంటి పెట్టెనయినా తెరవగలను. అది జర్మనీదే కాదు—ఏ దేశానికి చెందిందయినా సరే. మీ పరిస్థితి చూసిం తర్వాత మీకు సాయం చెయ్యాలనిపిస్తోంది. ఈ రాత్రి మీరు కనుక ఏర్పాటుచేస్తే, నే నా ఇనప్పెట్టెను తెరచి మీకా వీలునామా తెచ్చిస్తాను—"

ఆమె అతనివంక క్రీగంట చూసింది. ఆ కన్నులలో ఆనంద చిహ్నాలు స్పష్టంగా కనిపించా యతనికి.

"మీ రీ సహాయంచేస్తే మీ కాజన్మాంతం ఋణపడి వుంటాను. నాకు నా అనేవాళ్ళెవరూ లేరు. ఉన్న ఒక్క మేనమామా సంపాదన లేక దారిద్ర్యా న్ననుభవిస్తున్నాడు. నేనాయనకు బరువుగానే వున్నాను" అంది మాలిని.

రాంబాబు హుషారుగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. ఆమె సిగ్గుతో తల దించుకుంది. బుగ్గలు ఎరుపెక్కాయి. క్రీగంట అతనికేసి చూసింది మళ్ళీ.

"తప్పకుండా మీకీ సాయం చేస్తాను. అయితే ఈరాత్రి అందు కేర్పాట్లు జరగాలి" అన్నాడతను.

"అలాగే! మా అన్నవుండే ఇల్లు అడయారులో వుంది. ఊరికి కొంచెం ఎడంగా వుంది. ఆ ఇంటిముందు గూర్ఖాతప్ప మరెవరూ వుండరు. ఆ సమయంలో గూర్ఖా ఎక్కడికయినా వెళ్ళేట్టు నేను చూస్తాను. మా అన్న ఒక్కడే ఇంట్లో వుంటాడు. అతనెప్పుడూ తాగి ఉంటాడు.

"ఇంతకుముందు ఒకసారి ఒక వ్యక్తిద్వారా నేను ఆ వీలునామాను దొంగిలించేందుకు ఏర్పాటుచేసి విఫలు రాలినయ్యాను. అదే వ్యక్తితో మీ రా ఇనప్పెట్టె వున్న గదిలోకి నిరాటంకంగా వెళ్ళే ఏర్పాట్లు నేను చేస్తాను. ఆ వ్యక్తి మీరున్నచోటికి రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు వచ్చి మిమ్మల్ని కలుస్తాడు. మీ అడ్రసు నా కివ్వండి." అన్నదామె.

"అలాకాదు. మీ అన్న ఇంటి అడ్రసు నాకివ్వండి. ఇనప్పెట్టె వున్నగది ఎక్కడుందో నాకు చెప్పండి. నేనా ఇంట్లోకి ఒంటరిగా నిరాటంకంగా వెళ్ళిపోతాను. నన్ను అడ్డగించే వాళ్ళెవరూ వుండకుండా మీరు చూడండి. రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకు నేనా ఇంట్లోకి వెళతాను. పదింటికి బయటికి వచ్చేస్తాను," అన్నాడు రాంబాబు.

"సరే_మీరు చెప్పినట్టే చేస్తాను. ఆ వీలునామా వున్న కవరు తీసుకుని మీరు తిన్నగా నేనుండేచోటికి రండి. నేను హోటల్ హెలెన్‌లో పదో నంబరుగది రిజర్వు చేయించుకున్నాను. అక్కడికి వస్తే మనిద్దరం కలిసి భోజనం చెయ్యొచ్చు. ఇది నా కోరిక" అంది మాలిని.

"అలాగే చేస్తాను" అన్నాడు రాంబాబు. అందమైన

యువతి స్వయంగా తనగదికి ఆహ్వానిస్తుంటే తాను రానంటాడా?

మాలిని ఒక కాగితంమీద తన అన్న యింటి అడ్రసు రాసింది. ఆ యిల్లు ఎక్కడుందో చెప్పింది. ఆ యింట్లో ఇనప్పెట్టె ఏవైపు గదిలో ఉందీ కూడా చెప్పింది.

రాంబాబు ఆ కాగితాన్ని అందుకున్నాడు.

2

రాంబాబు హోటల్ పారడైజ్‌లోని తన గదికి చేరుకునే సరికి రాత్రి ఎనిమిది గంటలైంది.

స్నానం ముగించి, హోటల్‌బాయ్ తెచ్చిన టీ తాగాడు. టెలిఫోన్ రిసీవర్ అందుకుని ఎక్కడికో ఫోన్ చేశాడు. మర్నాటి ఉదయం పదిగంటలకు ఎవరినో కలుసుకునేందుకు ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు.

రాంబాబు ఇనప్పెట్టెలు తాళపుచెవి లేకుండా తెరువడంలో నిపుణుడు. ఆ విషయంలో అతను గడించిన పేరు ప్రభుత్వం వరకు కూడా వెళ్ళింది. ఆ రకమైన పని మీదనే ప్రభుత్వ శాఖ అతన్నక్కడి కా రోజు రప్పించింది.

ఇతర పనులన్నీ చూసుకున్నాక సరిగ్గా తొమ్మిది గంటలకు రాంబాబు తనతోపాటు ఏవో కొన్ని సామాన్లు తీసుకుని హోటల్లోంచి బయటికి వచ్చాడు.

టాక్సీలో తిన్నగా అడయార్‌వైపు బయలుదేరాడు. ఒకచోట టాక్సీ దిగి, డబ్బిచ్చి ముందుకు నడిచి వెళ్ళాడు.

ఒక యింటి గేటు తెరుచుకొని తిన్నగా లోపలికి ప్రవేశించాడు. మేడమీదికి వెళ్ళి ఎడమచేతివైపున్న రెండో గది దగ్గర ఆగాడు. దగ్గరగా వేసి వున్న తలుపుల్ని నెట్టుకుని లోపలికి వెళ్ళి తలుపులు మూసేశాడు. లోపల గడియ

పెట్టాడు.

ఎదురుగా ఓ మూల వున్న ఇనప్పెట్టె దగ్గరికి వెళ్ళి తాను తెచ్చిన సామానుతో దాన్ని తెరవడానికి పూను కున్నాడు రాంబాబు. ఇంతకు ముందు తాను ఎన్నో ఇన ప్పెట్టెలు తెరిచాడు కాని, ఇంత కష్టంగా ఏదీలేదు. ఐనా అతను మాలినికోసం శ్రమపడక తప్పలేదు.

సరిగ్గా పదింటికి ఇనప్పెట్టె తెరుచుకుంది.

అతను అన్ని అరలలోకి పరిశీలనగా చూశాడు. ఒక అరలో వున్న కవరొకటి అతని దృష్టిలో పడింది. అతను దానినందుకుని సంతృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. ఇనప్పెట్టె మూసి వెనక్కి తిరిగాడు.

అకస్మాత్తుగా అతని దృష్టి ఎదురుగా వున్న కుర్చీ దగ్గర క్రిందపడివున్న సూట్ కేసుమీద పడింది.

ముందుకి నడిచి అతనా సూట్ కేసు కేసి పరీక్షగా చూశాడు. అది మాలినిది. రైలెక్కుతూ పోర్టర్ తలుపుకు కొట్టిన దెబ్బ—ఆ సూట్ కేసు మీద స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

ఒకవేళ మాలిని యిక్కడికి వచ్చిందా-అని క్షణకాలం ఆలోచించాడు రాంబాబు. కాని, ఆమె అన్న ఆమె ముఖం కూడా చూడనన్నాడు కదా?—ఏదో అనుమానం అతని మనసులో ప్రవేశించింది.

ఆ సూట్ కేసు తెరిచాడతను. అందులో చీరలు, ఇంకే మేమో వున్నాయి. దానిపై మూతకున్న ఒక సంచిలో తెల్ల కాగితాలు కొన్ని వున్నాయి. సూట్ కేస్ మూసి కాసే పేదో ఆలోచించాడతను.

పావుగంట గడిచింది. అతను సూట్ కేస్‌ను అక్కడే వదలి కవరు మాత్రం జాగ్రత్తగా పాంటుజేబులో దాచి ఆ గదిలోంచి బయటపడ్డాడు.

నెమ్మదిగా మెట్లుదిగి క్రిందకి వచ్చాడు. ఇంకా గేటు తెరిచేవుంది. అతను దానిగుండా బయటపడి ముందుకు నడుస్తూ ఓసారి టైం చూసుకున్నాడు. పదిన్నర కావస్తోంది.

ఏదో ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న అతని మీదికి అకస్మాత్తుగా ఎవరో దూకారు. అంతలో వెనకనించి మరొకతను అతన్ని బలంగా పట్టుకున్నాడు.

రాంబాబు యెంత పెనుగులాడినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. అందులో ఒకతని దగ్గర చిన్న కత్తి కూడా వుంది. వాళ్ళు దానితో అతన్ని బెదిరించి చేతికున్న వాచీ, జేబులో వున్న సామాను, కవరు, ఇతర వస్తువులు డబ్బు కూడా దొంగిలించారు. అతన్ని అక్కడే వదిలి ఎటొచ్చిన వాళ్ళటే పారిపోయారు.

రాంబాబు లేచి ఒళ్ళు దులుపుకుని ముందుకు సాగాడు. అదృష్టవశాత్తు చొక్కా చేతిమడతలో దాచి వుంచిన పది రూపాయల కాగితం మాత్రం అతని దగ్గర మిగిలిపోయింది.

ఖాళీగా పోతున్న టాక్సీని పిల్చి, అతను దానిలో ఎక్కి తిన్నగా హోటల్ హెలెన్‌కు వెళ్ళాడు.

అతని కోసం ఎదురు చూస్తున్న మాలిని ఆతురతగా అతని కెదురువచ్చి లోపలికి తీసుకువెళ్ళింది.

"వెళ్ళిన పని?" ఆతురతగా అడిగింది మాలిని.

రాంబాబు బాధగా నవ్వాడు.

"అంతా సక్రమంగానే జరిగింది. ఇనప్పెట్టె తెరిచి ఆ కవరు తీసుకున్నాను—కాని" ఆగిపోయాడతను.

"ఏమైంది?" అడిగింది మాలిని.

"తిరిగి వస్తుండగా నిర్మానుష్యంగా వున్న ఆ రోడ్డు మీద యెవరో దొంగలు నా మీదపడి బెదిరించి నా దగ్గరున్న వస్తువులన్నీ దొంగిలించుపోయారు."

"ఆ కవరు కూడా పోయిందా?"

"అదీ తీసుకుపోయారు."

మాలిని విచారంగా అతనికేసి చూసింది.

"ఇంతకూ నాకు అదృష్టంలేదు. పోనీలెండి. ఏం చేస్తాం–మీరు నా కోసం యెంతో శ్రమపడినందుకు కృతజ్ఞురాలిని. బాగా పొద్దుపోయింది. ఇక భోంచేద్దాం పదండి" అంది.

రాంబాబు లేచాడు. ఇద్దరూ ప్రక్కగదిలోకి వెళ్ళారు. భోజన పదార్థాలన్నీ అక్కడ సిద్ధంగా వున్నాయి. ఆమె వడ్డించసాగింది.

ఇద్దరూ భోజనం చేస్తుండగా గది తలుపుమీద ఎవరో తట్టిన చప్పుడు వినిపించింది.

"మీరు భోంచేస్తూ వుండండి. నేను ఆ వచ్చిందెవరో చూసొస్తా" అని మాలిని లేచి వెళ్ళింది.

మాలిని తిరిగి వచ్చేసరికి రాంబాబు భోజనం ఐపోయింది.

"ఎవరా వచ్చింది?" అతనడిగాడు.

"మీకు ఆ యింటి దగ్గర ఎవరూ అడ్డులేకుండా సాయపడిన మనిషే: రేపు వచ్చి కలుసుకొమ్మన్నాను. వెళ్ళిపోయాడతను" అంది మాలిని.

"మీరు భోంచేసి రండి. నేనా గదిలో కూర్చుంటాను." అని రాంబాబు ప్రక్కగదిలోకి వెళ్ళాడు.

మాలిని భోజనం ముగించి వచ్చేసరికి పది నిమిషాలు పట్టింది.

3

హోటల్ పారడైజ్‌లో నలభయ్యో నంబరు గదిలో ప్రవేశించింది మాలిని.

"రండి, రండి! మీ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను" అన్నాడు రాంబాబు ఆమెను చూడగానే.

మాలిని అతని కెదురుగా కూర్చుంది. రాంబాబు హోటల్‌బాయ్‌ను పిల్చి, రెండు ఫ్రూట్ స్క్వాష్ తెమ్మని ఆర్డరిచ్చాడు.

మాలిని లేచివచ్చి అతని ప్రక్కనే కూర్చుంది. ఆప్యాయంగా అతనికేసి క్రీగంట చూసి—"నేను మీతో కొన్ని అబద్ధాలు చెప్పాను. నన్ను మన్నిస్తారు కదూ" అంది.

"ఇదివరకే మన్నించాను" అన్నాడు నవ్వుతూ రాంబాబు.

మాలిని అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ, "అసలు నిజమైన విషయాలు చెప్పనా?" అంది.

"చెప్పండి" అన్నాడు రాంబాబు.

"నా గురించి నేను మీకు చెప్పినదంతా అబద్ధం. అడయార్‌లోని ఆ భవనం ఒక రాయబార కార్యాలయానికి చెందింది. ఆ ఇనప్పెట్టెలో వున్నది అంతర్జాతీయ రాజకీయ సంబంధమైన ఒక ముఖ్యపత్రం.

ఆ పత్రాన్ని యెలాగైనా సంపాదించాలని మన పొరుగున వున్న ఒక దేశంవారు ప్రయత్నం ప్రారంభించారు. ఈ సందర్భంగా వాళ్ళు డబ్బు ఆశచూపి, నన్ను తమకు సహాయకురాలుగా తీసుకున్నారు.

ఆ డాక్యుమెంటు వున్న ఇనప్పెట్టెను తెరవడం సామాన్యులెవరికీ సాధ్యం కాదనీ, అది మీ ఒక్కరివల్లనే ఔతుందనీ మాకు తెలిసింది. అందుచేత నేను మిమ్మల్ని

వలలో వేసుకోవడానికి ప్రయత్నించాను.

ట్రైన్‌లో మీకంతా నచ్చచెప్పి, నా గదికి వెళ్ళిం తర్వాత మా ముఠా నాయకుడికంతా చెప్పాను. అతను మారు వేషంలో వెళ్ళి ఆ ఇనప్పెట్టెకు కాపలా వున్న వ్యక్తిని, గూర్ఖాను అక్కడినించి తప్పించడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. వెంట క్లోరోఫారం మొదలైన మత్తుమందు సీసాలు తీసుకువెళ్ళడానికి పెట్టె లేనందున అతను నా సూట్‌కేస్ అందుకుపయోగించాడు.

తీరా ఇనప్పెట్టె తెరిచింతర్వాత ఆ కవరులో ఏముందో చూద్దామని మీరనుకోవచ్చుగా, అది వీలునామా కానప్పుడు అనుమానపడి మీరు దానిని తీసుకు వెళ్ళిపోవచ్చు. అందుచేత మీరా యింట్లోంచి బయటికిరాగానే మీ మీదపడి ఆ కవరు లాక్కోడానికి మేమే ఏర్పాట్లు చేశాం. మీకు అనుమానం కలగకుండా యేదో దొంగితనం జరిగినట్లుండడానికి మీదగ్గరున్న వాచీ, ఇతర సామాను కూడా దొంగిలింప జేశాం.

కాని, తీరా మా వాళ్ళు దొంగిలించి తెచ్చిన ఆ కవరులో తెల్లకాగితాలున్నాయి కాని, కావలసిన ముఖ్య పత్రంలేదు. ఇందులోని రహస్యమేమిటో నాకు బోధపడకుండా వుంది'' అంది మాలిని.

''నేను చెప్పనా....'' అన్నాడు రాంబాబు ఆమెకు మరింత దగ్గరగా జరుగుతూ.

''చెప్పండి'' అంది మాలిని.

''రాత్రి ఇనప్పెట్టె తెరచి కవరు తీసుకుని వెనక్కి తిరిగిన నాకు మీ సూట్‌కేస్ కుర్చీ దగ్గర కనిపించింది. దానిని నేను గుర్తించాను. అది అక్కడికెందుకు వచ్చిందా అని నాకు అనుమానం కలిగించి. మీరు చెప్పిన ప్రకారం

మీ రా గదిలోకి రావడానికి వీల్లేదు. అలాంటప్పుడు దాన్ని ఎవరు, ఎందుకు తెచ్చినట్టు? ఆలోచించినకొద్దీ ఏదో అనుమానం కలగసాగింది నాకు—"

"బహుశా, మా మనిషి ఆ పెట్టెను అక్కడ వదిలేసి, ఇనప్పెట్టె కాపలామనిషికి కాపలా కాస్తుండి వుంటాడు ప్రక్కగదిలో" అంది మాలిని.

"కావచ్చు. ఆ పెట్టె తెరచి చూశాను నేను. అందులో మీ చీరలున్నాయి. పైనున్న సంచిలో తెల్లకాగితాలున్నాయి. నాకు కలిగిన అనుమానం మూలంగా నా చేతిలో వున్న కవరులో ఏముందో అని చూశాను. అది వీలునామా కాదు. అదేదో ప్రభుత్వ పత్రమని తెలిసింది. కనుక నేను మోసగించబడుతున్నానని గ్రహించాను.

వెంటనే నాకో ఆలోచన కలిగింది. ఇంత ఏర్పాట్లు చేసిన మీరు బయటికి వెళ్ళగానే నా దగ్గరున్న కవరు తస్కరింపచేస్తారని ఊహించాను. అందుకని సూట్‌కేస్‌లోని తెల్లకాగితాలను మడిచి నా దగ్గరున్న కవరులో పెట్టాను. కవరులోని పత్రాన్ని సూట్‌కేస్ సంచిలో పడేశాను.

అనుకున్న ప్రకారం నా దగ్గరున్న కవరు దొంగిలించబడింది. కాని, అందులో తెల్లకాగితాలు మాత్రమే ఉన్నాయి. నేను తిన్నగా మీ గదికి వచ్చాను.

భోజనం చేస్తుండగా మీ మనిషి వచ్చి మీకు సూట్‌కేస్ యిచ్చి, ఆ కవరులో తెల్లకాగిదాలు మాత్రమే ఉన్నాయని, ఏదో మోసం జరిగిందని చెప్పి వెళ్ళివుంటాడు. మీరు సూట్‌కేస్‌ను టేబిల్‌మీద పెట్టి భోజనానికి వచ్చారు. అప్పటికి భోజనం ముగించిన నేను ఆ గదిలోకి వెళ్ళి సూట్‌కేస్ సంచిలోని ముఖ్యపత్రాన్ని తీసి నా జేబులో

భద్రం చేసుకున్నాను.

ఆ పత్రాన్ని ఆ ఇనప్పెట్టెలోంచి తెప్పించడానికే మన ప్రభుత్వంవారు నన్నిక్కడికి రప్పించారు. ఈ ఉదయం ప్రభుత్వశాఖ కార్యదర్శి నా కా విషయం తెలియజేశాడు. నేను జరిగిందంతా ఆయనకు చెప్పి, నా దగ్గరున్న ఆ పత్రాన్ని ఆయన కందించాను" అన్నాడు రాంబాబు.

సంతృప్తిగా నిట్టూర్చింది మాలిని.

"మీరు ఆ పత్రాన్నే కాదు. మరో వస్తువును కూడా దొంగిలించారు" అంది.

"ఏమిటది?" అతురతగా అడిగాడతను.

"నా మనస్సు" అని అతని మీదకు వాలింది, అల్లరిగా అతనివైపు చూస్తూ మాలిని.

ఆమెను పొదివిపట్టుకుని "అలాగా—ఐతే నాకు శిక్ష?" అన్నాడతను.

"నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవడమే" అందామె తన చేతుల్తో అతన్ని బంధిస్తూ.

(పదహారేళ్ళనాటి 'అపన' కథ) □

తెలివైన హంతకుడు

"ఇతడు ఎంతో తెలివిగా చాకచక్యంతో హత్యచేసి లేదని చెబుతున్నాడు-యువరానర్!" అన్నాడు పి. పి.

"ముద్దాయిని పొగడటం అంత మంచిది కాదేమో!" అన్నాడు జడ్జి.

—చాగాపురం నాగేశ్వరరావు, గద్వాల.

వసుంధర

ప్రతిసవాల్

మా అఫీసరంటే నాకెంతో గౌరవం. ఎంతో నిజాయితీ గల మనిషి ఆయన. తన క్రింది ఉద్యోగులను ఎంతో గౌరవంగా చూస్తాడాయన. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ మాట్లాడ

తాడు. అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైన విశేషం—మా ఆఫీసులో ఎవరైనా సెలవు పెడితే వారిపని ఆయనే స్వయంగా చేస్తాడు.

ఆయనలా చేయడం మాకే యిబ్బంది అనిపించి మా అంతట మేమే ముందుకు వచ్చినా ఆయన ఒప్పుకునేవాడు కాదు. నవ్వుతూ మాతో "నేనీ ఆఫీసుకు ఆఫీసర్ని. అన్ని పనులూ సక్రమంగా చూసుకోవాల్సిన బాధ్యత నాది. అందు కోసం నాకు మీకంటే చాలా ఎక్కువ జీతం ఇస్తున్నారు" అనేవాడు.

అలాంటి ఆఫీసులో పనిచేయడం నా అదృష్టం.

గ్రామ సంక్షేమార్థం ప్రభుత్వం ప్రత్యేకంగా నెల కొల్పిన ఆఫీసు మాది. పదేసి గ్రామాల కొకటి చొప్పున ఆఫీసులున్నాయి. సంజయ్‌గాంధీ ఆశయాల కనుగుణంగా ఊరంతా మొక్కలు నాటించడం, వరకట్న నిషేధాన్ని మలు పరచడమూ, రోడ్లు వేయించడం, నిరక్షరాస్యత పోగొట్టడం వగైరాలు మా ఆఫీసు పని.

మా కార్యక్రమాలెంత పగడ్బందీగా వున్నాయంటే— ఈ ప్రకారం జరిగితే పది సంవత్సరాలలో ప్రతిపల్లె ఒక చిన్న పట్నం కాగలదు.

అలాంటి కార్యక్రమాలకోసం మాలాంటి సంస్థలు నెల కొల్పే ప్రభుత్వాన్ని ఎవరు విమర్శించినా నేను విమర్శించ లేను.

నాది కాస్త ఉడుకురక్తం. తీరికసమయాల్లో యింతో అంతో రాస్తుంటాను. నేను రాసేది యెక్కువగా కవిత్వం. దేశంలో అవినీతిని పారద్రోలాలన్నది నా కవితావస్తువు. నా కవితల్ని ఎక్కువగా అభిమానించేది మా ఆఫీసరే. ఆ కారణంగా ఆయన నాకు ఆఫీసులో మంచి సీటు ఇచ్చాడు.

పంచి సీటంటే బాగా కుషన్ వున్నదని కాదు.

నేను సీట్లోంచి కదలక్కర్లేదు. ఫైల్సు పుటప్ చేయడమే నా పని. మిగతావాళ్ళందరికీ టూర్సుంటాయి. ఊళ్ళో కెళ్ళి కొనాల్సిన పనులుంటాయి. పబ్లిక్ డీలింగ్సుంటాయి.

గ్రామసంక్షేమ కార్యక్రమాల అమలుకోసం ఆఫీసరు, కొందరు ఉద్యోగులు పల్లెటూళ్ళకు వెళ్ళివస్తూండాలి. ఆ ప్రయాణాలు సుఖంగా వుండవు. టూర్ పడ్డపుడల్లా అంతా గోల పెడుతూంటారు.

అలాగే ఊళ్ళో అవీ యివీ కొనాల్సొచ్చినపుడు పని తగిలిన వాళ్ళ బాధా అంతే! వాళ్ళు టయిముకి ఇల్లు చేరలేరు.

అందరిలోకీ అదృష్టవంతుణ్ణి నేనేనంటారు. టైముకి ఆఫీసుకి వచ్చి—టైముకి ఇల్లు చేరడం ఆఫీసు మొత్తం మీద నా ఒక్కడికే సాధ్యపడుతుంది. ఎప్పుడైనా సెలవు కావాలంటే యిబ్బంది లేకుండా శాంక్షనయ్యేది నా ఒక్కడికే!

ఇలా వుండగా నాకో పెళ్ళిసంబంధం వచ్చింది. అన్నీ మా నాన్నగారికి నచ్చాయి. వెళ్ళి పిల్లని చూసుకోవాల్సి వుంది. వధువుండేది—మా పరిధిలో వున్న పదిగ్రామాల్లోనూ ఒకటి. వెళ్ళడానికి నేను చాలా ఉత్సాహపడ్డాను. ఒక్కరోజు క్యాజువల్ లీవు సరిపోతుంది కాబట్టి మరీ ముందుగా చెప్పక్కర్లేదనుకున్నాను.

రెండు రోజులు ముందుగా మా ఆఫీసరుకు చెప్పాను. ఆయన నవ్వి "మీది కట్నంపెళ్ళా? కట్నం లేనిపెళ్ళా?" అన్నాడు.

"అదేంటిసార్-మన ఆఫీసులో పని చేస్తూ కట్నమెలా తీసుకుంటాననుకున్నారు?" అన్నాను రోషంగా.

"అబ్బే—అదేంలేదులే .... కట్నం లేకుండా పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకునేవాడికి కన్నూ, కాలూ లేకపోయినా ఆడ పిల్లలు వచ్చి క్యూలో నిలబడతారు. అలాంటప్పుడు అన్నీ బాగున్న నీకు పల్లెటూరి పిల్లెందుకు? హాయిగా ఏ పట్నం పిల్లనో చేసుకోక ...." అన్నాడాయన.

"ఏమోసార్—మా నాన్నగారికి అన్నీ వచ్చాయి. ఇంక పిల్ల నాకు నచ్చడమే తరవాయి" అన్నాను మొహ మాటంగా.

"ఇంతకీ యిదంతా యెందుకు చెబుతున్నాననుకుంటు న్నావ్? ఆఫీసులో వర్కు చాలా హెవీగా వుంది. రెండు నెల్లపాటు ఎవరికీ దేనికీ సెలవు యివ్వరాదని ఉత్తర్వు. నీ మటుక్కు నీకు ఒక్కరోజు క్యాజువల్ లీవు కదా అన్పించ వచ్చు. కానీ ఇదివరలో ఇలాంటివి నీకెన్నోసార్లు యివ్వ లేదు చెప్పు!" అన్నాడాయన.

విధిలీలలు విచిత్రాలంటే యిదేనేమో! గతంలో సినిమా చూడ్డానికి కూడా క్యాజువల్ లీవు దొరికింది. ఇప్పుడు పెళ్ళిచూపులంటే దొరకడంలేదు.

"కంగారుపడకోయ్—పెళ్ళివారికి కబురుపెడితే వాళ్ళు పిల్లను యిక్కడికే తీసుకొచ్చి మరీ నీకు చూపిస్తారు. అయినా నువ్వు పల్లెటూరి పిల్లను చేసుకోవడం నా కిష్టం లేదు...."

గ్రామ సంక్షేమార్థం వెలసిన ఆఫీసుకు అధికారి అయుండీ ఆయనలా గనడం నాకు నచ్చలేదు. అయితే ఆయన అప్పుడప్పుడు నాతో జోక్ చేస్తూంటాడు. ఒకో సారి యేది జోకో, యేది నిజమో తెలియదు. అందుకని అప్పటికి ఊరుకున్నాను.

మా ఆఫీసరు చెప్పినట్లే జరిగింది. పెళ్ళివారు పిల్లను

మా యింటికి తీసుకుని వచ్చారు. నేనామెను చూశాను. పేరు లలిత. చాలా అందంగా వుంది. ఆమెకు నేనే తగ నేమో అనిపించి ఆ మాటే పైకి అనేశాను కూడా. అలా అన్నప్పుడు లలిత అందంగా సిగ్గుపడింది. మా యింట్లో వాళ్ళకు మాత్రం చాలా కోపం వచ్చింది.

కాబోయే మామగారు సర్దేస్తూ-"అబ్బాయి హృదయం విశాలమైనది. ఈ సంబంధం కుదిరితే అదృష్టమంతా మా అమ్మాయిదే!" అన్నాడు.

పెళ్ళివారు వెళ్ళిపోయారు. నాకు పిల్ల నచ్చిందని చెప్పాను. నాన్నగారు నెమ్మదిగా నాకు చెప్పారు—ఆయన కట్నమిస్తా నంటున్నాడని.

నేను ఎగిరిపడ్డాను.

"కట్న మివ్వకపోతే ఆయనకు అవమానమటరా—ఊళ్ళో తలెత్తుకుని తిరగలేడుట. బాగా వున్నవాడు. ఆడపిల్లల తలిదండ్రుల్ని దోచడం తప్పుగానీ—శక్తి వుండి యిచ్చేవాళ్ళ దగ్గర తీసుకోవడం తప్పుకాదు—" అంటూ నాన్నగారు నచ్చజెప్పబోయారు.

నేనేమీ వినలేదు. అందరికీ ఖచ్చితంగా ఒక్కటే చెప్పాను. "ఆ గ్రామం మా ఆఫీసు పరిధిలోకి వస్తుంది. అక్కడ జరిగే పెళ్ళిళ్ళన్నింటికీ మా ఆఫీసు ఆమోదం కావాలి. ఆ పెళ్ళిలో కట్న కానుకల ప్రసక్తి లేదని మా ఆఫీసరు సర్టిఫికెట్టివ్వాలి. అది మీకు వస్తేగానీ ఈ పెళ్ళి జరుగదు. మా ఆఫీసరు చండప్రచండుడు. గుర్తుంచుకోండి!"

తర్వాత అమ్మా, నాన్నా చల్లబడిపోయారు.

వివాహం నిశ్చయమయ్యాక ఒకసారి ఆ గ్రామం వెళ్ళాను. ఆ ఊళ్ళో మా మామగారు చాలా పలుకుబడి వున్న

వాడు. ఇయన యిల్లు పళ్ళెటూళ్ళో వున్నప్పటికీ అన్ని ఆధునిక సదుపాయాలతోనూ అద్భుతంగా వుంది. అలాంటిళ్ళు ఆ ఊళ్ళో మరి మూడు మాత్రమే వున్నవట. అందులో వొకటి పంచాయితీబోర్డు ప్రెసిడెంటుది.

మా మామగారిల్లు,ఆయన పొలాలు నన్నాకర్షించలేదు. ఏ మూలనుంచో నన్ను చూడాలని కుతూహలపడే విశాల నేత్రాలూ, తన వునికిని నాకు తెలియబర్చాలనే తాపత్రయంలో కదిలిన చేతుల గాజుల గలగలలూ, తను నా కంట పడుతున్నానన్న సిగ్గుతో వెనుదిరిగి పరుగిడినప్పు డయ్యే గజ్జెల సవ్వడలూ—నా హృదయాన్ని చలింపజేస్తున్నాయి. ఈ లలిత ఎప్పుడు నా జీవిత భాగస్వామిని అవుతుందా అని ఆత్రుత పడేలా చేశాయి.

నేను ఫలానా ఆఫీసులో పని నేస్తున్నానని తెలిసి ఊరి ప్రెసిడెంటుగారు నన్ను చూడ్డానికి వచ్చాడు.

“మీ ఆఫీసరుగార్ని అడిగానని చెప్పండి. ఈ మధ్య బొత్తిగా ఇటువైపు రావడం మానేశారు....ఓసారి రమ్మన్నానని చెప్పండి—” అన్నాడాయన. మా ఆఫీసరు నాయన అదే పనిగా పొగుడుతూంటే నాకు చాలా గర్వం కలిగింది. అలాంటివాడు నూటికో, కోటికో ఒకడుంటాడని ఆయన అన్నాడు.

ప్రెసిడెంటుగారు వచ్చివెళ్ళేక నన్నావహించిన లలిత మైకం కాస్త వదిలింది. అప్పుడు నేను మా ఆఫీసు ద్వారా ఆ గ్రామానికి జరిగిన బాగోగులు తెలుసుకోగోరాను.

మామగారు పెదవి విరిచి—“ఏమో బాబూ—మీ ఆఫీసరెప్పుడొచ్చినా ప్రెసిడెంటుగారింట్లో దిగుతాడు. వాళ్ళిద్దరూ ఏమేమో మాట్లాడుకుంటారు. ఊరి కింతవరకూ ఏమీ జరుగలేదు—....” అన్నాడు.

"ఏమీ జరుగలేదా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా. మా ఆఫీసు ప్రారంభించి రెండేళ్ళు కావస్తోంది. మా పరిధిలో వున్న ప్రతి గ్రామంలోనూ ఎంతో కొంత పని ప్రారంభించి వుండాలి. ఈ విషయాలలో నాకేమీ నిమిత్తం లేక పోయినా ఈసారి వెళ్ళినపుడు తెలుసుకోవాలి.

"ఊళ్ళో తారురోడ్లు వేస్తామని—రోడ్లంతా కంకర వేసి—పట్టి పోశారు. వానకు మట్టి కరిగిపోయింది. ఇప్పుడు జనాలకు చాలా యిబ్బందిగా కూడా ఉంటోంది. పల్లెటూళ్ళలో కాళ్ళకు జోడు వేసుకునే జనాలు చాలా తక్కువ. పూర్వమున్న మట్టిరోడ్లే బాగుండేవి. జనం ఈ రోడ్లను తిట్టుకోని క్షణముండదు...." అన్నాడు మామ గారు!

"ప్రభుత్వ వ్యవహారాలిలాగే వుంటాయండీ—అన్నింటికీ సగం సగం సాంక్షనిస్తారు. మీ ఊరికి త్వరగా తారు రోడ్లు పడేలా నేను చేయగలను—" అన్నాను.

ఈ మాటకు మామగారు పెద్దగా చలించినట్లు కనబడదు.

ఆ ఊరి పేరు చెప్పి ఈ రోడ్డు మినహాయిస్తే ఇంకేమీ జరుగలేదని తెలిసింది. ఏదో ఒక పని మొదలయింది గదా అని నేను సంతోషించాను. ఆ రోడ్లను చూశాక నా సంతోషం నిలవలేదు. బూట్లతో నడవడమే ఎంతో కష్టంగా వుందక్కడ. ఊళ్ళోకి వచ్చేటప్పుడయితే ఆ రోడ్లు మా ఆఫీసు కారణంగా వచ్చినవని నాకు తెలియదు. అందువల్ల ఎక్కువగా బాధపడలేదు.

ఇంతకీ అక్కడ జరిగిన దేమిటంటే ఊళ్ళో ఎవ్వరూ ఆ రోడ్లమీద నడవడంలేదు. వాటికి పక్కగా సన్నని కాలి బాట యేర్పరుచుకున్నారు. అందులోంచే మనుషులూ,

సైకిళ్లూ, ఆఖరికి పశువులుకూడా పోతున్నాయి. రెండెడ్ల బళ్లు లాంటివి తప్పక వాటి మీద ప్రయాణం చేస్తున్నాయి.

2

మర్నాడు నేను తిరిగి ఆఫీసుకు వెళ్ళగానే ఈ రోడ్ల గురించి తోటి క్లర్కును అడిగాను. అతను చాలా సీరియస్‌గా—"ఆ ఊరికి తారురోడ్డు వేయకపోవడ మేమిటి, వేశాం—" అన్నాడు.

నే నాశ్చర్యంగా—"నేను స్వయంగా చూశాను. అక్కడ తారురోడ్డు లేదు. జనం చాలా యిబ్బంది పడుతున్నారు—" అన్నాను.

అప్పుడు అతను నవ్వి—"పల్లెటూళ్ళ సంగతి మీకు తెలియదండీ—ఎలాంటి రోడ్డైనా ఇట్టే పాడయిపోతాయి. ఆ రెండెడ్ల బండ్లూ, ఎద్దుల్లాంటి మనుషులూ—అసలు మన నేషనల్ హైవేస్‌కే దిక్కులేదు—ఈ రకం రవాణావల్ల. ఇంక పల్లెటూరిలోపల రోడ్ల సంగతి చెప్పాలా? మెయింటినెన్స్ తెలియనివారికి తారురోడ్లు వేస్తే ఇలాగే జరుగుతుంది—" అన్నాడు.

నాకు పంచతంత్రంలోని ఇనుమును ఎలకలు తినేశాయన్న కథ గుర్తుకొచ్చింది. ఎక్కడా తారువేసిన సూచన లేదు. వేశామని అతనంటున్నాడు.

నేను ఆఫీసరుని కలుసుకున్నాను: జరిగింది చెప్పాను.

"ఇలా మన ఆఫీసులో ఒకర్నొకరు అనుమానించడం నాకు నచ్చలేదు. అసలు నువ్వా ఊరు ఎప్పుడెళ్ళావ్?" అనడిగాడాయన.

"వరుసగా నిన్నా, మొన్నా సెలవలొచ్చాయి గదా!" అన్నాను.

"ఆ ఊరికి తారురోడ్లు వేసినమాట నిజం. నీ మామగారలా యెందుకన్నాడో నాకు తెలియదు. ఇలా వేయగానే అలా పాడైపోయాయి. మళ్ళీ కొత్తరోడ్లకి శాంక్షన్‌కోసం రాశాం...." అన్నాడు ఆఫీసరు.

"మన ఆఫీసు ప్రారంభించి యింకా రెండేండ్లు పూర్తి కాలేదు. ఆ రోడ్లు వేయించి ఏడాది కూడా అయుండదు. ఏడాది కూడా తారురోడ్డు నిలవలేదంటే యెవరూ నమ్మరు. ఇందులో ఏదో తిరకాసుంది. మీరు విచారించాలి సార్! ఒకవేళ తారురోడ్డు ఏడాది నిలబడ లేదంటే ఆ లోపం ప్రజలది కాక రోడ్డుదని నా నమ్మకం. నాలుగుకాలాలపాటు నిలిచే మరో రోడ్డు వేయించే ఏర్పాటు చేయాలి. మళ్ళీ తారురోడ్డే వేయించి ఏం లాభం?" అన్నాను.

ఆయన తాపీగా నవ్వి—"నువ్వు కుర్రాడివి. ఇంకా నీకేమీ తెలియదు. ఓసారి తారురోడ్డు వేశాం. జనం సరిగ్గా వాడక దాన్ని పాడుచేసుకున్నారు. అందువల్ల ఇబ్బంది పడుతున్నారు. వాళ్ళకిప్పుడు బుద్ధి వచ్చింది. ఇంకోసారి తారురోడ్డు వేశామంటే పాడుచేసుకోరు. అదీ సంగతి!" అన్నాడు.

"తారురోడ్డు వేశామనీ—దాన్ని ప్రజలే పాడు చేసుకున్నారనీ—మీరు నమ్ముతున్నారా సార్!" అన్నాను.

"నమ్మక పోవడాని కిందులో యేముంది? నేను స్వయంగా అమలుజరిపిన కార్యక్రమా లివి!" అన్నాడు ఆఫీసర్.

ఆఫీసరిలా అనగానే నాకు తల తిరిగిపోయింది. వెనకా ముందూ ఆలోచించకుండా—"మన మేదో చేశామని నమ్మితే సరిపోయిందా సార్—ఆ ఊరి ప్రజలు కూడా నమ్మాలి గదా!" అన్నాను.

"నమ్మితే మనకేం? నమ్మకపోతే మనకేం?" అన్నాడు ఆఫీసరు.

"మా ఊళ్ళో తారురోడ్డు వేయలేదని వాళ్ళు ప్రభుత్వానికి పిటిషన్ పెడితే?" అన్నాను అది నేనే చేయగలనన్న బెదిరింపును ధ్వనింపజేస్తూ.

"పిటిషన్ ఎవరు పెడతారుట!" అన్నాడాయన అర్థం కానట్లు.

"గ్రామ పౌరులు...."

"ఆ గ్రామ పౌరులకో ప్రతినిధి వున్నాడు తెలుసా....?"

"ఎవరు?"

"పంచాయతీబోర్డు ప్రెసిడెంటు!"

నేను మాట్లాడలేదు.

"ప్రెసిడెండుగారి మాట కాదని ఆ ఊళ్ళో ఎవ్వరూ బ్రతకలేరు. ఎవరు పిటిషన్ పెట్టాడో బైటపడితే— తప్పుడు ఫిర్యాదు చేసినందుకు జైల్లో ఉంటాడు-" అన్నాడు ఆఫీసరు.

"అయితే?" అన్నా న్నేను.

"ప్రెసిడెంటుగారు తారురోడ్లు వేయడం చూశారు...."

అంటే ప్రెసిడెంటూ, మా ఆఫీసరూ లాలూచీ అన్న మాట. తారురోడ్డు వేయకుండా వేశామని మళ్ళీ దాని రిపేరుకు శాంక్షన్ సంపాదిస్తున్నారు ఇద్దరూ కలిసి. ఇందులో ఒకరు ప్రభుత్వ ప్రతినిధి. ఇంకొకరు ప్రజా ప్రతినిధి. ఇద్దరూ కలిసి అవినీతికి పాల్పడితే ప్రజల్ని కాపాడుగలవా రెవ్వరు?

ఏమనాలో తెలియక—"ఆ గ్రామంలో ఇంకా వన మహోత్సవం కూడా ప్రారంభించలేదు?" అన్నాను.

ఆఫీసరు అదోలా చూసి—"భలేవాడివే—ఆ ఊళ్ళో మొత్తం వెయ్యి మొక్కలు వేశాం...." అన్నాడు.

"అలాంటిదేమీ జరగలేదన్నారే అక్కడ!" అన్నాను మళ్ళీ ఆశ్చర్యపడి.

"కృతఘ్నులు. వాళ్ళెందుకంటారూ? నేనూ, ప్రెసిడెంటుగారూ స్వయంగా దగ్గరుండి ఆ మొక్కలు పాతించాము. ప్రతి మొక్కకూ అందంగా పళ్ళేలు కట్టించి—చుట్టూ ఇటికలతో బౌండరీ కట్టించాం. నెల్లాళ్ళపాటు ఎరువులు కూడా వేయించాం. దీనికి బోలెడు ఖర్చు కూడా అయింది. నువ్వు చూడాలనుకుంటే ఆఫీసులో అందుకు సంబంధించిన వివరాలన్నీ ఉన్నాయి—"అన్నాడు ఆఫీసరు.

"ఆఫీసులో వివరాల సంగతి అటుంచండి. నేనా ఊరికి వెళ్ళి వచ్చానుగదా. ఎక్కడా మొక్క నాటిన సూచన కూడా కనిపించలేదు—" అన్నాను.

ఆఫీసరు నావంక చూసి నవ్వి—"ఆ సంగతి నాకూ తెలుసు!" అన్నాడు.

"ఇదంతా అవినీతియేనా?" అన్నాను అప్రయత్నంగా.

ఆఫీసరు కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి—"ఎంతమాటన్నావ్? అవినీతా? అది ఈ ఆఫీసులో వినబడడానికి నే నంగీకరించని మాట........"

"మరయితే ఏం జరిగిందంటారు?"

"ఆ ఊళ్ళో ఒక్క మొక్క కూడా బ్రతకలేదు...." అన్నాడాయన తాపీగా.

ఏమనాలో తెలియలేదు నాకు. ఒకటి కాదు, రెండు కాదు....వెయ్యి మొక్కలు. మొక్క ఖరీదు రెండ్రూపాయలనుకుంటే రెండువేలు. ఆ మొక్కలచుట్టూ పళ్ళాలు.

ఇటిక బౌండరీలు. నెల్లాళ్ళపాటు ఎరువులు. వీటన్నింటికీ కనీసం పాతికవేలయినా అవుతుందేమో! వీటిలో ఒక్కటి కూడా జరగలేదు. డబ్బు మాత్రం ప్రభుత్వానికి ఖర్చయింది. ప్రభుత్వానికి డబ్బెక్కడిది? ప్రజలే యిస్తారు. అంటే ప్రజల డబ్బు వృధా అయింది.

ఇది చాలా దారుణమనిపించింది నాకు. మా ఆఫీసరు మీద వున్న సదభిప్రాయమంతా పోయింది నాకు. ఆయన చాలా తెలివైనవాడని గ్రహించాను నేను.

ఈ ఆఫీసులోనే పనిచేస్తూ యిక్కడి అన్యాయాన్ని ఒక్కటి కూడా తెలుసుకోలేకపోతున్నాను నేను. అంటే అదంతా ఈయన గొప్పతనమే! నేనెలాంటివాడినో తెలుసుకుని నాకు పబ్లిక్ డీలింగ్సులేని సీటు వేశాడు. నాచేత పొరపాటున కూడా ఇతరుల పని చేయించలేదు.

అంతేకాదు. ఆయన ప్రతి విషయాన్నీ స్వయంగా చూసుకుంటూ తన గురించి పదిమందికీ తెలియకుండా జాగ్రత్తపడుతున్నాడు. ఆయనకు ప్రతిక్లర్కుతోనూ లావాదేవీలున్నాయి. కానీ యే యిద్దరు క్లర్కులనూ కలిపి పని చెయ్యనివ్వడాయన. అందర్నీ విడి విడిగానే వుంచి అందరిపైనా పెత్తనం చెలాయిస్తూ అవినీతిని కొనసాగిస్తున్నాడు.

కానీ నేనేమి చేయగలను?

ఆఫీసరుమీద పిటిషన్ పెడదామంటే ఆయన ఆయువు పట్టును చేతిలో పట్టుకుని కూర్చున్నాడు. ఆ గ్రామం పంచాయతీ బోర్డుని కాదని నేనేం చేయగలను?

"ఇది చాలా అన్యాయం సార్!" అన్నాను బాధగా.

"మిస్టర్ కాంతారావ్! నువ్వు బెంగపడకు. ఈదేశంలో ఇది మామూలే! నీకంటే పెద్ద ఆశయాలతో నే నుద్యోగంలో ప్రవేశించాను. కానీ జీవితమంటే ఏమిటో త్వర

గానే అర్థం చేసుకున్నాను. అవినీతి పెద్దపులి వంటిది. తుపాకీ లేకుండా ఆ పులిని వేటాడమని మావంటి వారికి ఉద్యోగం ఇస్తున్నారు. మేమెలాగో కష్టపడి ఆ పులిమీదకు చేరుకుంటున్నాం. దానిమీదే సవారీచేసి ప్రాణాలు కాపాడుకుంటున్నాం. క్రిందకు దిగామో కబళించబడతాం. దిగకుండా ఎన్నంతసేపూ సవారీ అయితే చేయగలం కానీ—పులిని మేము కోరే దారిలో నడిపించలేం. మధ్యలో పులి ఏ లేడినయినా చంపి తింటే అది తినగా మిగిలినది తిని బలాన్ని సంతరించుకుంటాం. నేనయినా అంతే—నువ్వు అయినా అంతే—ఇది తప్పదు...." అన్నాడు ఆఫీసరు.

అప్పుడు నేను ఆఫీసరు కళ్ళలో నిజంగానే దిగులును చూశాను. ఆయన నిజంగానే అసహాయు డనిపించింది. లేదా మహానటుడయి వుండాలి.

ఆయనకు నేనంటే అభిమానం. ఆయన గ్రామ పరిస్థితులు వివరించి చెప్పాడు. అక్కడ రాజకీయాలు బాగా ప్రబలిపోయాయట. అవినీతి పెచ్చుమీరి పోయిందట. తుఫాన్వస్తే ఒకపర్యాయం అరటితోటలున్న వారందరికీ ప్రభుత్వం నష్టపరిహారం ఇచ్చిందట. అది కేవలం వరి మాత్రం పండించే రైతుదగ్గర్నుంచి, ఒక్క సెంటు భూమి లేనివాళ్ళకుకూడా ముట్టిందట. ఇలాంటి స్వల్ప లాభాల కోసం గ్రామప్రజలు పంచాయతీబోర్డు ప్రెసిడెంటు లాంటి వారికి అధికారమిచ్చి ఆ తర్వాత ఎన్నో మంచి సదుపాయాలు పోగొట్టుకుంటున్నారట. గ్రామాధికారుల సహకారం లేనిదే అక్కడ సంక్షేమ కార్యక్రమాలు నడిపించడము అసాధ్యమట!

ఆఫీసరు చెప్పిందాన్ని బట్టి నాకు అర్థమయిందేమిటంటే లలిత గ్రామం పంచాయతీ అధ్యక్షుడు పరమ స్వార్థపరుడు.

ఆయన సూచించిన ప్రకారం మా ఆఫీసరుకు నడుచుకోక తప్పలేదు.

మరోసారి మా మామగారు మా ఇంటికి పెళ్ళిముహూర్తాల గురించి మాట్లాడడానికి వచ్చారు. నే నాయనకు రోడ్ల గురించి. మొక్కల గురించీ చెప్పి—"ఇదంతా మీ ప్రెసిడెంటు మూలంగా జరిగిందట. ఫిర్యాదు చేస్తారా—" అనడిగాను.

"మాకెందు కొచ్చిన గొడవ—ఊళ్ళో రాజకీయాల్లో తలదూర్చడం నా కసలే ఇష్టముండదు" అన్నాడాయన.

"ఇంత అన్యాయాన్ని చూస్తూ సహిస్తారా?"అనడిగాను.

"మా ప్రెసిడెంటుకు వ్యతిరేకంగా మాట్లాడినవాడు మసైపోతాడు. అన్యాయం అనుకునేందుకు మా కొచ్చిన నష్టమేముంది? రోడ్లెప్పుడూ బాగోలేవు. ఇప్పుడూ బాగోలేవు. మొక్కలు అప్పుడూ లేవు. ఇప్పుడూలేవు. వీటి పేరు చెప్పి ఓ పదిమంది బాగుపడితే అందుకు మేము సంతోషించాలిగానీ బాధపడడ మెందుకు?" అన్నాడాయన.

నే నింకేమీ మాట్లాడలేదు.

ఆ తర్వాత నెలరోజులకు ఆ గ్రామంలోనే నాకూ, లలితకూ వివాహం జరిగింది. వివాహానికి మా ఆఫీసరూ వచ్చాడు. ఆ గ్రామ పంచాయతీ అధ్యక్షుడూ వచ్చాడు. ఇద్దరూ కూడా నాకు మంచి బహుమతులిచ్చారు. వాళ్ళ బహుమతు లందుకున్నప్పుడు నాకు వళ్ళంతా కంపరమెత్తినట్లయింది. ప్రజల డబ్బును అన్యాయంగా కాజేసి— అందులో కొంత ఈ బహుమతికోసం వినియోగించారు. వారి పాపంలో కొంత నాకూ చేరింది.

లలిత కాపురానికి వచ్చేక కొంతకాలంపాటు ఇతర విషయాలన్నీ మర్చిపోయాను. దాంపత్యపు తొలిరోజు లెంతో

మధురంగా వున్నాయి. వేరే విషయాల గురించి ఆలో చించడానికి నా మనసు ఇష్టపడడం లేదు.

3

కొన్నాళ్ళయ్యేసరికి నా చెల్లెలు శాంతకు పెళ్ళి సంబంధ మొచ్చింది.

వరుడు అందగాడు. విద్యాధికుడు. మంచి ఉద్యోగంలో వున్నవాడు. ఆస్తిపరుడు. శాంతకు ఈడూజోడూగా వున్నాడు.

అంతా బాగానేవుంది. కానీ అతగాడు కట్నం అడుగు తున్నాడు.

"పదిహేను వేలేకదా-ఇచ్చేద్దాం" అంటారు నాన్నగారు.

"ఆ వరుడికున్న అర్హతలతో పోలిస్తే పదిహేనువేలు కారుచౌక. ఇది శాంత అదృష్టం" అంటోంది అమ్మ.

"కట్నం ఎక్కువా, తక్కువా అన్నదికాదు. అసలు కట్నం అనేది తప్పు. దాన్ని రూపు మాపడానికే మా ఆఫీసు వెలసింది" అన్నాను నేను.

"అయితే ఈ సంబంధం చెడిపోతుంది" అంది అమ్మ.

"కట్నంకోసం ఈ సంబంధం చెడిపోతే ఆ పెళ్ళి కొడుక్కు ఇంకెక్కడా పెళ్ళి సంబంధం కుదరకుండా చేస్తాను. వాణ్ని అహర్నిశలూ వేటాడి జైలుపాలు చేస్తాను" అన్నాను.

"మధ్య నీ బోడిపెత్తన మేమిటి—నా కూతురు. నా యిష్టం. నేను కట్నమిచ్చు కుంటాను. నీ సాయం నా కక్కరలేదు—" అన్నారు నాన్నగారు.

"మా ఆఫీసునుంచి సర్టిఫికేట్ రాకుండా ఈ పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుంది?" అన్నాను నేను. ఆ సర్టిఫికెట్ లేకుండా పెళ్ళి జరిగితే కట్నం పుచ్చుకున్నారని ఎవరయినా ఫిర్యాదు

చేయవచ్చు. సర్టిఫికెట్ వుంటే కట్నం పుచ్చుకోలేదనే లెక్క. ఇంక పిటిషన్‌లకు అవకాశముండదు. నా పెళ్ళికి నేను సర్టిఫికెట్ తీసుకున్నాను.

సర్టిఫికెట్ ఇవ్వడానికి ఎన్నో తనిఖీలున్నాయి. పెళ్ళి నిశ్చయమై—జరిగేనాటివరకూ వరుడి తండ్రియింట వెయ్యి రూపాయలకు మించిన వస్తువుల కొనుగోలు జరుగరాదు. అంతవరకూ వరుడితండ్రి యింటవున్న వస్తువులన్నీ స్వార్జితమో, పిత్రార్జితమో అన్న నిర్ధారణ వుండాలి. బ్యాంకు అకౌంట్లలో చెప్పుకోదగ్గ చేర్పులుండరాదు. ఇవన్నీ మా ఆఫీసరు పరీక్షచేసి వివాహమైన ఆర్నెల్ల వరకూ కూడా నిఘావుంచుతాడు. అప్పుడు సర్టిఫికెట్‌ను కన్‌ఫర్మ్ చేయడం కూడా జరుగుతుంది. ఒకసారి సర్టిఫికెట్ కన్‌ఫర్మ్ అయినాక వధువుతరపు వారినుంచి యెటు వంటి ఫిర్యాదువచ్చినా వరుడితరపు వారిపై కఠినంగా చర్య తీసుకోబడుతుంది. ఆ వరుడుకి విడాకులు కోరే అవకాశం కూడా వుండదు.

ఈ సర్టిఫికెట్ ఎందరికో వరప్రదాయినిగా వుంది.

నాన్నగా రేమనుకున్నారో తెలియదు. కానీ పెళ్ళి ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. క్రమంగా పెళ్ళి ముహూర్తం కూడా నిశ్చయమయింది. వరుడికి కట్నంలో కొంతభాగం ముట్టినట్లు నాకు అనుమానం వచ్చింది. అమ్మదగ్గర కదిపాను.

“ఏమో—నాకు తెలియదు. నాన్నగారి నడుగు—” అంది అమ్మ.

ఆయన్నే అడిగాను.

“మీ ఆఫీసునుంచి సర్టిఫికెట్ తీసుకున్నాను లేవోయ్—” అన్నారాయన.

సర్టిఫికెట్ తీసుకున్నారనగానే నేను తృప్తి చెందాను.

అయితే నాన్నగారు నా మాటలకు విలువనిస్తున్నారన్నమాట!

పెళ్ళయిన పర్వాడే వరుడికి నాన్నగారు రిఫ్రిజిరేటరు కొనిచ్చారు. ఆ తర్వాత కొద్దినెలలకు ఆషాడపట్టీ పేరుచెప్పి వెయ్యిరూపాయ లిచ్చారు.

ఇవన్నీ చూస్తూ నా కడుపు మండిపోయింది. ఆర్నెల్ల తర్వాత మా రేజి సర్టిఫికెట్ కన్‌ఫర్మ్ అయినప్పుడు నా కుడుకుమోత్తనం వచ్చింది.

"ఇదేంటి సార్! ఇలా చేశారు...." అన్నాను.

"చూడు కాంతారావ్! ఎరనుచూసి చేప గాలానికి తగులుకుంటే అది చేప తప్పని అనుకోను. కానీ తను కూర్చున్న చెట్టుకొమ్మనే నరుక్కొని నేలమీదకు దిగాలనుకునే వారికోసం నువ్వూ, నేనూ ఏం చేయగలం?" అన్నాడు ఆఫీసరు.

"అంటే—ఈ వరకట్న దురాచారం మనవల్ల పోదా?" అన్నాను.

"మనవల్ల వరకట్నానికి ఆదనంగా మరో ఖర్చు పెరిగింది—" అన్నాడు ఆఫీసరు.

"ఏమిటది?" అన్నాను.

"మన ఆఫీసునుంచి సర్టిఫికేట్ పొందడంకోసం ఆడపెళ్ళివారిచ్చే లంచం—"

"ఏమిటీ—ఇంత అన్యాయమా? ఆ సర్టిఫికెట్ కోసం మా నాన్న మీకు లంచమిచ్చాడా?" అన్నాను.

"మీ నాన్నగారే కాదు—ఏడాదిక్రితం మీ మామగారు కూడా యిచ్చారు—" అన్నాడు ఆఫీసర్!

చెట్టు దిగడానికి కొమ్మ నరుక్కోవాలనుకునే యీ ప్రజల్ని ఏ ప్రభుత్వం కాపాడగలదు? ఏ శాసనాలు రక్షించగలవు?

□

బొమ్మిడి అచ్చారావు

అమ్మాయి తప్పిపోయింది

ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ తనముందు కూచునివున్న వ్యక్తి వంక జాలిగా చూశాడు.

"మీ అమ్మాయి తప్పిపోయిందని మీకు నమ్మకంగా ఎప్పుడు తెలిసింది?" అడిగాడు కైలాష్.

"మామూలుగా సాయంత్రం స్కూలునుంచి యింటికి వచ్చేది. సాయంత్రం ఆరుగంటల లోపలే వచ్చేది. నిన్న రాత్రి ఎనిమిది దాటినా రాలేదు. స్కూల్లో ఏదయినా ప్రోగ్రాం వుందేమోనని, ఆలస్యం అయిందని అనుకున్నాం. పదయినా రాలేదు. నాకు అనుమానం వచ్చి స్కూలుకి వెళ్ళాను. స్కూలు మామూలుగా అయిదుగంటలకే మూసేసినట్లు తెలిసింది" అతను ఓ క్షణం ఆగాడు.

కైలాష్ వింటున్నాడు.

"అమ్మాయి స్నేహితురాళ్ళని అందర్నీ ఎంక్వయిరీ చేశాను. అయిదు దాటాక ఆమెను చూసినవాళ్ళు లేరు. రాత్రంతా వెతుకుతూనే వున్నాము, తలోదారినా. కాని అమ్మాయిజాడ కనిపించలేదు. తెల్లవార్తూనే మీ దగ్గరికి వచ్చాను" అన్నాడు.

"మీ పేరు?" అడిగాడు కైలాష్.

"దశరథరామయ్య" అతను చెప్పాడు.

"అన్నట్టు మీ బంధువుల యిళ్ళలో వాకబు చేశారా?"

"చేశాను. మాకు చెప్పకుండా అమ్మాయి బంధువుల యిళ్ళకి కూడా వెళ్ళదు. ఎవరింటికీ వెళ్ళలేదని తెలిసింది."

"మరోలా అనుకోకండి. మీ అమ్మాయికి బోయ్ ఫ్రెండ్స్ ఎవరయినా వున్నారేమో తెలుసుకున్నారా?"

దశరథరామయ్య విసుగ్గా చూశాడు కైలాష్‌వంక.

"మా అమ్మాయి వయసెంతనుకొంటున్నారు? పదినిండి పదకొండేళ్ళు వచ్చాయి. ఆరో తరగతి చదువుతోంది."

"అయామ్ సారీ! ముందుగా మీ అమ్మాయి గురించిన వివరాలు రాసుకోక పోవడంవల్ల పొరపాటు జరిగింది. దయచేసి వివరాలు చెప్పండి. అమ్మాయి పేరు, వయసు,

నిన్న యిల్లు వదిలిన సమయం, ఇల్లు విడిచేటప్పుడు వేసు కున్న దుస్తుల వివరాలు, వగయిరా....'' కైలాష్ కాగితం కలం పట్టుకుని సిద్ధంగా కూచున్నాడు.

దశరథరామయ్య చెప్పాడు.

''అమ్మాయి పేరు కోమల. వయసు చెప్పానుగా, పద కొండేళ్ళు. చామన ఛాయ. ఎత్తు నాలుగడుగు లుండొచ్చు. నిన్న ఉదయం తొమ్మిదింటికి యిల్లువదిలి వెళ్ళింది. మున్సి పల్ గరల్స్ హైస్కూల్లో ఆరోతరగతి చదువుతోంది. మధ్యాహ్నం భోజనానికి రావటానికి టైం చాలదని కారి యర్ వెంట తీసుకుపోతుంది. నిన్న స్కూల్‌కి వెళ్ళిన సమయానికి కనకాంబరం రంగు జాకెట్టు, ఊదారంగు పరికిణీ వేసుకుంది. అది వాళ్ళ స్కూల్‌డ్రస్సు, చెవులకి బంగారు దుద్దులు, మెళ్ళో ఒంటిపేట బంగారు చెయిన్ వున్నాయి'' అన్నాడు దశరథరామయ్య.

కైలాష్ జాగ్రత్తగా నోట్ చేసుకుని, ''మీ చిరు నామా చెప్పండి'' అన్నాడు.

''నంబరు 27/4, వినాయక జంక్షన్, కాకినాడ-1.''

''ఇంకో విషయం. మీ అమ్మాయి ఫోటో ఏదయినా తెచ్చారా?''

''విడిగా తీయించుకున్న ఫోటోలేమీ లేవు. ఇదిగో మా ఫామిలీ ఫోటో. ఆర్నెల్లక్రితం తీయించుకున్నాం. ఈ ఎడమపక్క నిల్చున్న పాప'' చెప్పాడు దశరథరామయ్య ఓ కేబినెట్ సైజు ఫోటో కైలాష్ కిస్తూ.

''అలాగే. ఎంక్వయిరీ చేస్తాం. వివరాలు తెలియగానే మీకు తెలియపరుస్తాం'' అన్నాడు కైలాష్.

దశరథరామయ్య బరువుగా అడుగులు వేసుకుంటూ బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ ఫోన్ యెత్తి ఎవరెవరికో అదే శాలు జారీ చేశాడు.

2

ఫోన్ గణగణ మోగింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ రిసీవర్ ఎత్తి, "హల్లో క్రయిం బ్రాంచ్ యిన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ స్పీకింగ్" అన్నాడు.

అవతలినించి సార్జెంట్ రామం గొంతు వినిపించింది.

"సార్! మనం వెతుకుతున్న అమ్మాయి దొరికింది."

"ఎక్కడ? ఎప్పుడు?" ఆత్రంగా ప్రశ్నించాడు కైలాష్.

"జగన్నాధపురం వంతెనమీద నించునివుంది. క్రింద ప్రవహిస్తోన్న నీళ్ళవంక దీక్షగా చూస్తోంది. కనకాంబరం రంగు జాకెట్టు బాగా దుమ్ముకొట్టుకుపోయి వుంది. ఊదా రంగు పరికిణీ, అదికూడా బాగా మాసిపోయివుంది. ముఖ కవళికల్ని బట్టి గుర్తుపట్టాను. మీ దగ్గిరి ఫోటో చూశానుగా, ఆ అమ్మాయే!"

"నువ్వు ఎక్కడ్నించి మాట్లాడ్తున్నావు?"

"ఇక్కడే, జగన్నాధపురం వంతెన పక్కనున్న ఉడిపి హోటల్నించి మీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను. ఆ అమ్మాయిని పట్టుకున్నాను అడుగుతుంటే ఏడుస్తోంది తప్పితే దేనికి సమాధానం చెప్పటంలేదు."

"అలాగా బాగా భయపడి వుంటుంది. చెవులకి దుద్దులు మెడలో చెయిన్ వున్నాయా?"

"లేవుసార్!"

"ఆఁ! అయితే ఎవరో దొంగవెధవ పనై వుంటుంది. నేను వెంటనే బయలదేరి వస్తున్నాను" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి రెండంగల్లో బయటికి దూకి జీప్ స్టార్ట్ చేశాడు కైలాష్. పావుగంటలో అక్కడికి చేరుకున్నాడు.

"ఇదిగో సార్! ఈ అమ్మాయే!" అన్నాడు సార్జంట్ రామం.

ప్రక్కనే ఓ పదకొండు పన్నెండేళ్ళ అమ్మాయి బిక్క మొహం వేసుకొని నిల్చుని వుంది. అప్పటికి రెండుసార్లు టిఫిన్, కాఫీ పోయించాడా పిల్లకి రామం. కాస్త తేరు కున్నట్టుంది. స్థిమితంగానే కనిపించింది.

కైలాస్ ఆ పిల్లని పరీక్షగా చూసి, జేబులోంచి ఫోటో తీసి చూసి "ఛీ! దీన్నెక్కడ పట్టుకున్నావయ్యా! అసలు యీ ఫోటోలోని పిల్లతో యే పోలికా సరిపోవటం లేదు" అన్నాడు రామంవంక చూసి.

"నేను ఫోటో సరిగ్గా చూడలేదు సార్! మీరు చెప్పిన దుస్తుల ఆనవాళ్లు, పిల్ల వయసు సరిపోయింది. తిండిలేక నీరసించిపోయి వుంటుందనుకొన్నాను" నీళ్ళు నమిలాడు రామం.

ఇంతలో పోగయిన జనంలోంచి ఒకతను, "ఇది పేవ్‌మెంట్సుమీద అడుక్కుంటుంది బాబూ! మూగది. ఏ దిక్కు లేదు" అన్నాడు.

కైలాష్ గుర్రుగా చూశాడు రామంవంక.

సార్జెంటు రామం సిగ్గుతో తల దించుకున్నాడు.

3

గాంధీనగరంనించి సార్జెంట్ శంకరం ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. "సార్! గాంధీనగర్ మార్కెట్‌దగ్గిర సిటీబస్ కింద పడి ఓ అమ్మాయి చచ్చిపోయింది. ఊదా రంగు పరికిణీ, కనకాంబరం రంగు జాకెట్ రక్తంతో కలిసి ఎర్రగా తయారయ్యాయి. మెడలో ఒంటిపేట చెయిన్, చెవులకి దుద్దులు వున్నాయి. తలమీదుగా బస్ యెక్కి పోవటం మూలాన ముఖం గుర్తు తెలియటంలేదు."

ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ మెసేజ్ విని, "ఓ.కే. వెంటనే స్పాట్‌కి వస్తున్నాను. డ్రైవర్ వున్నాడా, పారిపోయాడా?" అడిగాడు.

"పారిపోయాడు సార్! పిల్ల చనిపోయింది. జనం తంతారని పారిపోయాడు."

"సరే.... నేను మన వాళ్ళతో కలిసి వెంటనే వస్తు న్నాను."

ఫోన్ పెట్టేసి బయటకి పరుగెత్తాడు. మళ్ళీ ఇంతలో యేదో గుర్తొచ్చి లోపలికొచ్చి హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి ఫోన్‌చేసి ఫోటోగ్రాఫర్ని, డాక్టర్ మొదలయిన బలగాన్ని స్పాట్‌కి పంపించమని చెప్పి, జీప్ ఎక్కాడు.

జీప్ గాంధీనగర్‌వంక దూసుకుపోయింది.

బీట్ కానిస్టేబుల్, సార్జెంట్ శంకరం మూగివున్న జనాన్ని పక్కకి చెదరగొట్టే ప్రయత్నంలో విఫలమవు తున్న సమయానికి కైలాష్ జీప్ అక్కడ ఆగింది. జీప్ లోంచి దిగిన కానిస్టేబుల్స్ గుంపుని అదుపు చెయ్యటం మొదలెట్టారు.

శంకరం కైలాష్‌కి సెల్యూట్‌చేసి నుంచున్నాడు. కైలాష్ ప్రమాదస్థలాన్ని పరిశీలించాడు. సిటీబస్ పిల్లమీద ఎక్కేసి పదిగజాల అవతల కుడి పక్కగా ఆగిపోయింది.

శవాన్ని సమీపించి పరీక్షగా చూశాడు కైలాష్.

సార్జంట్ శంకరం చెప్పినట్టుగా ముఖం గుర్తు తెలీ కుండా వుంది. ఊదారంగు పరికిణీ, కనకాంబరం రంగు జాకెట్టు ధరించింది. వయసు పదకొండేళ్ళ లోపువుంటుంది. చామనఛాయ. మెడలో గొలుసు, చెవులకు దుద్దులు వున్నాయి. అవి కూడా రక్తంతో తడిసిపోయాయి.

కైలాష్ తల పంకించాడు. పాపం, దశరధరామయ్యకి

బతికుండగా కూతుర్ని అప్పచెప్పలేకపోయాడు. అసలు ఈ పిల్ల యీ రెండు రోజులు యెక్కడుంది? బస్‌కింద ఎలా పడింది?

కైలాష్ ఆలోచనలోపడి కొట్టుమిట్టాడుతుండగా ఫోటోగ్రాఫర్, డాక్టర్ తదితర బలగంతో వాహనం వచ్చి ఆగింది.

కైలాష్ వాళ్ళకు ఆదేశాలిచ్చి, జీప్ ఎక్కాడు.

4

జీప్ వినాయక జంక్షన్ చేరేసరికి సాయంత్రం అయిదున్నరయింది.

దశరధరామయ్య ఇంట్లోనే వున్నాడు.

కైలాష్‌ని చూసి విష్ చేశాడు.

కైలాష్ దశరధరామయ్య చూపించిన కుర్చీలో కూచుని, హేట్ తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు.

"ఏమయినా ఆచూకీ తెలిసిందా సార్?" అడిగాడు దశరధరామయ్య.

కైలాష్ రెండు క్షణాలు సందిగ్ధంలోపడి, తర్వాత చెప్పాడు.

"ఇప్పుడు నేను చెప్పబోయే విషయం విని అప్‌సెట్ కావద్దు. మీకెలా చెప్పాలో అర్థం కాకుండా వుంది."

దశరధరామయ్య అనుమానంగా చూశాడతని వంక.

"అయామ్ సారీ మిష్టర్ దశరధరామయ్య! మీ పాప బస్‌కిందపడి చనిపోయింది."

దశరధరామయ్య నోటివెంట సన్నటి ఆక్రందన.

"నో! నో!!" అరిచాడు అతను. నిలువునా ఒణికిపోతున్నాడు.

విషయం తలుపుదగ్గిర నించున్న అతని భార్య కూడా

విన్నది. కుప్పలా కూలిపోయింది.

దశరథరామయ్య పరుగెత్తుకుని వెళ్ళి ఆమెని పైకి లేవదీశాడు. కైలాష్ ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు.

"అయామ్ వెరీ సారీ! ఆమె ఫెయింటయ్యారు"

దశరథరామయ్య శైత్యోపచారాలు చేస్తున్నాడు.

ఆమె లేచి కూచుంది.

"ఎక్కడ బిడ్డ? నేను వెంటనే చూడాలి" అరిచింది.

"ప్లీజ్ కమాన్. నా జీప్‌లో వెళ్దాం."

కైలాష్ లేచాడు.

దశరథరామయ్య భార్యతో బయటికి నడిచాడు.

ఇంతలో యిద్దరు మగపిల్లలు, స్కూలునించి కాబోలు వచ్చారు. తల్లివంక తండ్రివంక కైలాష్‌వంక బిక్కు బిక్కుమని చూస్తూ నిల్చుండిపోయారు. తాళం వెయ్యబోయిన దశరథరామయ్య తలుపులు అలాగే తీసివుంచి, పిల్లలతో ఏదో చెప్పి వచ్చి జీప్ ఎక్కాడు భార్యతో.

జీప్ కదిలింది.

జీప్ శవంవున్న ప్రమాదస్థలానికి చేర్తోనే, దశరథ రామయ్య భార్య ఒక్క గంతున జీప్‌దిగి శవాన్ని సమీపించింది.

దగ్గరికి వెళ్ళి చూసింది.

"ఈ పిల్ల మన కోమల కాదు" సంభ్రమంగా అరిచింది.

దశరథరామయ్య ఆ పిల్లని పరీక్షగా చూసి,

"అవును, మన కోమల కాదు" అన్నాడు.

కైలాష్ ముఖం వెలవెలబోయింది.

దశరథరామయ్య ఇన్‌స్పెక్టర్ని చూసి, "ఈ పిల్ల మరీ పీలగా వుంది. ముఖం సరిగ్గా తెలియకపోయినా మా పిల్లని యెంత దూరంనించయినా గుర్తుపట్టగలం. మెళ్ళో చెయిన్,

దుద్దులు స్కూల్ డ్రస్సు చూసి మీరు పొరబడ్డారు” అన్నాడు.

దశరథరామయ్య దంపతుల ముఖంలో గొప్ప ప్రమాదం తప్పిపోయిన రిలీఫ్, ఆ పిల్ల తమ కూతురు కానందుకు సంతోషం కనిపించాయి కైలాష్‌కి.

“అయామ్ సారీ! ముఖం గుర్తుతెలీకుండా చితికి పోయింది. మీరన్న వయసు పిల్ల, అదేరంగు, అదే డ్రస్సు, అందుకే పొరబడ్డాను. ఎనీ హౌ, మీపాప కానందుకు నాకూ సంతోషంగానే వుంది. మీ పాప క్షేమంగానే వుండివుంటుందని నా కనిపిస్తోంది. త్వరలోనే ఆచూకీ తెలుసుకుంటాను” అన్నాడు కైలాష్ ముఖంమీదికి చిరునవ్వు తెచ్చుకుంటూ.

దశరథరామయ్య దంపతులు అతని దగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

అప్పుడు పడింది కైలాష్ దృష్టి—దూరంగా చెదిరిపడ్డ స్కూలు పుస్తకాలమీద. ‘ఎమ్. నీరజ’ అని అందంగా రాసివున్న అక్షరాలు కొట్టొచ్చినట్టు కనిపించాయి. తనకి ముందే యీ ఆలోచన రానందుకు తనని తను నిందించుకున్నాడు.

రెండోసాడి పరాజయం పొందాడు.

సార్జెంట్ శంకరం వంక తిరిగి “నువ్వు వెంటనే మున్సిపల్ గరల్స్ హైస్కూలుకి పోయి నీరజ అన్నపిల్ల తల్లిదండ్రుల వివరాలు, చిరునామా తెలుసుకో!” అన్నాడు.

“ఇప్పుడు గంట ఆరుదాటింది. స్కూలు మూసేసి వుంటారు సార్!” అన్నాడు శంకరం.

కైలాష్‌కి అతని సమాధానం విని మండిపోయింది.

“ఆ సంగతి నాకూ తెలుసు. ఆ స్కూల్ హెడ్‌మిస్ట్రస్

అడ్రసు తెలుసుకుని వెళ్ళు. ఇంటిదగ్గిర కలుసుకో. నీరజ అన్న పిల్ల అడ్రస్ కావాలని అడిగి తెల్సుకో. ఆ దారిన నీరజ తలిదండ్రులకి యీ కబురు అందజెయ్యి. శవాన్ని మార్చురీకి తరలిస్తున్నాం: అక్కడ కల్సుకోమను" అన్నాడు కైలాష్ సూటిగా శంకరం వంక చూస్తూ.

"అలాగే సార్!" అని సెల్యూట్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు సార్జంట్ శంకరం.

5

చూపి రమ్మంటే కాల్చివచ్చాడు సార్జంట్ శంకరం.

"నీరజ తలిదండ్రుల చిరునామా తెల్సుకున్నాను సార్! ప్రమాదం విషయం తెలియజేశాను. తల్లి ఈ వార్త విని చెక్కు చెదరలేదు. తండ్రికూడా పెద్దగా బాధపడ్డ లక్ష ణాలు నాకయితే ఏం కనిపించలేదు. వాళ్ళని మార్చ్యురీకి వెళ్ళమని చెప్పి, నేను కొన్ని వివరాలు సేకరించాను సార్!" అన్నాడు శంకరం.

కైలాష్ సీట్లోంచి కుతూహలంగా ముందుకు వంగి, "ఏమిటా వివరాలు?" అనడిగాడు.

"నీరజ తల్లి ఆపిల్ల చిన్నప్పుడే చనిపోయిందటసార్! ఇప్పుడున్నామె సవతి తల్లి. నీరజ తండ్రి ఏదో ప్రయివేటు సంస్థలో గుమాస్తా. ఇప్పుడున్న భార్యచేతిలో కీలుబొమ్మ. సవతి తల్లికి యిద్దరు పిల్లలు కలిగారు. నీరజను నానా బాధలు పెడుతుంది. ఆ పిల్లకి సరిగా తిండిపెట్టదు. ఇంటిపనంతా చేయిస్తుంది. అయినా ఆ పిల్ల ఓపిగ్గాచేసి, స్కూలుకు పోతుంది.

ఆ పిల్ల చదువుకోవడం సవతి తల్లికి బొత్తిగా యిష్టం లేదు. అయినా ఆ పిల్ల శ్రద్ధగా చదువుకోవడం చూసి

తండ్రి భార్యని బతిమాలుకుని పిల్లని స్కూలుకు పంపు తున్నాడు. ఈరోజు స్కూల్‌నుంచి వస్తూ బస్‌కింద పడి పోయింది. ఆ పిల్ల కుటుంబ విషయాలన్నీ యిరుగు పొరుగు వాళ్ళనుండి సేకరించాను" అన్నాడు శంకరం.

కైలాష్ తలూపాడు.

"నో, యిది ప్రమాదవశాత్తు జరిగిన సంఘటనకాదు. జీవితంమీద విసిగిపోయి ఆ పిల్ల ఆత్మహత్య చేసుకున్న దని అర్థమవుతోంది" అన్నాడు కైలాష్.

"అదెలా చెప్పగలం సార్?" భయంగానే అడిగాడు శంకరం.

"ఇందాక ప్రమాదం ఎలా జరిగిందో ఆరా తీశాను. సిటీబస్ డ్రయివర్‌ది తప్పులేదు. అతను రైట్‌సైడే వస్తు న్నాడు. ఆపిల్ల కావాలని పడివుంటుందని చూసినవాళ్ళు చెబుతున్నారు. ఆ పిల్లమీదకి ఎక్కకుండా తప్పించాలనే డ్రయివర్ కుడిపక్కకి తీశాడు బస్‌ని. కాని ఆ పిల్ల తిన్నగా వచ్చి బస్‌కింద పడిందట. పిల్ల చచ్చిపోయిన భయంతో డ్రయిర్ పారిపోయాడు. నిజానికి డ్రయివర్‌ది తప్పులేదని బ్రేక్‌యిన్‌స్పెక్టర్ కూడా సర్టిఫై చేశాడు" అన్నాడు కైలాష్.

"అయితే సవతితల్లి పెట్టేబాధలు భరించలేక ప్రాణ త్యాగం చేసిందంటారా ఆ పిల్ల?"

"అంతే అయుంటుంది. అయితే యిందులో ప్రత్యక్ష దోషులెవరు! ఆ సవతితల్లి పోరు, తండ్రి ఉదాసీనత ఆ పిల్ల నిండు జీవితాన్ని బలితీసుకున్నాయి."

నిట్టూర్చాడు కైలాష్.

"సరే, మనకేసు పక్కతోవ పట్టింది. ఓకేసు దర్యాప్తు చేస్తుంటే మధ్యలో యీ ఆక్సిడెంటు కేసొకటి! నువ్వు

పోయి సార్జెంటు రామంని యింకా తక్కిన సార్జెంట్స్ని సిటీలోవున్న బావులు, గోతులు వెతకమని చెప్పు. పాత కేడీలని పిలిపించు. బంగారు వస్తువులకోసం ఎవరయినా ఆ పిల్లని ఎత్తుకుపోయారేమో యింకా తేలాల్సివుంది'' అన్నాడు కైలాష్.

6

అప్పటికి మూడుసార్లు ఫోన్‌చేశాడు దశరధరామయ్య, కూతురు ఆచూకీ తెలిసిందా అంటూ.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ దర్యాప్తు చేస్తున్నామని ఓపిగ్గా సమాధానం చెప్పాడు.

"ఎందుకండీ మీ డిపార్టుమెంటు? అప్పుడే అయిదు రోజులయింది, మా పాప మిస్సయి. ఇప్పటిదాకా యేమీ ఆచూకీ తియ్యలేకపోయారు. అందుకే మీ పోలీస్ డిపార్టు మెంటు పట్ల ప్రజలకి సదభిప్రాయం లేదు'' అంటూ సన్న సన్నగా చివాట్లు వేశాడు దశరధరామయ్య.

కైలాష్ కిక్కురుమనలేదు. ఆయనకేదో సర్ది చెప్పాడు.

కణతలు రుద్దుకుంటూ కుర్చీలో అసహనంగా కదిలాడు. రోజూకన్న ఎక్కువ టీలు తెప్పించుకు తాగాడు. సిగరెట్టు మీద సిగరెట్ తగలేస్తూ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఇక తన ప్రిస్టేజి నిలిచే అవకాశంలేదు. ఈరోజు ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ డ్యూటీలో జాయినవుతాడు. తను సాధించలేనిది అతను సాధిస్తే తనకి సబార్డినేట్స్‌లో విలువుండదు. తను చేతకాని వాడని అందరికీ తెలిసిపోతుంది.

కేసు సాధించలేక పోయానన్న బాధకన్న, సబార్డినేట్స్‌లో చులకనయిపోతానన్న బాధ హెచ్చుగా బాధిస్తోంది కైలాష్‌ని.

శ్రీనివాస్ రానే వచ్చాడు.

మర్యాదగా విష్‌చేసి ముఖంనిండా నవ్వు పులుము కున్నాడు కైలాష్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ తనసీట్లో కూర్చున్నాడు.

"వాట్ మిస్టర్ కైలాష్, హౌ ఆర్ ది థింగ్స్ గోయింగ్ ఆన్?" అనడిగాడు శ్రీనివాస్ చిరునవ్వుతో.

"ఎవ్విరితింగ్ ఓకే సార్!" అన్నాడు కైలాష్.

"ఏమయినా కొత్త కేసులు వచ్చాయా?" రాగానే ఫైల్సుమీద దండయాత్ర చేశాడు శ్రీనివాస్.

కైలాష్ వివరించాడు. కోమల తప్పిపోయిన కేసు, నీరజ ఏక్సిడెంటు కేసు వివరాలు చెప్పాడు.

కేస్ హిస్టరీస్ స్టడీ చేస్తున్నాడు శ్రీనివాస్.

"ఐసీ. అయిదు రోజులై తప్పిపోయిన ఓ పిల్ల ఆచూకీ యింతదాకా తెలియలేదా? విచిత్రంగా వుందే!" అన్నాడు శ్రీనివాస్ కోమల ఫైలు మూస్తూ.

"అవును సార్! నాకూ అదే అంతుపట్టకుండా వుంది. మీరు రాకముందే యీ కేసు పరిష్కరించి మీ పని సులువు చేద్దామనుకున్నాను. కాని ఆ పిల్ల ఆచూకీ తెలియలేదు" అన్నాడు కైలాష్ గొంతు పెగల్చుకుని.

"పాత కేడీలని పిలిపించి విచారించారా?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"ఎస్సార్! ఎవడూ అలాంటి పిల్లని చూడలేదని చెప్పారు. బంగారంకోసం కిడ్నాప్ చేసి ఆ పిల్లని చంపేశా రేమోనని ప్రతి కేడీగాడ్ని బాగా తన్ని సమాచారం రాబట్టాను. ఈ ఊళ్లో వున్న నూతులు గోతులు వెతికించాను. ఎక్కడా అనుమానాస్పదమైన సంఘటనలు జరగ లేదు" అన్నాడు కైలాష్.

శ్రీనివాస్ సాలోచనగా తలూపాడు.

"ఆ అమ్మాయి చదువుతున్న స్కూల్‌కి నువ్వు పోయావా?"

"లేదు సార్."

"పోసీ సార్జెంట్స్‌నెవరినయినా పంపించి వివరాలు సేకరించావా?"

"అదీ లేదు సార్!"

"మరి ఆ అమ్మాయి ఎలా తప్పిపోయిందో, ఆ పిల్లని చివరిసారిగా ఎవరు ఎప్పుడు చూశారో వివరాలు నీకేం తెలుసు?"

"ఆ వివరాలన్నీ ఆ పిల్ల నాన్నగారు చెప్పగా నోట్ చేశాను కదండీ!"

"అంతేగాని ప్రత్యక్షంగా నువ్వు దర్యాప్తుచేసి తెలుసుకోలేదన్నమాట!"

కైలాష్ నోటిపని తలతో చేశాడు.

"అయామ్ నాట్ సేటిస్‌ఫైడ్ విత్ యువర్ యిన్వెస్టిగేషన్!" శ్రీనివాస్ తీక్షణంగా చూశాడు కైలాష్‌వంక.

"నేను మున్సిపల్ గర్ల్స్ హైస్కూల్‌కి పోయి వివరాలు ఆరా తీస్తాను. నువ్వు యిక్కడే వుండి హెడ్ క్వార్టర్స్ మెసేజెస్ యేమయినా వస్తే రికార్డు చేసి వుంచు" అని శ్రీనివాస్ లేచి బయటకొచ్చి బుల్లెట్ స్టార్టు చేశాడు.

7

"మీరు చెప్పిన పేరుగల అమ్మాయి మా స్కూల్లోనే లేదు సార్!" అన్నది హెడ్ మిస్ట్రెస్ శ్రీనివాస్‌తో.

శ్రీనివాస్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడామెవంక.

"అదేమిటి మేడమ్! సిక్త్స్‌లో చదువుతుండాలే! మరోసారి వెరిఫై చేసి చెప్పండి. కె. కోమల, డాటరాఫ్

దశరథరామయ్య. వయసు పదకొండేళ్ళు."

"చెప్పానుకదా సార్! ఆ పేరుగల పాప లేదు."

శ్రీనివాస్ తలూపాడు.

"అయితే యింకా మున్సిపల్ గరల్స్ హైస్కూల్స్ సిటీలో ఏమైనా వున్నాయా?"

"మున్సిపల్ గరల్స్‌హైస్కూల్ మాత్రం ఇదొక్కటే! మిషనరీ గరల్స్ హైస్కూల్ హాస్పిటల్ వీధిలో వుంది. ఒకవేళ ఆ అమ్మాయి ఆ స్కూల్లో చదువుతోందేమో కనుక్కొని చూడండి."

"థేంక్యూ మేడమ్!" శ్రీనివాస్ లేచాడు.

హెడ్‌మిస్ట్రెస్ ఏదో గుర్తొచ్చినదానిలా, "ఆగండి ఒక్క నిమిషం" అంటూ బెల్ కొట్టి అటెండర్ని పిలిపించింది.

అటెండర్ రాగానే "సిక్త్స్‌క్లాస్ మిస్‌ని నే రమ్మంటున్నానని పిలు" అన్నది.

ఓ అయిదునిమిషాల తర్వాత మిస్ వచ్చింది.

"చూడండి రాంభాయిగారూ? అయిదారేళ్ళ క్రితం సిక్త్స్‌లోని ఓ అమ్మాయి టైఫాయిడ్ వచ్చి మరణించింది కదూ! ఆ అమ్మాయి పేరు, తండ్రి పేరు వెరిఫై చేసి చెపుతారా? కోమల అనే నాకు గుర్తు!" అన్నది హెడ్‌మిస్ట్రెస్.

మిస్ వెంటనే అందుకుని, "ఎస్ మేడమ్! ఆ పాప పేరు కోమలే! తండ్రి పేరు చూసి చెపుతాను" అని, హెడ్‌మిస్ట్రెస్ పక్కనున్న బీరువాలో నుంచి అడ్మిషన్ రిజిష్టర్ తీసి, "కె. దశరథరామయ్య" అన్నది.

శ్రీనివాస్ ముఖం వికసించింది.

"ఎస్. అదే పేరు" అన్నాడు.

హెడ్‌మిస్ట్రెస్ కిది మిస్టరీగా తోచింది.

"కోమల చనిపోయి అయిదేళ్ళు దాటింది. చనిపోయే నాటికి ఆ పిల్ల సిక్త్స్ చదువుతోందేది. అయిదేళ్ళ క్రితం చనిపోయిన పాపకోసం యిప్పుడు ఎంక్వాయిరీ చేస్తున్నారేమిటి?" అన్నది శ్రీనివాస్‌వంక విచిత్రంగా చూసి.

"ఓ కేస్ విషయంలో అవసరం వచ్చి యివన్నీ మిమ్మల్ని అడగాల్సి వచ్చింది. థేంక్యూ మేడమ్! చాలా మంచి యిన్ఫర్మేషన్ యిచ్చారు." అని శ్రీనివాస్ ఆమెకు ధన్యవాదాలు చెప్పి బయటికి నడిచాడు.

బుల్లెట్ దశరథరామయ్య యింటివైపు శరవేగంతో దూసుకుపోయింది.

8

"మెసేజెస్ ఏమీ రాలేదు సార్! మీరు వెళ్ళిన పనేమయింది?" అడిగాడు కైలాష్.

శ్రీనివాస్ ఓ కాగితాన్ని తీసి కైలాష్ కందించాడు.

కైలాష్ అది చదివి తెల్లమొహం వేశాడు.

"ఇదేమిటి సార్! దశరథరామయ్య తన ఫిర్యాదు ఉపసంహరించుకున్నానని, పొరపాటు జరిగినందుకు క్షమించమనీ యేదేదో రాశాడు. యిదేం స్టేట్‌మెంటు....?" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ కుర్చీలో రిలాక్సింగ్‌గా కూర్చుని కాళ్ళు యెదుటి బల్లమీదకు చాపి "అర్థంకాలేదా?" అన్నాడు.

"కొంచెం కూడా కాలేదు."

"అసలు దశరథరామయ్య కూతురు కోమల చనిపోయి అయిదేళ్ళయింది."

కైలాష్ ముఖం వెలవెలబోయింది. వినకూడనిదేదో విన్నట్టు మొహం పెట్టాడు.

"మరి చనిపోయిన కూతురు తప్పిపోయిందని రిపోర్టు యిచ్చాడు దేనికి? నన్ను చంపాడు కదా పెద్దమనిషి?!"

"అసలు జరిగిందేమిటంటే — దశరధరామయ్యకు కూతురు కోమలంటే పంచప్రాణాలు. ఆ పిల్లకి ఆరో తరగతి మున్సిపల్ గరల్స్ హైస్కూల్లో చదువుతోండగా టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చింది. రావటం చాలా తీవ్రంగా వచ్చి ఎన్ని మందులు వాడినా తగ్గలేదు. ఆ పిల్ల తండ్రి చేతుల్లోనే కన్నుమూసింది.

ఆ షాక్ తట్టుకోలేకపోయాడు దశరధరామయ్య. అప్పుడప్పుడు అతనికి మతి చలిస్తూవుంటుందట. ఆ సమయంలో రోజులు తరబడి కూతురు పిచ్చిలోపడి ఏవేవో అవక తవక పనులు చేస్తుంటాడట. అది అలా ఓ వారం-పదిరోజులు వుంటుందట. తర్వాత మళ్ళీ మనలోకంలో పడుతాడట. అదిగో, ఆ పిచ్చిమాలోకంలో వున్నప్పుడే కూతురు తప్పిపోయినట్టు నీకు రిపోర్టిచ్చి నిన్ను మూడు చెరువుల నీళ్ళు తాగించాడు.

నేను ఈరోజు వెళ్ళేసరికి మన లోకంలోనే వున్నాడు. నేను జరిగిన విషయం ఆరా తీసేసరికి యివన్నీ బయట పడ్డాయి. నీకా రిపోర్టు ఇచ్చిన సంగతే అతనికి తెలియదు. అతని భార్య నాకు అన్ని సంగతులూ వివరంగా చెప్పి, క్షమాపణ కోరింది. అతను కూడా జరిగినదానికి విచారం వ్యక్తపరిచి తన రిపోర్టు ఉపసంహరించుకున్నాడు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్.

"మరి ఆ రోజు—నీరజ బస్‌కింద పడి చనిపోయిన రోజు—చావుకబురు చెప్పగానే అతని భార్య విరుచుకు పడిపోయింది. ఆమె ఎందుకలా ప్రవర్తించింది?" కైలాష్ అయోమయంలో పడిపోయాడు.

"అసలు దశరథరామయ్యా భార్యకు హిస్టీరియా విత్ హార్ట్ వీక్‌నెస్ వుంది. ఏదైనా అకస్మాత్తుగా వింటే తట్టుకోలేక మూర్ఛపోతుంది. నువ్వు చావుకబురు చెప్ప గానే ఆమె ఫిట్‌వచ్చి పడిపోయింది."

"పోనీ స్పృహ వచ్చాకయినా నాతో నిజం చెప్పక పోయిందా? భర్తతోపాటు తనూ ఆత్రంగా ప్రమాదస్థలానికి పరుగెత్తుకొచ్చింది. భర్త అన్నదానికల్లా వంతపాడింది."

"భర్త కూతురు ధ్యాసలో వుండి పిచ్చిగా ప్రవర్తించి నపుడు ఆమె భర్తకెదురు చెప్పదట. అతనికి ఆ భ్రమలో లభించే తాత్కాలిక ఆనందాన్ని ఆటంకపర్చలేక అతను చెప్పినట్టే నడుచుకుంటుందట. అది నిజం కాదని చెపితే భర్తకి శాశ్వతంగా మతిచలించిపోతుందేమోనని ఆమె భయంట. అయితే ఆమెభర్త నీకు రిపోర్టు ఇచ్చినట్లు ఆమెకు తెలియదట."

"ఈ సంగతులన్నీ వింటుంటే ముందు నాకు మతి చలించేలా వుంది" అని కైలాష్ తల పట్టుకున్నాడు.

శ్రీనివాస్ మందహాసం చేశాడు.

వికలాంగులు?

ఒకతను: ఏమిటీ డాక్టర్-ఇంతమంది కట్లు కట్టించు కొనిపోతున్నారు?

డాక్టర్: అదేదో ఉద్యోగానికి ఒక కాలు లేకుండా ఉండాలట. అందుకని!!—

—కోలపల్లి ఈశ్వరరావు, నెల్లూరు.

ఎమ్.వి.వి. సత్యనారాయణ

ఏడో నెంబరు ఫైల్

హేమకుంజ్ ఫ్లాట్స్ ముందు కాడిలాక్ కారు ఆగింది.

వాచ్‌మాన్ నాలుగోఫ్లాట్ ముందు కూర్చున్నాడు. అతడు పరధ్యానంగా ఎటో చూస్తున్నాడు. కాడిలాక్ ఆగ

గానే వాచ్‌మన్ కారువద్దకు పరుగెత్తుకు వచ్చాడు. కారు లోకి చూశాడు.

సుందరంగారు కారులో వున్నాడు. నల్ల కళ్ళద్దాల లోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు. ఆయన బుగ్గలు రోజ్ కలర్ అద్దుకున్నట్టు మెరుస్తున్నాయి.

"ఎవరైనా వచ్చారా?" అడిగాడు సుందరంగారు.

వాచ్‌మన్ కారు తలుపు వద్ద వంగాడు. "లేదుసార్!"

సుందరం తాళాలగుత్తి తీశాడు. అతడికి అందించాడు.

వాచ్‌మన్ పరుగెత్తాడు. చకచక మెట్లెక్కాడు. చివరి మెట్టు మీద ఒంగి తాళం తెరచి షట్టర్స్ పైకి ఎత్తాడు. లోపలకు నడిచాడు.

ఎస్. సుందరం, డిస్ట్రిబ్యూటర్ పేరున్నపలక వైపు నడిచాడు. గది తెరచి, కిటికీలు తెరిచాడు.

వాచ్‌మన్ బయటకు వచ్చాడు.

సుందరంగారు కారు దిగాడు. తలెత్తి సైన్‌బోర్డ్ వైపు చూశాడు.

'సుందరం ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూటర్స్, బృందావనం రోడ్, విశాఖపట్నం-20'.

తల పంకించాడు సుందరం.

"వాచ్‌మాన్! ఈ రోజు ఆర్టిస్టు వస్తాడు. బోర్డ్‌మీద పేరు మారుస్తాడు. నువ్వు అతడి వెంట వుండాలి!"

"అలానే సాల్!"

సుందరం హుషారుగా లోపలకు నడిచాడు. ఈవాల్టి నుండి తన డిస్ట్రిబ్యూటింగ్ సంస్థపేరు మార్చాలి!

'సుందరం అండ్ సన్స్

ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ అండ్ ఫైనాన్షియర్స్!'

తన భార్య రాత్రే కవలపిల్లలను ప్రసవించింది. ఇద్దరూ

మగాళ్ళే! తన సంస్థకీ, తన ఆస్తికీ, తన వ్యాపార సరళికి వాళ్ళు వారసులు.

సుందరం తన గదిలోకి నడిచాడు.

అదే సమయంలో రోడ్డుమీద కారు ఆగింది. ఆ కారు యెవరిదో తనకు బాగా తెలుసు. కృష్ణావతారం! అయిదో ఫ్లాట్‌లో అతడిదో డిస్ట్రిబ్యూటింగ్ ఏజన్సీ వుంది. దాని హెడ్డాఫీసు హైదరాబాద్.

నాలుగో ఫ్లాట్‌కీ అయిదో ఫ్లాట్‌కీ ఒక్కడే వాచ్‌మన్.

ఇకమీదట వాడిని తనే వుంచుకోవాలి. నమ్మకస్తుడు మరి.

2

"మీ అయ్యగారు వచ్చారా?" అడిగాడు కృష్ణావతారం, కారు దిగి.

వాచ్‌మన్ మెల్లగా నవ్వి, తలూపి "వచ్చార్సార్" అన్నాడు.

సుందరంగారిని ఈయన 'మీ అయ్యగారు' అనే అంటారు. ఈయనా ఆయనా లక్షాధికారులు.

"ఆయన ఆఫీసు వాళ్ళు ఎవరైనావచ్చారా?" కృష్ణావతారం పైపు తీశాడు.

"లేదుసార్! ఆయన ఒక్కరే సార్!"

"నువ్వు ఫ్లాట్ తాళాలు తెరువు!" కృష్ణావతారం తాళాల గుత్తి అందించాడు.

వాచ్‌మాన్ వెళ్ళాడు.

కృష్ణావతారం పొగాకుముక్కల పాకెట్ తీశాడు. పైపులో ముక్కలు కలిపాడు. అగ్గిపుల్లతో పైపు ముట్టించాడు. తర్వాత అగ్గిపుల్ల ఆర్పి నేలమీదకు విసిరేశాడు.

గుండెల నిండుగా పొగ పీల్చుకున్నాడు.

హుందాగా తల త్రిప్పాడు. రోడ్డుమీద ఎవరో వస్తు న్నారు. రద్దీ పెరుగుతోంది పొద్దెక్కే కొద్దీ.

వాచ్‌మాన్ ఫ్లాట్ తెరిచి వచ్చాడు.

"నువ్వు మోతీరాం షాప్‌కి వెళ్ళిరావాలి!"

"అలాగే సార్!"

"నేను యివ్వమన్నానని చెప్పు! రెండు పాకెట్లు!"

వాచ్‌మన్ సంశయించాడు.

"ఏం?" అడిగాడు కృష్ణావతారం.

"సుందరంగారు ఆర్టిస్ట్ వస్తాడని చెప్పార్సార్!"

"వస్తే వుంటాడులే. లేకపోతే మీ అయ్యగారు వుండనే వున్నారు కదా!"

"ఆయనకు కోపం వస్తుందేమో సార్!"

కృష్ణావతారం విలాసంగా పైప్ పీల్చుతూ, "నేను చూసుకుంటాన్లేరా! అంతగా అయితే నా ఒక్కడి దగ్గరే చేసుకుంటావుగానీలే—వుద్యోగం!" అన్నాడు.

వాచ్‌మాన్ హుషారుగా నడిచాడు.

3

సుందరం తన ఫ్లాట్‌లోకి నడిచాడు. ఫ్లాట్ నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఎక్కడో సువాసన వస్తోంది.

సుందరం ఫాన్ వేశాడు. గాలి తిరిగింది. సువాసన లేదు. కిటికీ బయట వ్రేలాడగట్టిన పూలకుండీల నుండి వాసన వచ్చి వుండాలి!

సుందరం నవ్వుకున్నాడు. గదిలో గాలి ఆడకుండా వుంటే అక్కడి వాసనలక్కడే వుంటాయి.

రాక్స్‌వైపు నడిచాడు. తాళం చెవుల గుత్తిలో రాక్ తెరిచాడు. సొరుగులో చెయ్యిపెట్టాడు. గతుక్కుమన్నాడు. మిగతా సొరుగులు తెరిచాడు. ఫైళ్ళున్నాయి. వాటి నన్నిం

టేనీ టేబులుమీద పెట్టాడు.

నంబర్ల ప్రకారం వెతకసాగాడు.

ఏడో నంబర్ ఫైలులేదు. ప్రస్తుతం ముఖ్యమైన ఫైలు అది. దక్షిణ భారతదేశంలో పేరొందిన ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూటర్ శంకరరాజన్‌తో కలిసి ఒప్పందం పత్రాలు రాసుకున్న ఫైలు. ఆయనతో కలిసి తాను నాలుగు తెలుగు చిత్రాలూ, ఒక హిందీ చిత్రం డిస్ట్రిబ్యూట్ చేయదల్చుకున్నాడు. నాలుగు తెలుగు చిత్రాల్లో రెండు చిత్రాలూ, హిందీ చిత్రమూ సూపర్ హిట్ చిత్రాలని ఫీల్డ్‌లో నమ్మకం వుంది.

భారీ తారాగణమూ, సెట్టింగులూ, కోట్ల రూపాయిల పెట్టుబడి వున్న చిత్రాలవి!

తన పెట్టుబడి అరవై శాతం! లాభాలు కూడా అంతే!

ఏడో నంబర్ ఫైలు యెవరికీ వుపకరించదు. అయిదు చిత్రాల తాలూకు ఖర్చుల అంచనాలూ, తనూ శంకరరాజన్ చేసుకున్న ఒడంబడికలూ తప్ప ఫైలులో ఏమీ వుండవు.

సుందరం నిర్ఘాంతపోయాడు.

తన ఫైలు ఎవరైనా దొంగిలించారా? ఎందుకు? ఎలా?

లేకపోతే తానే ఎక్కడైనా పెట్టి మరచిపోయాడా? లేదే! నిన్న సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు కాబోలు తాను ఆఫీసుపని ముగించుకున్నాడు. అప్పుడే ఏడో నంబర్ ఫైలును తాను రేక్‌లో పెట్టాడు. బాగా గుర్తుంది. తిరిగి తాను యిప్పుడు వచ్చాడు.

ఫైలు ఎవరో దొంగిలించారు?

ఎలా సాధ్యం? అన్నట్టు వాచ్‌మన్ నిన్న నాలుగు గంటలకు లేడు. తానే అతడిని సినిమా థియేటర్‌కి పంపిం

చాడు. థియేటర్‌కి పబ్లిసిటీ ఫోస్టర్స్ పంపించాడు.

తాను వాచ్‌మాన్ కోసం ఎదురు చూడకుండా వెళ్ళి పోయాడు. ఫ్లాట్‌కి తాళం బాగానే వేశాడు.

సుందరం తల విదిలించాడు.

తన ఫ్లాట్‌లోకి యెవరో ప్రవేశించారు. తన రాక్ తెరిచారు. ఫైలు తీసుకుపోయారు. తనని కళ్ళు కప్పి చెంప కాయ కొట్టినట్టయింది. ఛీఛీ....ఇలా అయితే తన వాణిజ్యం దెబ్బ తింటుంది.

తన శత్రువు ఎవరు?

వాచ్‌మాన్ లేని సమయం అతడికి ఎలా తెలిసింది?

సుందరం టెలిఫోన్ సెట్టు లాక్కుని డయల్ చేశాడు.

"ఎస్. డిటెక్టివ్ శిరీష్ హియర్!" రిసీవర్‌లో వినిపించింది.

"నేను సుందరాన్ని మాట్లాడుతున్నాను."

"సుందరం! నువ్వా?"

"అవును నీతో పని పడింది."

"ఏమిటిది?"

"ఫోన్‌లో చెప్పేది కాదు. నువ్వు వస్తావా? నేను రానా?"

"నేనే వస్తాన్లే?"

"రా! ఫ్లాట్‌లోనే వుంటాను!"

అవతల క్లిక్‌మన్నది.

సుందరం చిరాకుగా గదిలో నడవసాగాడు.

ఫైలు దొంగతనం అయిన సంగతి జాగ్రత్తగా వుంచాలి. లేకపోతే ఎత్తుకుపోయిన వాళ్ళ దృష్టిలోనేగాక, తన ప్రత్యర్థుల దృష్టిలో కూడా తాను ఫూల్ అవుతాడు.

పది నిమిషాలు గడిచాయి.

షూలు టకటకలాడించుకుంటూ డిటెక్టివ్ శిరీష్ వచ్చాడు.

ఇద్దరూ బల్లకి అటూ యిటూ కూర్చున్నారు.

సుందరం అతడికి వివరంగా చెప్పాడు.

"తాళంచెవులు హోల్స్‌లో మామూలుగానే తిరిగాయా?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ శిరీష్.

"అవును. ఎలాంటి అడ్డూ తగల్లేదు."

"మారుతాళం చెవులయితే లాకింగ్ సిస్టం కొద్దిగా అయినా దెబ్బతింటుంది."

"అంటే నా వద్దవున్న తాళం చెవులతోనే దొంగ ప్రవేశించాడంటావా?"

"తాళం చెవులు నువ్వు ఎక్కడ పెడతావు."

"నా కోటు జేబులోనే వుంటాయి."

"నిన్న సాయంకాలం నాలుగుగంటల తర్వాత!"

"మువ్వలవాని పాలెం కాలనీలో థియేటర్ కట్టిస్తున్నాను. ఆరున్నర వరకూ అక్కడే వున్నాను. నాతోపాటే నా తాళం చెవులూ."

"మధ్యలో తడుముకున్నావా?"

"కోటుజేబు బరువుగా వుండడం తెలుస్తోంది!"

"నాలుగు గంటల తర్వాత ఫ్లాట్‌కి తాళం పెట్టావు. తర్వాత సంఘటనలన్నీ వరసగా చెప్పు!"

సుందరం నీరసంగా నవ్వాడు.

"కాడిలాక్ కారును సమీపించాను. కృష్ణావతారం నన్ను సమీపించాడు. అతడు పైప్ పీల్చుతోన్నాడు. చెయిన్ స్మోకర్!

"సుందరంగారు ఒక్కసారి నా ఫ్లాట్‌లోకి రండి!" అన్నాడు.

"ఎందుకన్నట్టు చూశాను.

"నా చిత్రం తాలూకు స్టిల్స్ వచ్చాయి. మీకు చూపిం చాలని."

నా చిత్రం స్టిల్స్ అతడు చూడటం, అతడి చిత్రం స్టిల్స్ నేను చూడటం మామూలు! కాలనీలో నాకు అర్జెంటు పనివుంది. అయినా తప్పదు. సాటి డిస్ట్రిబ్యూటర్ పిలి చాడు.

అతడి ఫ్లాట్‌లోకి నడిచాను. ఫ్లాట్‌లో కరెంటు ఫెయి లయింది.

"అరె! నా ఫ్లాట్‌లో కరెంటు వుందే!" అన్నాను.

"ఇప్పటివరకూ వుండి ఇప్పుడే పోయింది!" అన్నాడు కృష్ణావతారం.

"ఐసీ! నేను ఫ్లాట్‌కి తాళం పెట్టడం, కరెంటు పోవడం ఒకేసారి జరిగిందన్న మాట!"

కష్ణావతారం తలాడించాడు.

ఫ్లాట్‌లో వుడకబెడుతోంది. కిటికీలు తెరచినా గాలి ఆడటంలేదు. కృష్ణావతారం నన్ను యిబ్బంది పెడుతో న్నందుకు మొహం విచారంగా పెట్టాడు. ఫరవాలేదన్నట్టుగా తలూపాను.

ఫ్లాట్‌లో కృష్ణావతారం ఒకడే వున్నాడు. ఉడకబెట్టే వాతావరణం. అతను కోటు విప్పాడు. హేంగర్‌కి తగిలిం చాడు.

"ఫ్లాట్‌కి మరల ఎప్పుడు వస్తారు?" అడిగాడు కృష్ణా రావు.

"ఆరున్నరవుతుందేమో!" అన్నాను.

నేను కూడా కోటు విప్పాను. హేంగర్‌కి తగిలించాను.

ఇద్దరమూ పక్క గదిలోకి నడచాం. నాకు కృష్ణావతారం స్టిల్స్ చూపించాడు. చిత్రం బాగా వుంటుంది. తర్వాత మువ్వలవానిపాలెం కాలనీ వెళ్ళిపోయాను!

ముగించాడు సుందరం.

"స్టిల్స్ చూశాక వెంటనే బయలుదేరావా?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ శిరీష్.

"వెంటనే!"

"స్టిల్స్ చూసేటప్పుడు కోటును ముందు గదిలో వదిలి పెట్టావు."

"అవును. కష్టావతారం కూడా!"

"మధ్యలో కృష్ణావతారం లేచి ప్రక్క గదిలోకి వెళ్ళాడా?"

సుందరం ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"కృష్ణావతారం తుమ్మాడు. నాకు ఎక్స్‌క్యూజ్ చెప్పి సింక్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు."

"సింక్ ఎక్కడుంది?"

"ప్రక్క గదిలో."

"నువ్వుండగా కరెంటు మరల రాలేదు కదా!"

"నేను కాడిలాక్ ఎక్కేటప్పుడు వచ్చింది!"

"నీకు ఎలా తెలుసు?"

"కృష్ణావతారం చెప్పాడు."

శిరీష్ తలూపాడు. "నువ్వు ఫ్లాట్‌కి తిరిగి ఈ ఉదయం వచ్చావు. ఈలోపు కృష్ణావతారం కలిశాడా?"

"క్రోలనీకి సాయంత్రం వచ్చాడు. రెండు మూడు నిము షాలపాటు థియేటర్ నిర్మాణం పనులు చూశాడు."

"నువ్వు మరల ఎక్కడయినా కోటు విప్పావా?"

"లేదు."

"నీకు ఎవరిమీద అనుమానంగా వుంది!"

"ఆ ఫైలు నాకూ శంకరరాజన్‌కీ తప్ప ఎవరికీ పనికి రాదు. ఎవరిమీద అనుమానించగలను?"

"కృష్ణావతారానికి ఫైలు పోయినట్టు చెప్పు!"

"అదేమిటి? పరువు ప్రతిష్ఠలకు సంబంధించిన విషయం యిది!"

"ఎవరికీ పనికిరాని ఫైలును దొంగ ఎత్తుకు పోయాడు. అంటే ఆ విషయం నువ్వు ఎక్కడా చెప్పుకోలేవని అతడి నమ్మకం."

"అవును."

"నువ్వు ఆ నమ్మకాన్ని నాశనం చెయ్యి!"

"రైట్!" సుందరం లేచాడు. బయటకు కదిలాడు.

శిరీష్ అతడిని వెంబడించాడు.

పక్క ఫ్లాట్‌లో కృష్ణావతారం వున్నాడు. అతడి నోట్లో పైపు వెలుగుతోంది. గదిలో సువాసన. పైపులో కాలిన పొగాకు గదిలో పల్చటి మేఘాన్ని సృష్టించింది.

శిరీష్‌నూ, సుందరాన్ని చూచి ఎదురువచ్చాడు కృష్ణావతారం.

"కృష్ణావతారంగారూ! మన సుందరం ఇబ్బందుల్లో పడ్డాడు" అన్నాడు శిరీష్.

"శిరీష్! ఇబ్బంది లేకపోతే మీరు రారు" అని కృష్ణావతారం ప్రక్కకి చూశాడు.

సుందరం అతడిని పరిశీలిస్తున్నాడు. శిరీష్ వెనక వరండాలోకి నడిచాడు.

"సుందరం! ఏమిటి మీ యిబ్బంది?" అడిగాడు కృష్ణావతారం.

సుందరం యిబ్బందిగానే కదిలాడు — మెదడులో

యెక్కడో ఆలోచనల కొసలు అందుకోవడంలేదు.

"శంకరరాజన్‌తో ఒప్పందం పడిన పత్రాల ఫైలు పోయింది!"

"అరె! ఎలా పోయింది?"

"నా ఫ్లాట్‌లో దొంగతనం జరిగింది."

"తాళాలు పగలగొట్టారా?"

"లేదు."

"వాచ్‌మాన్ నిద్రపోతున్నాడా."

"పనిమీద పంపించాను."

"అరె! ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఈ రోజు మీ ఫ్లాట్‌ను కొల్లగొడితే రేపు నా ఫ్లాట్‌ను కొల్లగొడతారు!"

"అందుకే పోలీస్ కంప్లయింట్ యివ్వమన్నాను!" అన్నాడు శిరీష్.

"బెస్ట్! దొంగను వదలకూడదు—" అన్నాడు కృష్ణావతారం.

శిరీష్ నవ్వాడు. సుందరం మొహంలోకి ఓరగా చూశాడు. అతడి మొహంలో భయ సందేహాలు కదలాడుతోన్నాయి. వెనక వరండాలో గచ్చు మీద మసి! యేమిటది?

"గెటప్! సుందరం! కంప్లయింట్ యిచ్చివద్దాం!" శిరీష్ లేచాడు.

"నేనూ రానా?" అడిగాడు కృష్ణావతారం.

"అక్కరలేదు!" సుందరం కదిలాడు.

"మీరు ఫ్లాట్‌లో యెంతసేపు వుంటారు?" అడిగాడు శిరీష్.

"మరో గంట!" అన్నాడు కృష్ణావతారం.

"మీ అభిరుచికి హార్దికాభినందనలు!" నవ్వాడు శిరీష్.

"ఏమిటది? ఓహ్! నెప్ట్యూన్ పొగాకా? సువాసన పొగాకు. పొగ గుండెల్లో హాయి పుట్టిస్తుంది!"

"మీకే కాదు—చుట్టూ వున్నవాళ్ళకి కూడా!"

"థాంక్యూ!"

శిరీష్, సుందరం కాడిలాక్ కారులో బయలుదేరారు.

4

పోలీస్‌జీపు బీచ్‌వద్ద ఆగింది. ఇసుకలో జనం గుమిగూడి వున్నారు. పోలీసు జీపును చూడగానే జనం దూరంగా తప్పుకున్నారు.

ఇసుకలో శవం వెల్లకితలా పడివుంది. శవం ఛాతీమీదా, పొట్టమీదా, బుగ్గమీదా, రక్తం వెల్లువగా కారిన గుర్తులున్నాయి. ఆ ప్రాంతాల్లో చర్మం రంధ్రాలు పడింది. బట్టల నిండా రక్తం కారింది.

జీపులోంచి పోలీస్ సబ్ యిన్‌స్పెక్టర్ దిగాడు. ఇద్దరు పోలీసులూ, ఒక సర్జనూ, ఒక ఫోటోగ్రాఫరూ, వ్రేలిముద్రల నిపుణుడూ దిగారు.

శవాన్ని సమీపించారు.

"సుందరం! ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూటర్ సుందరం!" అరిచాడు సబ్‌యిన్‌స్పెక్టర్ డేవిడ్.

సర్జన్ శవంవద్ద వంగాడు.

గాయాల చుట్టూ ఈగలు ముసురుతోన్నాయి. సర్జన్ శవాన్ని మణికట్టువద్ద పట్టుకున్నాడు.

శవం చల్లగా తగిలింది. మణికట్టును వెనక్కి వంచాడు. వంగలేదు.

"సుందరం శవంలో రిగర్ మార్టిస్ ప్రారంభమయింది. ప్రాణం పోయి ఎనిమిదీ—పదిగంటలయి వుండాలి."

సర్జన్ మాటలకు డేవిడ్ తల పంకించాడు.

"ప్రాణాలు తక్షణం పోయివుండాలి. నాలుగు బుల్లెట్లు శరీరాన్ని దూసుకుపోయాయి" అన్నాడు సర్జన్ తిరిగి.

"అంటే హత్య ఎన్ని గంటలకు జరిగివుండాలి?"

"రాత్రి 10 గంటలకు ముందే. 9—10 గంటల మధ్య."

ఫోటోగ్రాఫర్ శవాన్ని వివిధ కోణాల్లో ఫోటోలు తీయసాగాడు. వేలిముద్రల నిపుణుడు శవంమీద పౌడర్ స్ప్రే చేయసాగాడు. వ్రేలిముద్రలు సేకరించుతున్నాడు.

సబ్ యిన్స్పెక్టర్ డేవిడ్ బీచ్ లోకి చూశాడు. జనం గుంపులు గుంపులుగా చేరారు. సుందరం శవం కావడం వాళ్ళకు తాజా చర్చనీయాంశం.

డేవిడ్ అటు నడిచాడు.

జనం కబుర్లాపారు. తమ కేం తెలియనట్టు చూస్తు న్నారు.

"ఈ శవాన్ని మొదట యెవరు చూశారు?" అడిగాడు డేవిడ్.

జనం ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకున్నారు.

ఒక యువకుడు ముందుకు వచ్చాడు. అతడి వంటిమీద ఖాకీ నిక్కరూ, చేతుల బనీనూ వున్నాయి.

"నువ్వు చూశావా?" అడిగాడు డేవిడ్.

"అవున్సార్!" అన్నాడు అతడు.

"నువ్వు ఉదయాన్నే బీచికి ఎందుకు వచ్చావు?"

యువకుడు సంశయించాడు.

"ఈ బీచ్ చాలమందికి పబ్లిక్ లెట్రిన్ సార్!" అన్నాడు కానిస్టేబులు కలగచేసుకుని.

డేవిడ్ నిట్టూర్చి, "శవాన్ని చూడగానే ఏం చేశావు?"

అన్నాడు.

"ఈ ప్రక్కనే వున్న పోలీస్‌స్టేషన్‌లో చెప్పమని సైకిలు యిచ్చి ఒకడిని పంపించాన్సార్."

డేవిడ్ తలూపాడు. సైకిలుమీద ఒక కుర్రవాడు స్టేషన్‌కి కబురు తెచ్చాడు.

డేవిడ్ కళ్ళు మెరిశాయి. జనాన్ని ఒత్తిగించుకుంటూ ఒక యువకుడు వచ్చాడు.

డేవిడ్ అతడివైపు నడిచాడు. "శిరీష్! మీరా?" అన్నాడు.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ అతడిని విష్ చేశాడు.

చకచక శవం వద్దకు నడిచాడు. సుందరంవైపు విచారంగా చూశాడు. రాత్రి ఎనిమిది గంటలవరకూ ప్రాణాలతో వున్నాడు. ఇప్పుడు శవంగా మారాడు. దిక్కూ మొక్కూ లేని చావు!

పాపం!

వెనక ఎన్ని లక్ష లుంటేనేం?

ఎంత బలగం వుంటేనేం?

పిడికిలి బిగించాడు శిరీష్.

హంతకుడిని పట్టుకు తీరాలి!

"నిన్న రాత్రి సుందరం మీ స్టేషన్‌లో కంప్లయింట్ యిచ్చాడా?" అడిగాడు శిరీష్.

"లేదు సార్!"

శిరీష్ నిర్ఘాంతపోయాడు. రాత్రి సుందరాన్ని తీసుకుని వెళ్ళాడు తాను. కృష్ణావతారం వద్దనుండి తామిద్దరూ బయలుదేరారు. తాను కాడిలాక్‌లో కూర్చున్నాడు. సుందరం స్టేషన్లోకి నడిచాడు.

పావుగంట తర్వాత సుందరం వచ్చాడు.

"కంప్లయింట్ యిచ్చావా?" అడిగాడు తాను.

సుందరం తలూపాడు.

కారులో తనను తన యింట్లో డ్రాప్ చేశాడు సుందరం.

"రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు డ్యూటీలో మీరే ఉన్నారా?" అడిగాడు శిరీష్.

"వున్నాన్సార్!"

"సుందరం ఆ సమయంలో మీ వద్దకు వచ్చాడు."

"వచ్చారు—కూర్చున్నారు. మీ గురించి అడిగారు. మీరు ఈ మధ్య మా స్టేషన్‌కి రాలేదని చెప్పాను."

శిరీష్ మస్తిష్కంలో ఎన్నో ప్రశ్నలు!

రాత్రి సుందరం తనని బ్లఫ్ చేశాడు. ఎందుకు? ఒకవేళ అతడు చెప్పిన ఫైలు పోవడం అబద్ధమా? తనని కావాలని పిలిచి అబద్ధం ఎందుకు చెబుతాడు?

పోలీస్ కంప్లయింట్ యివ్వబోయి ఎందుకు వుప సంహరించుకున్నాడు?

నిన్న కృష్ణావతారం వద్దకు తనని తీసుకువెళ్ళాడు సుందరం. అంతకు ముందు బోళాగా ప్రవర్తించాడు సుందరం. కృష్ణావతారంతో తామిద్దరూ మాట్లాడేటప్పుడు సుందరం మొహంలో ఆలోచన లేమిటి?

సుందరం ఎందుకు రియాక్షనరీగా మారాడు? చిత్రం! తనకి సుందరం గుండె విప్పి చెప్పే మనిషి!

సుందరం మరణం వెనుక సుందరం ఏదైనా రహస్యం దాచబోయాడా?

శిరీష్ తల విదిలించాడు. తన ఆలోచన తనకే భయంకరంగా తోచింది. సుందరం తన సహాయం కోరాడు. ప్రాణాలు కోల్పోయాడు. సుందరంమీద తను నమ్మకాన్ని

కోల్పోయి సాధించేది లేదు. అతడి హత్యను పరిశోధిం చాలి.

"శవాన్ని అంబులెన్స్‌కి ఎక్కించమంటారా?" అడిగాడు డేవిడ్.

అన్యమనస్కంగానే శిరీష్ తలాడించాడు. రోడ్డుమీదకు నడిచాడు. డాట్సన్ కారును సమీపించాడు.

కారు భారంగా కదిలింది.

ఫ్యూజ్ ఆఫ్ కాల్ ఆఫీసు ముందాగింది కారు. ఆఫీస్‌లో ఇద్దరు గుమాస్తాలున్నారు.

"హేమకుంజ్ ఫ్లాట్స్‌కి వున్న వీధి తెలుసా?" అడిగాడు శిరీష్.

ఇద్దరు గుమాస్తాలూ తల లాడించి ఎందుకన్నట్టు చూశారు.

"ఆ వీధికి మొన్న కరెంటు పోయిందా?"

"లేదు సార్! మాకు కంప్లయింట్ లేదు.... పైగా వారం రోజులుగా ఏ వీధిలో కూడా రిపేర్స్ లేవు."

"అవును. రిపేర్స్ వుంటేనే కరెంట్ ఆపుతారు."

శిరీష్ వాళ్ళకు 'థాంక్స్' చెప్పి బయటపడ్డాడు.

కారు మువ్వలవాని పాలెం కోలనీవైపు బయలు దేరింది.

సుందరం నిర్మిస్తోన్న థియేటర్‌వద్ద కారు ఆపాడు.

5

టెలిఫోన్ గణగణ లాడింది. కృష్ణావతారం రిసీవర్ ఎత్తాడు,

"నువ్వు దొంగతనం చేశావు...." రిసీవర్‌లో విని పించింది.

"నేనా? నువ్వెవరు?"

"నిన్ను కనిపెట్టాను. కాని, ఇంకా నీ నేరం లోకానికి తెలియదు."

"ఏమిటా నేరం?"

"సుందరం ఫైలు ఎత్తుకుపోయావు."

"నేను కాదు."

"ఇంకా ఋజువు చేయాలి. ఆధారాలు దొరికి తీరుతాయి."

"ఏమిటవి?"

"నీకు చెప్పడంవలన నష్టంలేదు. రాక్సమీద నీ వ్రేలిముద్రలు!"

అతడు నాలిక కరుచుకున్నాడు. నిన్న తాను గ్లోవ్స్ వాడవలసింది.

"ఆల్ రైట్! వేలిముద్రలు సంపాదించు!" అన్నాడు అతడు బింకంగా.

"ఈ రాత్రికే!" అవతల ఫోన్ కట్ అయింది.

అతడు రిసీవర్‌ను క్రెడిల్ చేశాడు. తనకి ఫోన్ చేసింది ఎవరో తెలుస్తోంది. కాని అతడికి తనమీద యెందుకు అనుమానం వచ్చింది.

టొబాకో నింపి పైపు ముట్టించాడు. గుండెలనిండుగా సువాసన పొగ పీల్చాడు. బయటకు నడిచాడు.

హేమకుంజ్ ఫ్లాట్స్ నెంబర్ నాలుగుముందు వాచ్ మన్ వున్నాడు. సుందరం చనిపోయినాసరే ఫ్లాట్‌ని కాపలా కాస్తున్నాడు.

అతడిని చూడగానే వాచ్ మాన్ దగ్గరకి వచ్చాడు.

వాచ్ మాన్ చేతిలో నోట్లకట్ట పెట్టాడు. వాచ్ మాన్ తెల్లబోయాడు.

"మీ అయ్యగారింటికి వెళ్ళి తాళం చెవులు తీసుకురా!"

అన్నాడు అతడు.

వాచ్‌మాన్‌కి అర్థమయింది.

అతడు తనకి వెయ్యిరూపాయ లిచ్చాడు. ఈ వెయ్యీ తనవే!

సుందరంగారి యింటికివెళ్ళి తాళం చెవులతో తిరిగి వచ్చాడు.

అతడు నాలుగో ఫ్లాట్‌లో ప్రవేశించాడు.

పైపు పీల్చుతోన్నాడు. సుందరం గదిలోంచి ప్రవేశించాడు. జేబులోంచి డస్టర్ తీశాడు. టేబులుమీదా, రాక్ మీదా తుడిచాడు. రాక్ తెరిచి సొరుగులాగాడు. పైళ్ళు తుడవసాగాడు.

ఫ్లాష్ లైట్ క్లిక్‌మన్నది.

అతడు తలత్రిప్పి చూశాడు. ఫ్లాష్ మరలా క్లిక్ మన్నది. బీరువా వెనుకగా ఎవరో కదిలారు.

"కృష్ణావతారం!" అన్నాడు.

డస్టర్ జారిపోయింది. కృష్ణావతారం చటుక్కున పిస్తోలు తీశాడు. బీరువా వెనుకకు గురిపెట్టాడు.

కృష్ణావతారం చెయ్యిమీద త్రాడు పడింది. మరుక్షణంలో కృష్ణావతారాన్ని ముందుకు గుంజినట్టయింది.

పిస్తోలు జారి పడింది.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ చప్పున పిస్తోలు అందుకున్నాడు. కృష్ణావతారాన్ని మెడ వాటేసి పట్టుకున్నాడు.

నైలాన్ త్రాడుతో అతడిచేతులు కట్టేశాడు.

"పైలు ఎక్కడ దాచావ్?" కర్కశంగా అరిచాడు శిరీష్.

కృష్ణావతారం బిక్కచచ్చిపోయాడు.

"నీ ఫ్లాట్‌లో వెనక వరండాలో ఫైలును కాల్చావు. నేలమీద కాగితాలు కాలిన గుర్తులున్నాయి. అప్పుడే అనుకున్నాను. నువు ఏవో కాగితాలు కాల్చావు. ఏం కాగితాలు? నిన్న అతడి ఫ్లాట్‌లో సునాయాసంగా ప్రవేశించావు. ఫైలు అపహరించావు. కాని.... నీ చెయిన్ స్మోకింగ్.... అక్కడ సువాసనలను మిగిల్చింది. సుందరం ఆ పొగను చూశాడు. పూలవాసన అనుకున్నాడు. రాత్రి అతడిని బీచ్‌కి పిల్చి—కాల్చి చంపావ్...."

కృష్ణావతారం పూనకం పూనిన వాడిలాగా వూగాడు.

"అవును. నువ్వూ, వాడూ నన్ను కలుసుకోడానికి వచ్చారు. నేను ఫైపు కాల్చుతున్నాను. నా పొరపాటు తెలిసివచ్చింది. సుందరం నన్ను అనుమానించాడు. నేను అతడికి కన్నుగొట్టాను.

నువు వెనక వరండాలోకి వెళ్ళినపుడు తొమ్మిదిగంటలకు బీచ్‌కి రమ్మన్నాను. నాలుగు బులెట్స్ పేల్చిచంపాను. అతడు కాపిటలిస్టు. నేనూ కాపిటలిస్టును. అతడు నాతో కలిశాడు. నీకు బురిడీకొట్టాడు. నా చేతిలో చచ్చాడు. ఫైలు ఎత్తుకుపోయిన దొంగ యెవడో చంపాడనుకుంటావు నువు! కాని, నా నేరం పసిగట్టావు."

"సుందరాన్ని ఎందుకు చంపావు?"

"వాణిజ్యంలో అడ్డు తప్పించుకోడానికి! శంకరరాజన్ నేను ఒప్పందం పడటానికి!" కృష్ణావతారం వగర్చాడు. "వాచ్‌మాన్ వెయ్యిరూపాయలు తిన్నాడు. అయినా నువు నాలుగోనెంబర్ ఫ్లాట్‌లో దాగివున్నట్టు చెప్పలేదు. లేకపోతే.... నేనింత రెడ్ హాండెడ్‌గా...."కృష్ణావతారం తల వాల్చాడు. □

సీరియల్

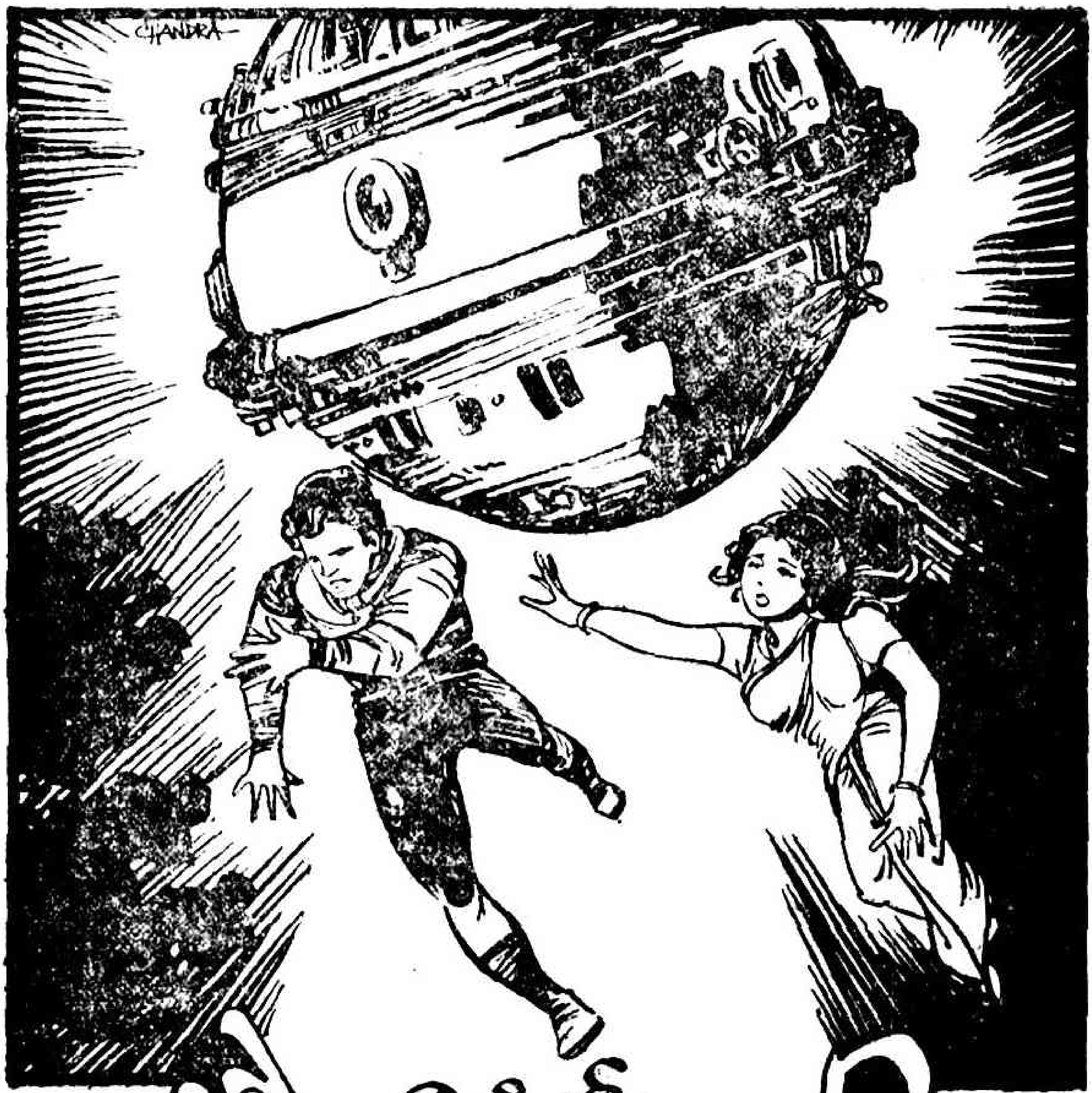

వాణిశ్రీ

కాంచనగ్రహం

(గత సంచిక తరువాయి)

కృష్ణచైతన్యను ఒక గదిలోకి తీసుకెళ్ళి పరీక్షించి శరీరంపైన ఏ విధమైన వస్తువులూ లేవని నిర్ధారించాక లోపల ఏమైనా వున్నాయేమో తెలుసుకోడానికి ఎక్స్‌రే తీశారు. అందులో యేమీ కనిపించలేదు.

అతన్ని స్టేజీమీద కూర్చోబెట్టారు. కొంచెం దూరంలో ట్రాన్సిస్టర్ పెట్టారు. టేబుల్ మీద అలారం టైంపీస్

వుంచారు. అప్పుడు టైమ్ పదిగంటలైంది. డాక్టర్ భార్గవ పన్నెండు గంటలకు అలారం పెట్టాడు.

చైతన్య కొంచెంసేపు తదేకంగా ట్రాన్సిస్టర్ వంక దృష్టి కేంద్రీకరించాడు. ట్రాన్సిస్టర్ ఆన్ అయింది.హిందీ పాట వినిపించసాగింది.

అంతా చప్పట్లు కొట్టారు.

తర్వాత గడియారంలో ముళ్ళు వాళ్ళు చూస్తుండగానే గిర్రున తిరిగాయి. పన్నెండు గంటలు చూపించింది. అలారం మ్రోగింది.

అంతా వూపిరి బిగబట్టి ఆ అద్భుతాన్ని చూస్తున్నారు.

డాక్టర్ భార్గవ అతన్ని లేబరేటరీకి తీసికెళ్ళి అతని శరీరానికి కొన్ని ఇనుష్ట్రుమెంట్లు తగిలించాడు.

అతను శక్తిని ప్రదర్శిస్తున్నప్పుడు శరీరంలో బ్రహ్మాండమైన మార్పులు రికార్డయ్యాయి. అవన్నీ డాక్టర్ భార్గవ కాన్ఫరెన్స్‌లో వెల్లడించాడు.

చైతన్య నాడి నిముషానికి 300 సార్లు కొట్టుకుంది. గుండె వేగం నిముషానికి 300 సార్లు. అతని మెదడులో మామూలుగా వున్నప్పటి కంటే 100 రెట్లు అధికంగా కరెంటు వుత్పత్తి వుద్భవించింది.

అంతా చైతన్యని అభినందించారు. ఇదంతా పేపర్లకి ఎక్కించవద్దని చైతన్య అందర్నీ కోరాడు.

ఇంటికివచ్చాక "సారీ చైతన్యా! ఇంత గొడవ జరుగుతుందనుకోలేదు" అడిగాడు శశిభూషణ్.

"ఇప్పుడేం జరిగిందనీ?" నవ్వుతూ అన్నాడు.

21

మర్నాడు వుదయం రేడియోలో నుంచి వార్తలు వస్తున్నాయి. విమానంలో బందీలుగా వున్న ప్రయాణీకుల్లో

మీ తీర్పు ఏమిటి?

కేసు నెం. 42: రాధ, మాధవి ఓ సాయంత్రం పూట ఊరి బయటకు వెళ్ళారు. వారి వెంట వాళ్ళిద్దరి పెంపుడు కుక్కలు టామీ, జిమ్మీ కూడా వున్నవి. అక్కడొక గొర్రెల మందపై దుమికి ఆ రెండు కుక్కలు కొన్నింటిని గాయ పరిచాయి.

గొర్రెలమంద యజమాని నెత్తీనోరూ బాదుకుంటూ కోర్టుకు పరుగెత్తాడు. రాధ, మాధవి ఇద్దరిపై నష్టపరిహారానికి దావా వేశాడు. నష్టంలో సగానికి మాత్రమే తాను బాధ్యురాలినని వాదించింది రాధ.

మీ తీర్పు ఏమిటి?

[పై కేసులో - మీ తీర్పు ఏమిటో ఒక పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి 7-3-'82 తేదీ లోపల మాకు చేరేటట్లు పంపండి. అత్యుత్తమమైన తీర్పుకు 6 నెలలపాటు పత్రిక బహుమతిగా పంపుతాము. ఫలితాలు మే' 82 నెల సంచికలో చూడండి. —ఎడిటర్]

కేసు నెం. 40 (తీర్పు)

లారీ డ్రైవర్ రంగా నష్టపరిహారం చెల్లించాలి.

రంగా డ్రైవింగ్‌లో నిర్లక్ష్యం ప్రదర్శించాడు. దానివల్ల శవానికి ఏ రకమైన దెబ్బలు తగలనప్పటికీ తన నిర్లక్ష్యానికి పరిహారం చెల్లించకోవాలి.

ఈ నెల న్యాయనిర్ణేత : శ్రీ ఆర్. పట్టాభిరామరాజు, అడ్వకేట్, 14—ఎన్. జి. ఆర్. బిల్డింగ్స్, గిరిపురం, తిరుపతి—1.

ఇద్దరు తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించినందుకు హైజాకర్లు వాళ్ళని కాల్చిపారేశారు. ఆ విషయం వార్తల్లో వివరంగా చెప్తున్నారు.

డాక్టర్ సబిత అంది. "మీరు హైజాకర్ల బారినుంచి ప్రయాణీకులను రక్షించలేరా?"

కృష్ణచైతన్య వులిక్కిపడ్డాడు. కొన్ని క్షణాలు మిన్నకుండి "నా కా ఆలోచన రాలేదు. మంచిపనే గదా! తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తాను" అన్నాడు.

"విష్ యూ హేపీ అడ్వెంచర్...." అని నవ్వింది సబిత.

"నువ్వు హైజాకర్లని ఎలా లొంగదీస్తావో మేమూ చూస్తాం" అన్నాడు శశిభూషణ్.

"వద్దు. అది చాలా ప్రమాదం. ఎందుకు హాయిగా ఇక్కడే వుండండి. హైజాకర్లు లొంగిపోయారనే వార్త మీరు రేడియోలో విందురుగాని" నవ్వాడు చైతన్య.

డాక్టర్ దంపతులు నర్సింగ్‌హోమ్‌కీ, చైతన్య ఎయిర్‌పోర్టుకీ బయల్దేరారు.

ప్లెయిన్‌లో ప్రయాణీకులు నీరసంగా సీట్లలో జారగిల్లపడివున్నారు.

హైజాకర్లు ముగ్గురూ పిస్టల్స్ చేత్తో పట్టుకుని పచార్లు చేస్తున్నారు.

హసన్ ముఖం కోపంతో ఎర్రబడి వుంది. హైజాకింగ్ జరిగి మూడో రోజులోకి ప్రవేశించినా ఇరాక్ దిగి రాకపోవడం అతనికి ఎంతో ఆగ్రహం కలిగిస్తోంది.

ముగ్గురూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. తిట్టుకుంటున్నారు. అప్పుడప్పుడూ ప్రయాణికుల్లో కదలిక కనిపించినవైపు గురిపెడుతూ బెదిరిస్తున్నారు.

అపరాధ పరిశోధన పోటీ-164

ఈ క్రింద కొన్ని ప్రశ్నలు, వాటి పక్కనే జవాబులు కూడా ఉన్నవి. మీరు సరియైనదని వూహించిన జవాబును, నెంబరు వారీగా ఒక (పోస్టుకార్డు సైజు) తెల్ల కాగితంపై వ్రాసి, దానితో 75 పైసలు విలువగల పోస్టలు స్టాంపులు జతపరచి పంపండి. ఆల్ కరక్టుగా పంపిన వారికి ఒక్కొక్కరికి ఒక ఏడాదిపాటు పత్రిక లేదా సప్లిమెంట్ ఉచితంగా పంపుతాము.

దీనిలో ఎవరైనను పాల్గొనవచ్చును. ఒక్కొక్కరు మూడు కూపన్లకు మించి పంపరాదు. ప్రతి కూపనుకీ 75 పైసల పోస్టలు స్టాంపులు జతపరచాలి. స్టాంపులు వేటికి అతికించకూడదు. ప్రతి కూపను వెనుక మీ పూర్తి చిరునామా, హో౦. డె. సభ్యులైతే వారి నెంబరు కూడా స్పష్టంగా వ్రాయాలి.

మీ జవాబులు 7-3-82 తేదీలోగా మాకు చేరాలి. ఫలితాలు మే '82 నెల సంచికలో ప్రచురిస్తాము.*

1. గత నెల బొంబాయిలో జరిగిన 'ప్రపంచ కప్ హాకీ' పోటీలలో ఇండియా స్థానం—? (మూడు, ఐదు)
2. 'పగ'కు పెట్టింది పేరు—? (పాము, పడతి)
3. ఈ మహానటి మరణం అత్యంత విషాదకరమైంది—? (సావిత్రి, మీనాకుమారి)
4. ఏటేటా ప్రభుత్వం ధరలు, పన్నులు ఎంత పెంచుతున్నదో, దేశంలో ఇది కూడా అంత పెరుగుతున్నది—? (బీదరికం, అవినీతి)
5. ఇది కుట్టితే ఒక్కొక్కసారి మరణం కూడా సంభవించవచ్చును—? (దోమ, తేనెటీగ)

వున్నట్లుండి విమానం తలుపు దడాలున తెరుచుకుంది. హైజాకర్లు ముగ్గురూ పిస్టల్స్ గట్టిగా పట్టుకుని తలుపు దగ్గరికి పరుగుతీశారు. కాని ఎవరూ కనిపించలేదు.

హసన్ గుమ్మంతో నిలుచుని అటూ యిటూ చూశాడు. ఎవరూ లేరు. దూరంగా యెక్కడో పోలీసులు తుపాకీలు పట్టుకుని నిల్చుని వుండడం కనిపించింది. అతనికి చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. తలుపులు ఎలా తెరుచుకున్నవో అనూహ్యంగా వుంది.

అత నలా తలుపుదగ్గర నిల్చుని ఆలోచిస్తూ వుండగా ఎవరో నెట్టినట్లు విమానం తలుపునుంచి బోర్లా పడిపోయాడు. పిస్టల్ ఎగిరి దూరాన పడింది.

అతను చూస్తుండగానే పిస్టల్ ఆకాశంలోకి యెగిరింది. యెక్కడ పడిందో అతని కళ్ళకు కనిపించలేదు. సూర్య కిరణాలు కళ్ళల్లో గుచ్చుకొని కళ్ళు బైర్లు క్రమ్మాయి.

మిగిలిన యిద్దరికీ అదే గతి పట్టింది. తమని పడవేసి చేతిలో వున్న పిస్టల్స్ దూరంగా పారేస్తున్న శక్తి ఏమిటో వాళ్ళకి అర్థం కాలేదు.

వాళ్ళకి పాప భీతి కలిగింది. తాము హత్యలు చేసినందుకు దేవుడే యిలా చేస్తున్నాడని ఆలోచన వచ్చి భయంతో వణికిపోయారు. ఏమీ తోచక పరుగుతీశారు.

"పారిపోతున్నారు పట్టుకోండి."

పెద్ద కేక వినిపించింది.

ప్రయాణీకులలో చలనం కలిగింది.

ఎయిర్‌పోర్టులో వున్న పోలీసులు పారిపోతున్న హైజాకర్లని తరిమి తరిమి పట్టుకుని బంధించారు.

ఒక్కొక్కరే విమానం దిగుతున్నారు. గండం గడచి

"హోమ్ డెలివరీ"

1. మీరు 'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యులుగా చేరితే, నెల నెలా పత్రిక మరియు సప్లిమెంట్ రెండూ కలిపి అసలు ధరకే రు. 10-00 లకు మా ఏజెంట్ ద్వారాగాని, వి.పి. ద్వారాగాని మీ ఇంటిదగ్గర అందజేయబడతాయి. ఇందుకు అయ్యే ఖర్చులన్నీ మేమే భరిస్తాము.

2. 'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యత్వము పొందటానికి మీరు చేయవలసిందల్లా సభ్యత్వ రుసుము రు. 5/-లు పంపటమే. పైకం మనియార్డరుద్వారాగాని, పోస్టలు స్టాంపులుగాని పంపవచ్చును. సొమ్ము చేరగానే మీకు సభ్యత్వము కార్డు అందుతుంది.

3. 'హోమ్ డెలివరీ' వల్ల మీకు కాపీలు నెల నెలా గ్యారంటీగా, త్వరితంగా చేరుతాయి. మీ ఇంటిదగ్గరనే డబ్బు చెల్లించి కాపీలు పొందవచ్చును. కాపీలకోసం మీరు ఏజెంట్ చుట్టూ తిరుగనవసరంలేదు. కాపీలు దొరకలేదనే నిరాశ, పోస్టులో పోయే సమస్య, ఎంతమాత్రం వుండదు. పైగా సభ్యులు పోటీలలో ఫ్రీగా పాల్గొనవచ్చును.

4. ఏ కారణంచేతనైనా మీకు పంపిన వి.పి. తిరిగొస్తే, వాటి పైకం రు. 10/-లు వెంటనే M. O. చేయాలి. కాపీలు తిరిగి 'రికార్డెడ్ డెలివరీ'లో పంపుతాము. లేదా మీ సభ్యత్వము అంతటితో రద్దవుతుంది.

5. ఇండియాలో మీరు ఏ మారుమూలనున్నా కాపీలు ఖచ్చితంగా అందజేయబడతాయి. మీ చిరునామా మారినప్పుడల్లా తగినంత ముందుగా మాకు తెలియజేయండి.

6. పాతకాపీలు కావలసిన వారికి వాటి అసలు ధరకే వి. పి. ద్వారా పంపగలము. ఎక్కువ కాపీలు తీసుకునేవారికి కొంత కన్సెషన్ కూడ లభిస్తుంది.

7. నెల నెలా వి. పి. తీసుకోవటం కష్టమనుకునేవారు, ఏడాది పైకము రు. 120/-లు ముందుగా పంపవచ్చును. దీని వల్ల మీకు ఖర్చులు కొంత తగ్గుతాయి.

నేడే మీరూ 'హోమ్ డెలివరీ' లో చేరండి!

నందుకు అందరి ముఖాలూ ఆనందంతో వెల్లివిరుస్తు న్నాయి.

ఎయిర్ పోర్టులో నిరీక్షిస్తున్న ప్రయాణీకుల బంధువులు వాళ్ళకి యెదురు వచ్చి ఆనందంతో కౌగలించుకుంటు న్నారు.

అరుణతార నెమ్మదిగా దిగుతోంది.

"హలో తారా!"

ఎవరో పిలిచిన శబ్దం వినిపించింది.

ఆమె తల త్రిప్పి వెనక్కి చూసింది.

ఆమె ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

అతను కృష్ణచైతన్య.

"ఇక్కడికి ఎలా?"

"నీ కోసం" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"నా కంతా మాయగా వుంది. అయితే మమల్ని వాళ్ళ బారినుంచి తప్పించింది నువ్వే నన్నమాట" సంతోషంతో అంది ఆమె.

"ఎక్కడికి ప్రయాణం?"

"న్యూయార్క్."

"స్టడీస్ కా?"

"ఆఁ...." అరుణతార గొంతు వణికింది.

ఇద్దరూ మాట్లాడుకొంటూ వస్తుంటే గోవిందరాయుడు ఎదురువచ్చాడు. కృష్ణచైతన్యని చూసి అతని ముఖం కంద గడ్డలా అయింది.

"నమస్తే రాయుడుగారూ!" అన్నాడు చైతన్య నవ్వుతూ.

గోవిందరాయుడు మాట్లాడకుండా చూసీ చూడనట్లు విష్ చేశాడు.

ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ

(బహుమతి రు. 50/-లు నగదు)

ఈ నెల "అపరాధ పరిశోధన" ముఖచిత్రాలను పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు సంబంధం వుండేట్లుగా చక్కని వ్యాఖ్యలను ఒక్క మాటలోగాని, చిన్న వాక్యంలోగాని ఓ పోస్టుకార్డు సైజు తెల్ల కాగితంపై వ్రాసి 7—3—'82 తేదీ లోపల మాకు చేరేటట్లు పంపండి.

ఇదేవిధంగా "సప్లిమెంట్" ముఖచిత్రాలకు కూడా మీ వ్యాఖ్యలు పంపవచ్చును. రెండు పత్రికల వ్యాఖ్యలు వేరువేరు తెల్ల కాగితాలపై వ్రాసి పంపాలి. హోం.దె. సభ్యులు కాని వారు తమ వ్యాఖ్యలతో 50 పైసల స్టాంపులు జతపర్చాలి.

అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యలు పంపిన ఇద్దరు పాఠకులకు ఒక్కొక్కరికి రు. 25/-లు బహుమతి పంపుతాము. ఫలితాలు మే '82 నెల సంచికలో చూడండి.

జనవరి '82 పోటీ ఫలితాలు

(1) జనవరి' 82 నెల "అపరాధపరిశోధన" ముఖ చిత్రాలకు బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య:

కండబలం బుద్ధిబలం జతకలిశాయి!
దుర్మార్గం దౌర్జన్యం కథ నడిపాయి!!

పంపినవారు : శ్రీమతి ఏమ్. శిరీష, 53—21—18, మద్దిపాలెం, విశాఖపట్టణం—530013.

(2) "సప్లిమెంట్"కు బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య:

యుద్ధ పిపాసి!
రక్త పిశాచి!!

పంపినవారు : శ్రీమతి సామంచి సుబ్బలక్ష్మి, c/o ఎస్.బి. రామారావు, ఆంధ్రాబ్యాంకు మేనేజర్, ఎమ్. ఆర్. కాలేజి, విజయనగరం.

పై విజేతలు ఇరువురికీ చెరొక రు. 25/-లు బహుమతి పంపబడుతుంది.

"బాగున్నారా?"

"ఏదో నీ దయవల్ల యిలా వున్నాం" నిష్ఠూరంగా అన్నాడు గోవిందరాయుడు.

కృష్ణచైతన్య నవ్వుకున్నాడు.

"నాన్నా ఈయన లేకపోతే మేము ప్రాణాలతో బైట పడేవాళ్ళం కాదు. ఆ రాక్షసులు మమ్మల్ని చంపి వుండే వాళ్ళు" అంది అరుణతార.

గోవిందరాయుడు తల వూపాడు. అతనికి తెలుసు కృష్ణ చైతన్య శక్తిసామర్థ్యాలు.

ఎయిర్‌పోర్ట్ అంతా గందరగోళంగా వుంది. ప్రయాణీ కుల్ని జనం చుట్టుముట్టారు. ప్రెస్ విలేఖర్లు, ఫోటో గ్రాఫర్సు హుటాహుటిన వచ్చారు. హైజాకర్లు యెలా లొంగిపోయారో తెల్సుకోడానికి వాళ్ళు ప్రయత్నిస్తున్నారు. కాని ఎవరూ సరిగ్గా చెప్పలేకపోతున్నారు.

"ఏమి చెప్పగలం. ఏదో ఒక అద్భుతం జరిగింది. దేవుడే మమ్మల్ని రక్షించాడని అనుకోవాల్సి వస్తుంది" అంది ఒక గృహిణి.

"ద్రౌపదికి అవమానం జరుగుతుంటే శ్రీకృష్ణుడు ఆమెను రక్షించినట్లు దేవుడు మమ్మల్ని కాపాడాడు!" అన్నాడొక వృద్ధుడు.

"విమానం తెరుచుకోవడం, హైజాకర్లు క్రిందపడి పోవడం, ఎందుకో వాళ్ళు భయపడి పారిపోవడం అంతా థ్రిల్లింగ్ కలిగించింది. ఏం జరిగిందో తెలుసుకోలేక పోయాం. అది ఇప్పటికీ సస్పెన్సుగానే వుంది!" అన్నా డొక కుర్రవాడు.

"మేము ఇద్దర్ని చంపినందుకు అల్లా ఆగ్రహించి మమ్మల్ని శిక్షించాడు" అని హైజాకర్లు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టు

అపరాధ పరిశోధన పోటీ-162

[ఫలితాలు]

జనవరి' 82 నెల "అపరాధ పరిశోధన పోటీ— 162"కి సరియైన సమాధానాలు:

1. వై. బి. చవాన్.
2. కార్టూన్స్.
3. పాకిస్తాన్.
4. అబలలు.
5. అస్థిహకుÁ.

పై జవాబుల ప్రకారం ఇద్దరు పాఠకులు మాత్రమే ఆల్ కరెక్టుగా పంపారు. వీరికి ఏప్రెల్ '82 నెల నుండి ఒక ఏడాది పాటు "అపరాధ పరిశోధన" మాసపత్రిక లేదా సప్లిమెంట్ బహుమతిగా పంపబడుతుంది.

(1) శ్రీ సి. ఎస్. వెంకటేశ్వర్లు,
అకౌంట్ అసిస్టెంట్,
ఫైనాన్స్ అండ్ అకౌంట్స్ వింగ్,
లోక్‌తక్ హైడ్రో ఎలక్ట్రిసిటీ ప్రాజెక్ట్,
మణిపూర్—795124.

(2) శ్రీ వై. ఎస్. ఆర్. పి. ప్రకాష్,
3/73, కాకర్ల స్ట్రీట్,
గుడివాడ—521 301.

(3) శ్రీమతి కె. రోజలీన,
సెయింట్ పయస్ X హైస్కూల్,
రామ్‌నగర్,
హైద్రాబాదు — 500 048.

కున్నారు.

విమానబందీలు విడుదలయ్యారనీ, హైజాకర్లు పట్టుబడ్డారనే వార్తని ప్రపంచ వ్యాప్తంగావున్న రేడియో కేంద్రాలు ప్రముఖంగా ప్రసారం చేశాయి.

బందీల ఫోటోలు, హైజాకర్ల ఫోటోలతో అన్ని వివరాలతో దినపత్రికలు ఈవెనింగ్ ఎడిషన్సు ప్రచురించాయి.

22

అరుణతార తాత్కాలికంగా తన అమెరికా ప్రయాణం వాయిదా వేసుకుంది. తనకి అర్జెంటు పనులున్నాయని గోవిందరాయుడు ఆంధ్రా ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వెళ్ళిపోయాడు.

అశోక్ హోటల్‌రూంలో అరుణతారతో పాటు డిన్నర్ తీసుకుని కబుర్లు చెబుతూ కూర్చున్నాడు చైతన్య.

రాత్రి పది దాటింది.

"నీ చర్యలు నాకు ఏమీ అర్థం కావడంలేదు చైతన్యా! ఎంతో మిస్టరీ వుంది నీ జీవితంలో. ఎంత ప్రాధేయపడినా నామీద కనికరం లేదు నీకు. పోనీ చెప్పు. నువ్వు యెవరినయినా ప్రేమించావా?" ఆవేశంతో అడిగింది అరుణతార.

"అటువంటి మాటలు అనకు. ప్లీజ్...." అన్నాడు అతను నవ్వుతూ.

ఇంతలో చైతన్య ముఖం విచిత్రంగా మారిపోయింది. కళ్ళు మూసుకుపోయాయి. ముఖం ఎర్రగా డేంజర్‌లైటులా మారిపోయింది. సోఫాలోకి ఒరిగిపోయాడు.

"చైతన్యా!....ఓహ్!....ఏమిటిది? ఏం జరిగింది?...." అరుణతార కంగారుపడుతూ అడిగింది. (సశేషం)

Edited and Published by S. DAMODAR REDDY
3-4-554 Narayanaguda, Hyderabad-500 029
and Printed at Kranti Press, Madras-600 001.

Blank Page

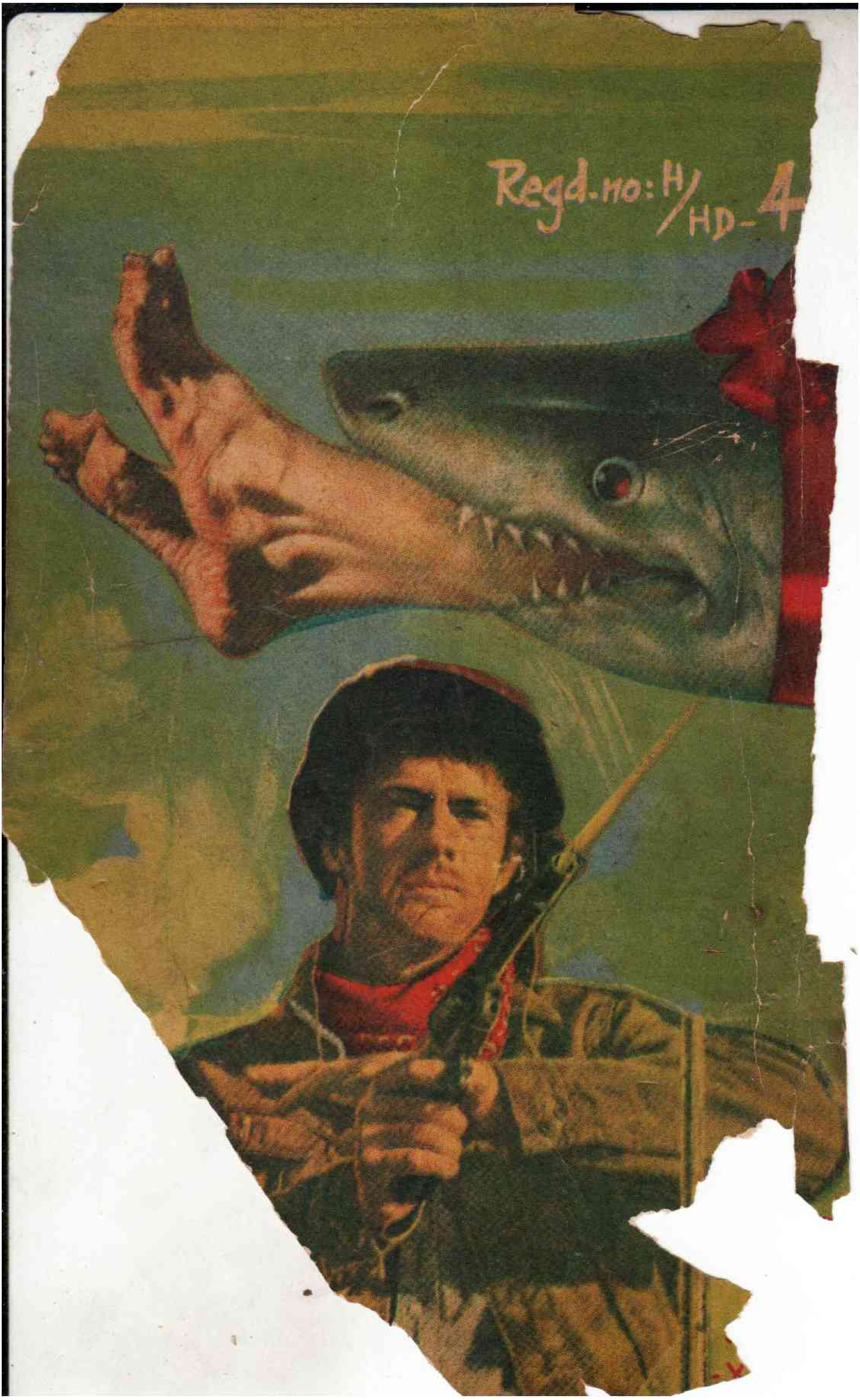
Regd.no:H/HD-4